แจกฟรี เป็นธรรมบรรณาการ

พระพุทธเจ้าเป็นนักมังสวิรัติ

FOR FREE DISTRIBUTION

๑ คำแปลพระธรรมเทศนา ของ ดร.โลกนารถภิกขุ ชาวอิตาเลียน

๒. ลังกาวตารสูตร (เล้งแคเก็ง) แปลโดย พุทธทาสภิกขุ

ผู้ประสงค์จะได้หนังสือเล่มนี้ กรุณาติดต่อได้ที่
ชมรมพรหมวิหาร 4
105 หมู่ 9 ถ.บางบอน 1 แขวงบางบอน เขตบางบอน กทม. 10150
โทร. 08-9135-7993, 08-5188-3213

พระธรรมเทศนาอมตะ

ดร. โลกนาถภิกขุ พ.ศ. 2476

ลังกาวตารสูตร ดร. พุทธทาสภิกขุ

(ฉบับพิเศษพิมพ์รวม 2 เล่ม)

อ่านหลักฐานประวัติศาสตร์ระดับโลก ดูปัญญาความคิดเห็นของ "พระอริยเจ้า" ทางยุโรปเขาดูกันบ้าง ท่านมองพระพุทธศาสนาต่างกับเราอย่างไร ? ท่านปราชญ์ฝรั่งองค์นี้เป็นปฐมาจารย์องค์แรก เป็นบิดาแห่งการถือมังสวิรัติกรุงสยาม เข้าตำรา "พระอริยโพธิสัตว์" จะไปเกิด หรือตาย หรือจาริกไป ณ บ้านไหนเมืองใด ๆ แล้ว ประวัติศาสตร์เมืองนั้นมักจะต้องจารึกคุณธรรมในดวงจิตของท่านไว้เป็นเยี่ยงอย่าง เป็นอมตะแล... สาธุ !

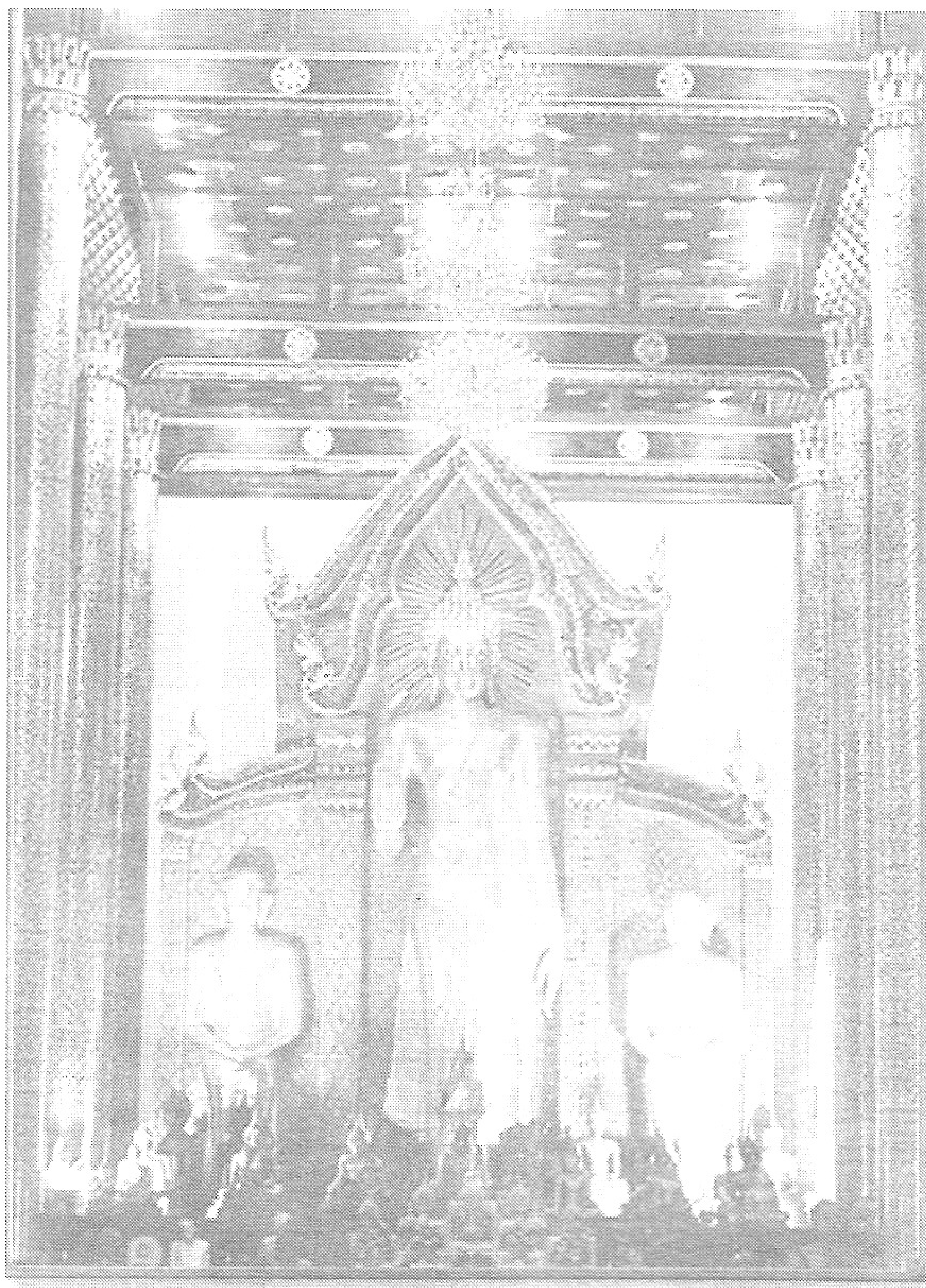

สารบัญ

หน้า

รูป ดร. โลกนาถภิกขุ องค์จริง ชื่อนี้มีพระภิกษุยุคหลังใช้ชื่อนี้ซ้ำกันมีหลายองค์ ถ่ายเมื่อก่อนมรณภาพไม่นานนักอายุ 73 พรรษา (บ้างว่า 83) ท่านเกิดประเทศอิตาลี ได้ปริญญาเอกทางวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกา ผู้ซึ่งได้ไปค้นคว้าหาหลักฐานทางพระพุทธศาสนาในต้นตอของอินเดียต่าง ๆ พระอริยเจ้าองค์นี้ท่านถือมังสวิรัติ ตามปกติท่านไม่ต้องนอน หลังไม่ต้องแตะลงถึงพื้นเสื่อ คือพอตกค่ำก็นั่งเจริญสมาธิเข้าอยู่แต่ใน "ฌานสมาบัติ" ไปจนตลอดคืนกันเลย

พระโลกนาถ แสดงธรรมเทศนาในวิหาร
วัดเจดีย์หลวง นครเชียงใหม่
เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476

ความเห็น ธีรทาส ผู้จัดการพิมพ์

(พ.ศ. 2547)

เพื่อสืบอายุเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้พิมพ์ครั้งที่ 19

เมื่อประมาณ 3 ปีก่อน (พ.ศ. 2517) ไม่ทราบชื่อว่าจะเป็นท่านผู้ใด ที่ห้างหุ้นส่วนอนุสาร เชียงใหม่ ได้จัดส่งหนังสือมาให้ข้าพเจ้า 2 เล่มคือ "ธรรมเทศนา ของ ดร. โลกนาถภิกขุ" ท่านแสดงในนครเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. 2476 (มีอายุนานถึง 44 ปีเศษ) ตอนข้าพเจ้ามีอายุ 5 ขวบดีใจจนบอกไม่ถูกได้อ่านไปจนจบเล่มก็เกิดความสว่างไสวในธรรมาณาจักรใจนี้อีกยิ่งๆ ขึ้นไปมากมายจนไม่อาจที่จะบอกให้ได้หมดในการพิมพ์ครั้งนี้ แล้วก็หนีแขกไปแอบนั่งสมาธิ หวนจิตกลับไปคิดจนถึงอดีตสมัยเมื่อ 44 ปีก่อนโน้น... ซึ่งมีชาวพุทธกลุ่มหนึ่งช่างมีคุณธรรมทางเมตตากรุณาจิตสูงมาก สืบมาแต่ชาติก่อนๆ จึงได้ทำให้มีสติปัญญามองเห็นธรรมะแนวนี้ แล้วยังเกิดจิตคิดช่วยกันเสียสละเงินทอง เพื่อการจัดพิมพ์ธรรมเทศนาเล่มนี้ออกแจกทาน เหตุที่ท่านได้หว่านเพาะเชื้อบุญกุศลทิ้งๆไว้ในครั้งโน้น...ผลจึงทำให้ข้าพเจ้าผู้มีปัญญาน้อยได้รู้ธรรมะแนวนี้ ซึ่งนับว่าเป็นพระคุณอันสูงสุดที่จะพรรณนาให้ออกมาได้ด้วยตัวอักษร ข้าพเจ้าจึงได้ตอบจดหมายไปยังห้างหุ้นส่วนอนุสารเชียงใหม่ ว่าถ้ามีเงินมีกำลังกายใจ พอที่จะทำได้เมื่อไรแล้ว ก็จะจัดพิมพ์แจกทานไปไว้ตามห้องสมุดประชาชน

ทั่วราชอาณาจักรครั้งแรกที่ก่อน แล้วถ้ามีบุญพอก็คิดที่จะแจกไปยังห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ ในเมืองไทยเรา 20,000. (สองหมื่น) กว่า ๆ วัด เพื่อให้ชาวพุทธได้ทราบรู้ถึงคุณประโยชน์ในพระธรรมแนวนี้ คือ ถ้ามีคนให้เงินพอก็จะได้พิมพ์แจกทานไปตามห้องสมุดหมดทุก ๆ วัดกันเลย! จะไม่มีคำว่าดูก่อน หรือต้องคอยกันไปก่อน หรือคอยวันพรุ่งนี้ในทำนองอย่างนี้ ไม่มีในดวงจิตเลย หายใจอยู่ด้วยความอยากที่จะให้หนังสือของข้าพเจ้าทุกเล่มได้แจกไปยังสองหมื่นกว่าวัดหมดทันทีเลย ด้วยซ้ำไป สาธุ!

โอ..... มาบัดนี้บุญช่วยกุศลส่งบ้างแล้ว คือเงินกองบุญตำราอาหารมังสวิรัติครั้งที่ ๑ ได้มีเหลือบ้าง และเงินที่เหลือเศษๆ จากการพิมพ์หนังสือธรรมะเล่มอื่น ๆ ตกทอดลงมาบ้าง และยังมีเงินพิเศษ คือของท่านผู้ที่มีเมตตาจิตต่อชีวิตกายนี้อันไม่เที่ยงของข้าพเจ้านี้มากเขาได้ส่งให้ บ้างก็ยัดเยียดให้แก่ข้าพเจ้า แบบที่ต้องจำยอมรับของเขาไว้...แล้วเขาผู้ให้นั้นก็สบายใจดีแล...เพื่อให้แก่ข้าพเจ้าไว้เลี้ยงชีพซื้ออาหารใช้จ่ายส่วนตัว (ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพุทธสมาคมนี้เลย) เพื่อหวังที่จะให้ข้าพเจ้ามีอายุกำลังกายใจมีขันติทนทำงานประกาศธรรมาณาจักรใจนี้ เอาไว้ได้ช่วยการปลดปล่อยชีวิตสัตว์ ให้สัตว์มันรอดตาย หรือตายน้อยลงโดยแท้จริง..... จะได้สืบไปอีกนาน ๆ หน่อย ท่านผู้ที่ให้เงินบางท่านมักจะพูดว่า จะหาผู้ที่กล้าพูดความจริง กล้าประกาศเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสัตว์ในทางอย่างนี้หาได้ยากมากแล้ว เพราะว่ายุคนี้การเผยแผ่เมตตากรุณาจิต ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายไปได้จริง ๆ กับการฆ่าสัตว์ตาย มันช่างไม่สมดุลกันแล้ว "พระพุทธ-

ศาสนาถ้าขาดเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกันแล้ว ก็แทบจะไม่มีความหมาย" ตรงกันข้ามทุกวันนี้มีการสอนให้เขาฆ่าสัตว์ด้วยยา ด้วยอาวุธตายทีละมาก ๆ มีวิธีต่าง ๆ และสอนการเอาเลือดเอาเนื้อสัตว์มาปรุงอาหาร ให้มีรสพิเศษดีต่าง ๆ สอนแต่การกินชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมีอมีตีนต่าง ๆ แล้วนักบุญที่จะเทศนาให้สติเขาฆ่าเบาลง แบบที่ชี้ถึงบาปเวรกรรมตรง ๆ ไปนั้น ก็แทบจะไม่มี หรือจะมีก็ไม่กล้าพูดตรง ๆ ออกไปเท่าไรนักที่ซ้ำร้ายยิ่งขึ้นไปอีก เห็นเขาปรุงอาหารด้วยเนื้อสัตว์มีรสดี ๆ เสพอร่อย ๆ ยังชอบชมเชยว่าเขาใจบุญสุนทานดีจริง ๆ แถมยังให้พรเขาไปเสียอีกด้วย .... นั่นคือการยุ .... ยุให้เขาที่หลังจะได้ฆ่าสัตว์ตายลงไปอีกมาก ๆ หน่อยดีนั่นเองแล... (วจีกรรมที่สืบอายุไว้)

ข้าพเจ้ารวม ๆ เงินหลายทางมาได้ประมาณ 8,000 บาท (คือการจัดพิมพ์ครั้งที่ 1 นั้น)* วันนี้จึงได้มีบุญพิมพ์หนังสือธรรมะเล่มนี้ตามความคิดตั้งใจที่ได้เคยอธิษฐานจิตไว้ ได้สืบอายุพระพุทธศาสนาให้ไปอีกยุคหนึ่ง สาธุ!

ที่ข้าพเจ้าและอาจารย์เสถียร โพธินันทะ คิดมุ่งจิตทำงานอย่างนั้นนั้น ก็คือการรู้ตัวว่าวันเวลามันไม่ยอมคอยใคร ด่วนมากแล้วนา....หรือ "ด่วนจี๋" เข้ามาแล้ว การเกิดเป็นคนผ่านมาได้ท่อนหนึ่งแล้ว อายุสังขารชีวิตนี้ว่ามีกายเนื้อรอดมาถึง พ.ศ. 2547 นี้ รวมได้ 77 ปีเข้าไปแล้ว ยมบาลท่านเตือนส่งข่าวมาเรื่อย ๆ ว่ามันไม่เที่ยงหนอ! ตัวจะตายกายจะแตกดับลงไปในนาทีใด หรือ

---

*พิมพ์กระดาษดีพอเสร็จแล้วก็แจกห้องสมุด 2,000 แห่งรวมค่าส่งต่าง ๆ ครั้งแรกนั้นได้ใช้เกินไปเป็นยอดเงิน 12,160 บาท (ผู้จัดการพิมพ์)

ที่ใด ๆ นั้นก็ยังไม่รู้แน่นอนนา! จะหนีการตายไปไม่พ้น มีสติรู้ตัวเองว่าเรายังผิดอยู่เสมอ ๆ ยังไม่ใช่ผู้วิเศษพูดความจริงไม่คิดจะลวงโลกเลย บาปนั้นทำไว้ก่อน ๆ ก็มี ส่วนการบุญกุศลอันแท้จริงนั้นยังมีน้อยมาก ไม่จุใจตนเอง คิดบัญชีตัวเองแล้วคงจะยังขาดทุนเดิม ถ้ายังประมาทกันอีกแล้ว จะไม่ได้ทำบุญกุศลชนิดที่ให้ได้มีเชื้อเกิดเป็นมนุษย์อีก "เนื้อนาบุญของมนุษย์ บำเพ็ญมนุษยธรรมบารมี" จะทำไม่ทันถ้ามัวคิดชักช้า ไม่ได้สร้างสมคุณธรรมความดีงามไว้เป็นทุนแก่โลกนี้บ้างเลย ตามที่ตนได้เคยตั้งปณิธานเอาไว้ว่า "ข้าพเจ้านับตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป จะขอหาวิธีช่วยให้มนุษย์ได้สติจากบาป เดินไปในทางบุญกุศล รู้สัจธรรมที่พ้นจากบุญ หลุดจากบาป หรืออยู่เหนือบุญและเหนือบาปบ้าง เท่าที่ตนพอจะทำได้ และต้องหาวิธีช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายให้มากที่สุด เท่าที่ปัญญาบารมีของตนจะทำกันไปได้" เพราะว่าเราเคยทำบาป เช่นการฆ่าชีวิตสัตว์ เคยสั่งหรือจ้าง หรือซื้อเขามากินนั่นก็คือการสนับสนุนเขาไปฆ่าสัตว์ให้ตายมากขึ้นไปอีกนั่นเองกรรมร่วมอย่างนี้เรายอมรับว่ามีแน่นอน "กินมากเขาก็ฆ่าตายมาก" ถ้ามองเห็นเมตตากรุณาธรรมคงจะไม่เถียงธรรม ค้านกรรมร่วมตรงนี้ไม่ขึ้น... ข้าพเจ้ารู้ตัวเองว่ายังไม่เคยได้ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายไปเท่า ๆ กันกับจำนวนที่ข้าพเจ้าเคยกินเนื้อมันมาบ้างเลย....ยอมรับว่ายังไม่เคยเลย.... "บาปมากกว่าบุญ" ถ้าข้าพเจ้าตายแล้วสูญหมด บาปไม่มีก็ไม่เป็นอะไร เราคงจะ "เฮง" เฮงดีมากไชโยได้กันเลยนา! แต่ถ้าบังเอิญเราไป "ซวย" ซวยตรงที่

ยังจะต้องมีการเกิดดับกันอีกต่อไปล่ะ? แล้วชาติหน้าๆ จะทำยังไงโว้ย...... ข้าพเจ้าคิดถึงตรงนี้มากๆแล้วจะปลอดภัยหรือ? วันเกิดก็ไม่หยุดฆ่า วันพระก็ไม่เว้น การกินอย่างนี้ อย่าสงสัยกันเลย...... (จงช่วยกันคิดดูบ้างเถิด!)

ฉะนั้นเงินที่ได้พิมพ์หนังสือธรรมเล่มนี้ เป็นเงินของ "สรรพสัตว์" ข้าพเจ้าชื่อว่า "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ชีวิตกายใจก็เป็นของสรรพสัตว์ มีอุดมคติทำงานอย่างนี้ก็เพื่อคิดที่จะได้ช่วยการโปรด "สรรพสัตว์" บ้างเช่นกันเอย สาธุ!

หรือจะขอพูดแบบอวดตัวเองไปหน่อยว่า เป็นเงินของเขา เขามอบให้แก่ "นักบุญตัวอย่าง" ซึ่งสังคมเขาตั้งให้แก่ข้าพเจ้ามานานแล้ว เขาสรรเสริญงานที่คิดริเริ่ม จัดการพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปยังห้องสมุดทั่วประเทศ เดิมทีแรกๆ ใช้เงินเดือนส่วนตัวเองหมดอยู่ร่วม 10 ปีก่อน คนยากคนจนขอหนังสือธรรมะมาก็ส่งให้ฟรีๆ ไม่ได้เรียกร้องค่าส่งต่างๆ เขาเห็นว่าเป็นคนจริงบ้าง... คนอย่างนี้ก็มีบ้าง.... และไม่ออกไปเที่ยวบอกบุญเรี่ยไรเงินใครๆ ตามจังหวัดต่างๆ ด้วยประการทั้งปวงอีกด้วยแล... พอนานๆ ไปเขาเกิดเชื่อมือ... เชื่อมือขึ้นมาเอง ดังผลงานที่ผ่านมาแล้วๆ นั้น (เพิ่งจะมาหยุดชะงักบางเล่มก็ตอนที่กระดาษขึ้นราคามากนี่เอง) เขาเห็นว่าทำด้วยจริงใจ ถึงแม้ยังไม่ได้ออกบวช ยังปฏิบัติธรรมไม่ได้ดีเหมือนพระหมดก็จริงอยู่ แต่ยังมีดีมากพิเศษตรงที่เป็นคนกล้าทำด้วยใจจริง กล้าในทางบุกเบิกทางไปสู่ธรรมาณาจักรใจแนวทางนี้ไว้แก่โลกมนุษย์ จึงว่า "เกิดโพธิจิต" คิดช่วยการปฏิวัติวิญญาณสัตว์โลกยกให้สูงขึ้นบ้าง คือ

การทำหน้าที่ของพุทธะ (ตนยังไม่ใช่พุทธะที่แท้จริง) งานนี้มีแต่การทำให้มนุษย์ได้สติ ช่วยการโปรดสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนให้รอดตายไปทางเดียว เป็นมหาอุดมคติของ "**โพธิสัตว์**" ที่แรก ๆ ชาวจีนเห็นคุณธรรมอย่างนี้ก่อน สาธุ! ต่อ ๆ มาไทยเกิดศรัทธาตรงขอได้ฟรี ๆ พวกแขกที่ไม่เสพเนื้อสัตว์ก็เห็นว่าเป็นการสร้างเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสัตว์โลกดีมาก ฝรั่งหัวหมอแก่วิทยาศาสตร์ ก็เห็นว่าอย่างนี้ทำถูกแล้ว สาธุ! แล้วคำว่า "**คนบ้า**" นั้นก็เริ่มหายไป ๆ ที่หลังเลยกลายมาเป็น "**บ้าตัวอย่างไป**" อย่างนี้เสียแล้ว "หรือนักบุญตัวอย่างไป" สาธุ!

โอ..... ฉันจะขอแอบกระซิบ! แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ที่คิดจะเจริญรอยตามแบบอย่างฉันบ้างนั้น ว่าน้องที่รักร่วมอุดมคติของฉันเอ๋ย! โลกมนุษย์นี้ก็เป็นอย่างนี้เองหนอ! "**ไม่ติก็ชม...... ไม่ติก็ชม.... เพราะว่าโลกีย์มันเป็นของคู่ (กฎทวินิยม)**" ของคู่พึงจำเอาไว้ให้ดี ๆ นา.... **ติกับชม.... ติกับชม**.... ถ้าจะทำงานอย่างนี้ไปต้องมีความอดทนเป็นเดช....หรือคิดว่าเราสร้าง "**ขันติบารมีโพธิสัตว์**" กันเลย ต้องทำกรรมดีชนิดให้เขาเห็นบ้างก่อน....แล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันจะมาเอง....ตามที่ตนคิดไว้แล....สาธุ!

ข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณ ขอจารึกไว้ ณ ที่นี้อีกด้วย ได้เกิดมีบางท่าน พอเห็นหน้ารู้ว่าใช่แน่แล้ว (ไม่ผิดตัว) เกิดเอาเงินยัดใส่กระเป๋าให้ก็มีบ่อย ๆ ข้าพเจ้าถามชื่อและที่อยู่ก็มักจะไม่ยอมบอก...มักจะพูดว่าขอสรรเสริญการงานและอุดมคติ สุดแล้วแต่ท่านอาจารย์จะเอาไปทำอะไร ๆ เถิดสาธุ! ไม่ต้องออก

นาม... บางท่านก็พูดว่าเมื่อหลายปีมาแล้ว ได้ จ.ม. ขอหนังสือธรรมไปชุดหนึ่งท่านส่งไปให้แล้ว ก็ไม่เห็นไปทวงเงิน พูดในทำนองอย่างนี้ มีนับท่านเกือบจะไม่ถ้วนเสียแล้ว ให้เงินตามสถานที่ต่าง ๆ เฉย ๆ อย่างนี้ ทำให้ข้าพเจ้าอึดอัดใจด้วย ตรงที่ว่ารับเงินเขาแล้ว ทำอะไร ๆ ไปแล้วตอบให้เจ้าของเงินทราบไม่ได้....ว่าเงินนั้นได้ทำไปทางไหนแล้ว อีกพวกหนึ่งส่งเงินทาง (ธนาณัติแบบลอย ๆ ไม่มีชื่อที่อยู่ก็เช่นกัน) ถ้าเกิดสอบถามกันขึ้นมาเมื่อใดแล้ว ข้าพเจ้าเป็นตอบไม่ได้แน่นอน....เพราะลืมไปหมดมีมากราย.... พอทำไปแล้วก็แล้วกัน.... ไม่ได้ไปยึดมั่นถือมั่นหลงใหลเมาในบุญนั้นเท่าไรนักเลย มีหน้าที่หว่านเพาะเชื้อบุญกุศล แทนเจ้าของเงินเท่านั้น ผลบุญกุศลจะเกิดช้าหรือเร็วนั้นก็สุดแล้วแต่เหตุปัจจัยเนื้อนาบุญนั้นเองเถิด! (ทุกวันที่ทำไปนั้นคิดอย่างนี้จึงทนอยู่ได้)

แล้วถ้าท่านผู้ใด ๆ ในอีก 70 ปีข้างหน้า ๆ หรือในศตวรรษหน้าโน้น ๆ ได้มาพบเห็นอ่านหนังสือ พระธรรมเทศนา ของ "พระอริยเจ้า" องค์นั้นเข้าแล้ว เกิดธรรมปีติ เกิดมหากุศลจิตคิดช่วยโปรดชีวิตสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนให้รอดตายบ้าง หรือคิดถึงข้าพเจ้ามีนามปากกา "ธีรทาส. หรือ ธ. ธีรทาส" ผู้ได้เรียบเรียงหนังสือธรรมแจกทานไปบ้างกันแล้ว ข้าพเจ้ากราบขอร้องให้ท่านจงช่วยกันหาวิธี ให้ได้ประกาศมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้อีกจะได้ช่วยกันโปรดสัตว์ อย่างน้อยที่สุด จงขอร้องให้ชาวพุทธแท้ ชาวพุทธที่มีจิตใจสนับสนุนให้ มีการเริ่มหยุดเสพชีวิตเบียดเบียนเนื้อสัตว์ในวันเกิดบ้าง หยุดในวันพระกันบ้างเถิด!

สร้างค่านิยมเพียงหยุด ๒ วันเท่านั้น คงจะไม่ถึงกับอดตายกันจนหมดสองหมื่นกว่าวัดทีเดียวเลยละกระมัง? สัตว์มีชีวิตจะได้รอดตายนับไม่ถ้วนตัวกันเลย เอาวัดละตัววันเดียวก็สองหมื่นกว่าชีวิตรอดตายไป "อย่าสงสัย".... หรือช่วยกันอุทิศเงินทองตีพิมพ์แจกทาน (ส่งธนาณัติรับเงิน ป.ณ. คลองเตย ก.ท.) ได้ถ่ายทอดธรรมแนวนี้ให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ได้สืบอายุธรรมะแนวนี้ไปอีกยุคหนึ่งด้วยเทอญ (สืบอายุบุญกุศลน้อมตะเป็นพันปี.) สาธุ!

ขอรับรองว่าบุญกุศลบารมีของท่านที่คิดริเริ่มทำอย่างนั้นจะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิตอย่างนี้ เอาไว้ล่วงหน้า ณ ที่นี้ก่อนด้วย สาธุ! ถ้าตามพระคัมภีร์มหาสุญญตาสูตร กล่าวไว้ว่านั่นคือ "โพธิสัตว์" ในอนาคตกาลเบื้องหน้าๆ ในวัฏสงสารแน่นอนแล้วแล.... สาธุ!

หนังสือธรรมะเล่มเล็กๆ นี้ ถ้าเกิดเป็นบุญกุศลชนิดที่ทำให้มนุษย์ได้สติบ้าง กลัวบาปคิดสร้างบุญบ้าง สูงไปจนถึงกุศลแห่งมรรคผลนิพพาน ได้บ้างแล้ว นั่นต้องนับว่าข้าพเจ้ามีหุ้นส่วนแรงหนุนกองบุญนี้ด้วย แต่ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศลที่เกิดขึ้นนี้ ถวายแด่ดวงวิญญาณ "ดร. โลกนาถภิกขุ" ซึ่งตามปกติท่านปราชญ์ผู้นี้ ถือธุดงควัตร ไม่เสพเนื้อสัตว์ มาตั้งแต่ก่อนออกบวช เหตุที่เห็นธรรมะได้สติ ต้องถือมังสวิรัตินั้น คือตอนสมัยเด็กได้นอนเจ็บป่วยอยู่ เกิดบังเอิญได้มีลูกนกพิราบ บินมาตกอยู่ในมือของท่านพอดี ท่านก็เวทนาสงสารมันมาก จึงคิดจะช่วยเลี้ยงให้มันรอดตาย พอมันโตก็จะปล่อยมันไป เกิดมารดาของท่านได้จับเอาไปฆ่า แล้วก็ปรุงเป็นอาหาร ส่งมาให้ท่านกินอีกด้วย พอได้

เห็นแล้วก็เกิดความเศร้าสลดจิตใจเป็นยิ่งนัก! จึงคิดได้ว่า เหตุเป็นเพราะเรายังเสพเนื้อสัตว์อยู่ ลูกนกน้อยตัวนั้นจึงต้องถูกฆ่าตาย ท่านจึงไม่ยอมกินอาหารมื้อนั้นเลย ไม่ยอมกินยา จะขอตายตามลูกนกที่น่าสงสารตัวนั้นไป ถ้ามารดาของท่านไม่ยอมเลิกฆ่าสัตว์ ทำเอาจนมารดาต้องยอมทุกอย่าง แล้วท่านก็เกิดมหากุศลจิตต่อชีวิตสัตว์เดรัจฉานขึ้นมา จึงเริ่มถือมังสวิรัติ จะพูดว่าลูกนกน้อยตัวนั้นเป็น "พระโพธิสัตว์" เยี่ยงอย่างในตำนานต่าง ๆ กล่าวไว้ว่าได้มาโปรดให้ได้สติก็ไม่ปาน...เพราะว่าผลนั้นทำให้ต้องออกบวชจาริกไปประกาศ มหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจแนวนี้ไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ ได้ผ่านมาหลายประเทศ จนถึงกรุงสยามได้ ก็คือลูกนกน้อยตัวนั้นเป็นเหตุโดยแท้จริง

แล้วกิจวัตรประจำวันของ ดร. โลกนาถภิกขุ ท่านจะธุดงค์ไปถึงบ้านไหนเมืองใดแล้ว หลังของท่านแทบจะไม่ต้องแตะถึงพื้นเสื่อเลย คือพอตกค่ำท่านก็นั่งเจริญสมาธิ เข้าอยู่แต่ในฌานสมาบัติตลอดคืนไปเลย! นับว่าท่านเป็นปฐมาจารย์ผู้ที่ได้มาบุกเบิกทางไปสู่ "อริยภูมิ" ทิ้งไว้ให้แก่ชาวพุทธไทย เป็นพระเถระองค์แรก เป็นบิดาแห่งการนำเรื่องการถือมังสวิรัติ ในราชอาณาจักรกรุงสยามนี้ สมัยนั้นท่านได้รับเกียรติยศอันสูงสุด จากในหลวงรัชกาลที่ 7 คือ พระบาทสมเด็จ พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงอุปถัมภ์ช่างสมกันกับในวันแรกที่จะนำชาวพุทธไทย ออกเดินทาง เริ่มจาริกจากกรุงเทพ ฯ ไปนั้น ได้มีรัฐบุรุษของไทย เช่นท่านขุน **หลวง พระ พระยา. ดร. ปรีดี พนมยงค์. หลวงวิจิตรวาทการ. ฯพณฯ อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์. และอุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุสามเณร**

กรุงสยามยุคนั้นศรัทธาเลื่อมใสเคารพคุณธรรมของท่านมากมาย ได้ออกนำส่งสรรเสริญผลงานนี้ของท่านมาก ที่จะไปประกาศชักชวนชาวพุทธถือมังสวิรัติ เจริญเมตตากรุณาธรรมเท่าที่จะทำไปได้แค่ไหน ก็พอใจเท่านั้น เรื่องนี้สมัยโน้นเขาทำกันมาครั้งหนึ่งแล้ว สาธุ! ถึงแม้จะไปไม่ตลอดดี ก็ยังนับว่าดีมาก มีจุดเริ่มต้นการเพาะเชื้อบุญกุศล และได้ริเริ่มหว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะนี้ ทิ้งไว้ในดินแดนนั้นบ้างแล้ว สาธุ! (ต่างประเทศรู้ข่าวนี้ดี)

แล้วถ้าหนังสือเล่มนี้ เกิดเป็นบาปกรรมอะไร ๆ ขึ้นมาบ้างกันแล้ว ข้าพเจ้าชื่อ "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ยินดีขอน้อมรับกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียวจนหมดเลย! คือถ้าเป็นบุญกุศลแล้ว ขอยกให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านหนังสือธรรมะเล่มนี้อยู่ และสรรพสัตว์ทั้งหมดอีกด้วย สาธุ! แล้วข้าพเจ้าขอพลีชีวิต บูชาเป็นธรรมทาน ตราบไปจนกระทั่งได้บรรลุ "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" ในโลกมนุษย์นี้อีกด้วยเทอญ สาธุ!

โชคดีในธรรมนี้จงเป็นของท่านผู้อ่านและท่านผู้ที่อนุโมทนาร่วมกองบุญนี้ได้จารึกชื่อไว้ท้ายเล่มแล้ว (โอ... ฉันรวมเงินไม่ทันกระดาษค่าส่งต่าง ๆ ขึ้นราคาเสียแล้ว)

นักแจกธรรมทาน "นักบุญ" จะอยู่รอดได้ด้วยเมตตาจิตของท่านผู้อ่าน...ท่านช่วยคุ้มครองชีวิตไว้ได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม สาธุ!

โปรดทราบเงินในกองบุญครั้งที่ 2 และที่ 3 นั้น ยังได้แบ่งเอาไปจัดพิมพ์พระสูตร คือ "**คุณธรรมของมหาบุรุษ 8 ประการ**"

อีก 6,000 เล่ม ได้แจกไปยังห้องสมุดวัดท่านเจ้าคณะตำบล 3,000 กว่าวัดอีกด้วยสาธุ! (ขณะนี้ห้องสมุดต่าง ๆ ในเมืองไทยมีตามวัดต่าง ๆ สองหมื่นกว่าแห่งแล้ว)

ข้าพเจ้า ขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิต ของชาวพุทธภาคเหนือ ที่เสียสละเงินทองร่วมกันจัดพิมพ์ พระธรรมเทศนาที่เป็น "อมตะ" เล่มนี้ออกแจกทาน เมื่อยุค 70 ปีก่อนโน้นไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งเถิด! สาธุ สาธุ! สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.)

(ผู้จัดการกองบุญของสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร)

231/1 ซอยปลูกจิต 2 บ่อนไก่ ถนนพระราม 4 ก.ท. (10330)

คำแปล

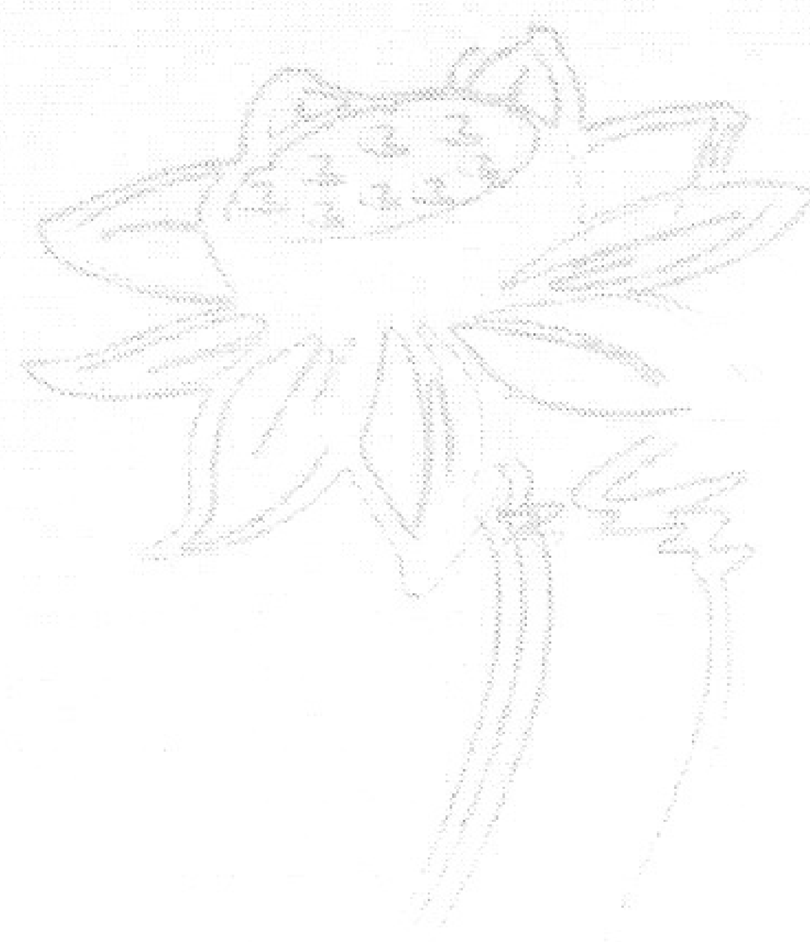
ธรรมเทศนา ของ ดร. พระโลกนาถ

แสดง ณ เชียงใหม่

เมื่อปลายเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476

ผลานิสงส์

อันคอยท่านผู้ที่ประสบพบ อ่าน และฟังธรรมเทศนานี้นั้น
ยังจะช่วยปรุงแต่งผลานิสงส์ให้เกิดขึ้นสำหรับผู้อื่น ๆ
ที่จะได้รับความกรุณาได้อ่านธรรมเทศนานี้ต่อไป
อย่างเท่าเทียมกัน

คำนำ

หนังสือเรื่องนี้ พระยาพนานุจร ผู้ได้รับความสนับสนุนจากเจ้าแก้วนวรัฐ หลวงอนุสารสุนทร และมิตรสหายอื่น ๆ ตามหัวเมืองซึ่งมีศรัทธาบริจาคทรัพย์สำหรับพิมพ์ขึ้นแจกจ่ายได้ ขอให้พุทธธรรมสมาคมพิมพ์แจกเพื่อเป็นธรรมทานแก่พุทธศาสนิกชน โดยหวังผลในธรรมปฏิบัติและความถาวรแห่งพระพุทธศาสนา.

พุทธธรรมสมาคมได้ให้กรรมการพุทธศาสตร์ของสมาคมนี้ตรวจสอบปรากฏว่าหนังสือเรื่องนี้ประกอบด้วยหลักธรรมอันตรงต่อวัตถุประสงค์ของพุทธธรรมสมาคม สมควรที่พุทธบริษัททั้งหลายจะพึงเว้น พึงปฏิบัติตาม พุทธธรรมสมาคมจึงตกลงรับพิมพ์แจกจ่ายเป็นธรรมทาน สมาคมขออนุโมทนาต่อส่วนกุศลบุญราศีที่ท่านบริจาค ได้ลงทุนลงแรงเผยแผ่หลักธรรมให้แพร่หลายเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ประชาชนต่อไป.

พุทธธรรมสมาคม
วันที่ 6 เมษายน พุทธศักราช 2477

คำนำ ป. สาครบุตร์

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2476 พระโลกนาถภิกษุชาวอิตาเลี่ยนรูปหนึ่ง ได้จาริกไปถึงจังหวัดเชียงใหม่ ท่านได้แสดงธรรมเทศนา ให้อุบาสกอุบาสิกาเป็นจำนวนมากฟัง ณ วิหารวัดเจดีย์หลวงเชียงใหม่และวิหารหลวง ลำพูน ข้าพเจ้าได้มีโอกาสแปลธรรมเทศนาที่ท่านแสดงโดยภาษาอังกฤษ เป็นภาษาไทยสู่อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายฟังธรรมเทศนาที่ พระโลกนาถแสดงนั้น ถ้าจะสรุปความก็มีอยู่ย่อ ๆ ดังต่อไปนี้ :–

1. ท่านว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเป็นพระมหาราชาธิราชที่อัศจรรย์ในโลกโดยสมภพในราชตระกูลที่สูงสุด อุดมพร้อมและแวดล้อมไปด้วยความสุขต่าง ๆ ดังปรากฏอยู่ในพุทธประวัติของเราแล้วนั้น พระองค์ยังไม่ไยดีในความสุขนั้น กลับทรงเห็นว่าเป็นทุกข์ร้อยแปดประการและทรงเห็นว่าธรรมดาสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้มีของเป็นคู่กัน เช่น มีร้อนแล้วก็มีหนาว มีมืดแล้วก็มีสว่าง มีทุกข์แล้วก็ต้องมีสุขดังนี้ จึงได้เสด็จออกทรงผนวชเมื่อพระชันษา 29 กำลังวัยคะนอง ทรงแสวงหาสันติสุขซึ่งแน่พระทัยว่ามีอยู่ในโลก ทรงบำเพ็ญตบะ แสวงหาของจริงอยู่ 6 พรรษา จึงได้สำเร็จพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยมัชฌิมา

ปฏิปทา โดยทรงเห็นว่าโลกนี้มีของจริงอยู่ 4 ประการ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เห็นหมู่สัตว์ตกอยู่ในสังสารวัฏที่มืดมนอันธการหนาแน่นไปด้วยอวิชชาและรุมล้อมไปด้วยตัณหา ด้วยพระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ จึงได้ตั้งพระทัยประกาศพระศาสนา วางหลักแห่งการปฏิบัติ แต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงสุด คือ เบื้องต้นแต่การบำเพ็ญทาน รักษาศีลเจริญภาวนา ไปจนถึงวิมุตติ อันเป็นขั้นที่สุดแห่งการปฏิบัติ ดังเราท่านได้ทราบกันอยู่แล้วนั้น

2. ในการที่จะปลดเปลื้องตัณหาต่าง ๆ ท่านว่าต้องเริ่มด้วยการรักษาศีลห้า เพราะศีลห้าเป็นบรรทัดบังคับให้ดำเนินไปตามทางและเป็นบันไดตอนแรก การขึ้นบันไดจำเป็นจะต้องเหยียบแต่ขั้นต้นขึ้นไปก่อน จะก้าวขึ้นขั้นสุดทีเดียวไม่ได้ จึงจำเป็นต้องเริ่มด้วยการละเว้นเสพเนื้อสัตว์ทั้งหลายก่อน ตอนนี้ท่านได้บรรยายยืดยาวสมเหตุสมผล ดังท่านทั้งหลายจะได้อ่านคำแปลด้วยตนเองในหน้ากระดาษต่อไปในสมุดเล็ก ๆ เล่มนี้

3. ท่านได้แสดงประวัติพุทธศาสนาและประวัติคริสตศาสนาให้ศรัทธาชนทั้งหลายฟัง และพิสูจน์ว่าคริสตศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของพุทธศาสนาเท่านั้น จึงยังไม่ครบบริบูรณ์ พระเยซูได้เป็นสาวกของพระพุทธองค์ คือได้มาร่ำเรียนพระพุทธศาสนายังประเทศอินเดีย ภายหลังที่พระพุทธองค์เข้านิพพานแล้ว 500 ปีเศษ พระเยซูได้มาร่ำเรียนอยู่ถึง 18 ปี แต่เวลาไปเผยแผ่ศาสนา

นั้นได้มีเวลาทำอยู่เพียง 3 ปี พร้อมด้วยมีหมู่มีคณะคอยกีดกันอยู่รอบข้าง และมีศัตรูคอยปองร้ายมากมาย ถึงกับภายหลังได้ลงทัณฑ์ต่อพระเยซูอย่างทราบกันทั่วๆ ไปแล้ว ฉะนั้นรสพระธรรมที่มีอยู่พร้อมมูลในพระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนาจึงไม่ประจักษ์มากเท่าใดนัก ในคำสั่งสอนของพระเยซู หากว่าพระเยซูได้มีพระชนม์สั่งสอนอยู่อีกนานปี คล้ายคลึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าแล้ว คำสั่งสอนในคริสตศาสนาคงจะใกล้ชิดคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนาเข้ามาอีกเป็นอันมาก ฉะนั้น สำหรับผู้ที่ถือคริสตศาสนาอยู่แล้ว เพื่อจะให้การปฏิบัติเต็มเปี่ยมอย่างองค์พระ-เยซูมุ่งไว้แล้วก็ยังจะเสริมได้โดยเรียนพระธรรมในพระพุทธ-ศาสนาต่อเติมและถือปฏิบัติให้ครบถ้วน ทั้งนี้จะขึ้นชื่อว่าได้เป็นสาวกของพระเยซูหรือของององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองโดยแท้จริง

4. ท่านได้แสดงธรรมเรื่องเผยแพร่พระพุทธศาสนา ว่าครั้งที่ 1. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเผยแพร่เองเมื่อยังดำรงพระชนมายุอยู่ ครั้งที่ 2 สมเด็จพระมหาธรรมิกราชาธิราช พระ-เจ้าอโศกราช ได้จัดให้มีขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 218 และแต่นั้นมาเป็นเวลาล่วงเลย 2,000 ปีแล้วก็ยังหามีการเผยแพร่พระพุทธศาสนาขนาดเขื่องอีกไม่ การเผยแพร่ในยุค 1 และ 2 นั้นก็อยู่เพียงในประเทศอินเดีย และทวีปอาเซีย คราวนี้ปี พ.ศ. 2476 ซึ่งใกล้กับปี พ.ศ. 2500 ที่ท่านกำลังจัดให้มีการเผยแพร่ครั้งที่ 3 โดยพระภิกษุสามเณร สยาม พม่า ลังกา และอินเดียหลายๆ นิกาย

เอาไปร่วมกันเป็นนิกายเดียวคงจะไม่ขัดข้อง เพราะพุทธศาสนาถือการปฏิบัติเป็นใหญ่ และวิธีอุปสมบทก็อย่างเดียวกัน กล่าวถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยวาทะว่า พุทฺธํ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ เช่นเดียวกัน จะต่างกันบ้างก็แต่วิธีการเล็กน้อย และการที่แยกนิกายไม่ใช่เป็นของดี โดยเป็นเหตุให้แตกสามัคคี หากจะแบ่งควรแบ่งเป็นชั้น ๆ ตามหลักแห่งการปฏิบัติและภูมิที่บรรลุ อย่างที่ท่านจำแนกไว้เป็น 4 ชั้น 8 จำพวก คือ โสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ เมื่อรวมกันเป็นหมู่ได้แล้วจำนงไว้ว่าจะแพร่ให้ทั่วโลก คือจากสยามไป พม่า อินเดีย พักอบรมบรรดาสมาชิกทั้งหลายให้คล่องแคล่วสามารถพอสมควร อันจะเป็นเวลาประมาณ 3 ปี แล้วจะได้ออกทำการต่อไป มุ่งตรงไปทวีปยุโรป ผ่านประเทศอัฟกานิสถาน เปอร์เซีย ตุรกี เลยเข้ายุโรปไปยังกรุงโรมในประเทศอิตาลี แล้วเลยผ่านประเทศต่าง ๆ ทางตะวันตกของทวีปยุโรป ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปทวีปอเมริกา ผ่านทวีปอเมริกา จากทางตะวันออกไปตะวันตก (กว้างใหญ่มาก) แล้วข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมาประเทศญี่ปุ่น ขึ้นประเทศจีน และผ่านจีน ญวน มาบรรจบที่ประเทศสยามอีก ประมาณเวลาทั้งพักที่อินเดียด้วยราว 15 ปี

ธรรมเทศนาที่พระโลกนาถแสดงนั้น เป็นที่ต้องใจหมู่ศรัทธาทั้งหลายโดยซาบซึ้ง เกิดความปีติยินดีมาก จนถึงกับมีผู้สมัครจะไปเผยแพร่พระพุทธศาสนาด้วยในเชียงใหม่ 13 ท่านและมีผู้รับศีลห้าพร้อมทั้งจะไม่เสพเนื้อสัตว์เป็นอาหารอีกต่อไปจนสิ้น

ชีวิต 104 คน และยังมีผู้พยายามจะปฏิบัติตามอีกก็มาก นับว่าธรรมเทศนาของท่านได้ประโยชน์เห็นทันตา คือปลุกให้ผู้ที่มีอุปนิสัยอยู่แล้วตื่นขึ้นรับถือปฏิบัติทันที อันจะป้องกันชีวิตสัตว์ที่จะต้องตกมาถูกฆ่าตายเป็นอาหารได้เป็นจำนวนมากมาย "พระโลกนาถ" ว่าหัวใจของพระพุทธศาสนา ก็คือพรหมวิหาร ๔ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เมตตารักใคร่สัตว์ทั่วไป กรุณาสงสารสัตว์ทั่วไป มุทิตา–ยินดีที่สัตว์ทั้งหลายได้รับความสุข อุเบกขา–เมื่อไม่มีทางที่จะแสดงใน 3 ประการต้น ก็ให้วางใจเฉย ก็เมื่อเรายังเอาเนื้อของสัตว์เหล่านั้นมารับประทาน จะว่าเราพร้อมที่จะบำเพ็ญพรหมวิหารอย่างไรได้ ข้อนี้สำคัญมาก เมื่อเรายอมที่จะเป็นพุทธมามกะอันจริงแท้แล้ว ควรที่จะบำเพ็ญตนตามหลักดังกล่าวแล้วให้บริบูรณ์ ถ้าไม่เช่นนั้นยังมองไม่เห็นผลแห่งการปฏิบัติว่าจะได้ประสบสุขด้วยอาการเช่นไร เพราะความสุขเกิดจากความสงบ การสังหารผลาญชีวิตและกินเลือดกินเนื้อกัน ไม่ใช่วิถีทางแห่งธรรมวิเศษเลย

มีผู้ที่ฟังธรรมเทศนาของพระโลกนาถแล้วได้มาหารือ ข้าพเจ้าเป็นจำนวนมากว่า เมื่อท่านจาริกเลยไปเสียแล้ว รสธรรมเหล่านี้ตามธรรมดาย่อมจะจางไป ถ้ามิได้มีการรวบรวมพิมพ์ขึ้นไว้เพื่ออ่านสดับตรับฟังกันอีกต่อไป ขอให้ข้าพเจ้าเป็นธุระในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเองโดยที่เป็นผู้แปลก็ยังจำข้อความได้อยู่บ้าง แต่ไม่หมดจดละเอียดลออดี เมื่อมีผู้มาถามข้อสงสัยบางแห่งบางตอนก็อธิบาย

ไปเท่าที่จำไว้ได้ จึงได้หารือท่าน ท่านจึงให้ข้าพเจ้าดูโน้ตหัวข้อที่ท่านเขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องปราบตัณหาด้วยการเสพแต่ผักเป็นอาหาร ข้าพเจ้าขอคัดเอาไว้และคุณหลวงประสาทศุภนิติกับบรรดาผู้มีศรัทธาอื่น ๆ ได้กรุณาช่วยกันแปลและตรวจทาน มีท่านผู้เฒ่าที่มีจิตเปี่ยมไปด้วยกุศล 2 ท่าน คือ 1 เจ้าแก้วนวรัฐ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ 2 คุณหลวงอนุสารสุนทร กับผู้อื่นอีกเป็นอันมากพร้อมกับบริจาคทุน ขอให้ข้าพเจ้าพิมพ์ธรรมเทศนาของพระโลกนาถออกแจกจ่ายกันเพื่อเป็นคุณประโยชน์ต่อๆไป ในชั้นต้นก็คิดกันว่าจะพิมพ์แจกเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน แต่โดยรู้สึกว่าการนี้เป็นการกุศลอันใหญ่หลวง ควรจะได้แพร่ไปทั่ว ๆ ในประเทศสยาม จึงพร้อมใจเห็นว่าควรพิมพ์ให้เป็นจำนวนมากและจ่ายไปทั่วประเทศ

ฉะนั้น เมื่อท่านผู้ใดได้อ่านธรรมเทศนาของพระโลกนาถในที่นี้แล้ว และได้รับประโยชน์จากรสธรรมเทศนานั้น ข้าพเจ้าขอเสนอผู้ว่าที่ขยายให้แสงสว่างส่องมาถึงเท่านั้น นอกจากองค์-พระโลกนาถเองแล้ว คือท่านผู้มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตากรุณาหลายๆท่านดังข้าพเจ้าได้ออกนามมาแล้วนั้น ได้ช่วยเหลือกันออกทรัพย์ออกแรงส่งเสริมการกุศลอันนี้ด้วย

ขอ ความสุข ความเจริญ จงมีแด่ ท่านผู้ได้อ่าน ฟัง และปฏิบัติ เทอญ

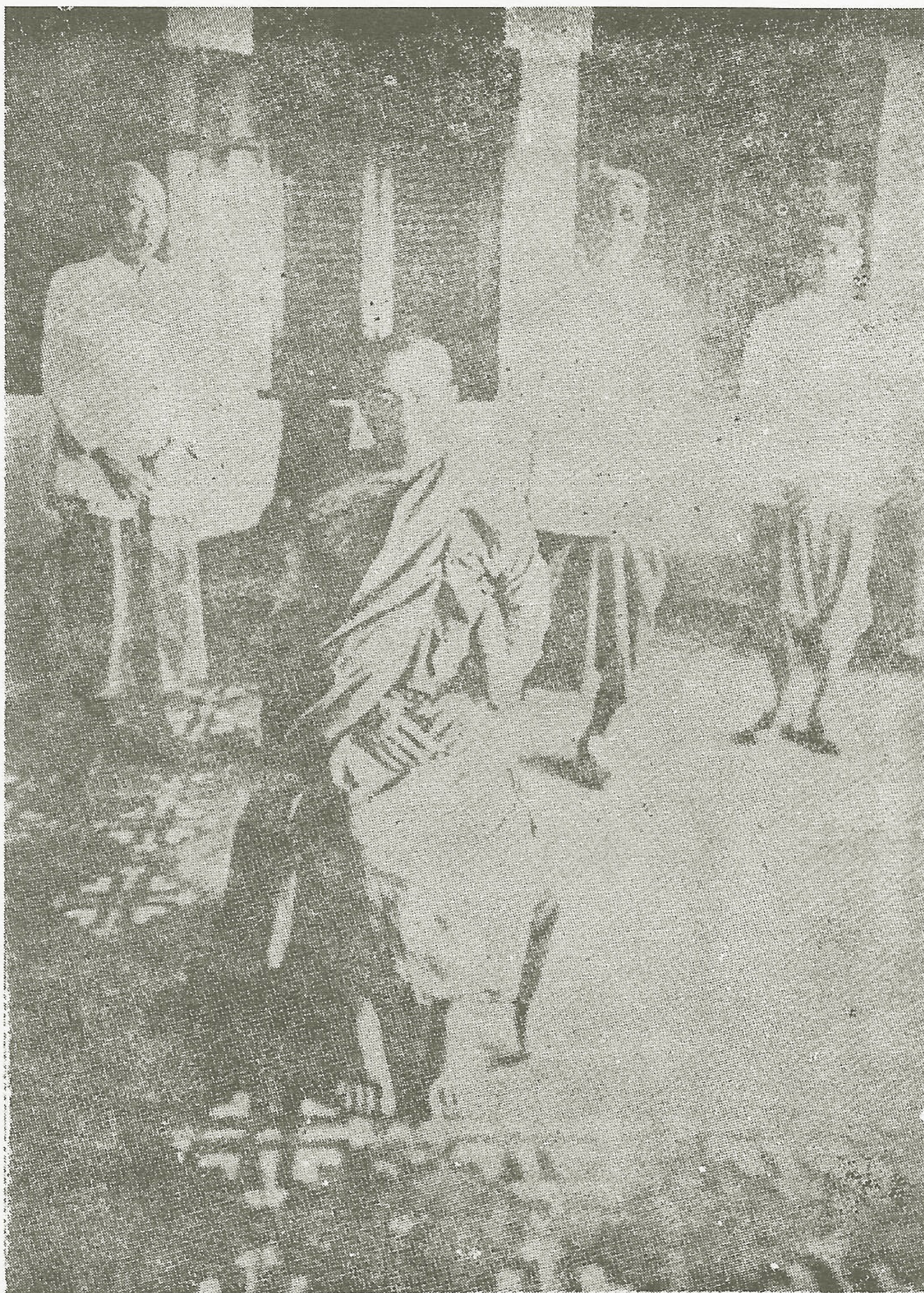
ป. สาครบุตร

นครเชียงใหม่

วันที่ 1 มีนาคม พุทธศักราช 2476

รูป พระโลกนาถ ถ่ายนครเชียงใหม่ พ.ศ. 2476

รูป พระโลกนาถ ถ่ายที่ห้องพักสถานีรถไฟเชียงใหม่ ถ่ายพร้อมด้วย เจ้าแก้วนวรัฐ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ หลวงอนุสารสุนทร และ พระยาพนานุจร. พ.ศ. 2476

ดร. โลกนาถภิกขุ พ.ศ. 2476

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

พุทธศาสนา–ศาสนาแห่งความเมตตา

"พุทธมามกะทั้งหลาย จงอย่าเสพเนื้อสัตว์เลย"

ในประเทศอินเดีย ชาวฮินดูมักพากันถามอาตมาเสมอ ๆ ว่า "ทำไมพวกอุบาสกอุบาสิกาในพม่า ลังกา และสยาม จึงรับประทานเนื้อสัตว์? สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้เทศนาหลักแห่งความเมตตากรุณาไว้ดอกหรือว่า **อหิงสา ปรมา ธมฺมา** ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด"

เมื่ออาตมาได้ฟังคำพูดเช่นนั้น ทำให้อาตมาต้องอึ้งเสมอ อาตมาต้องนิ่ง อาตมาไม่มีคำตอบ สัมปชัญญะบอกอาตมาว่า คำกล่าวหาของพวกเหล่านั้นเป็นความจริง แล้วอาตมาปลอบตนเองด้วยความคิดที่ว่าสมเด็จพระพุทธองค์มิได้ทรงอุบัติขึ้นเพื่อบุคคลทั่วไปที่จมอยู่ในกองกิเลส พระองค์ทรงโปรดได้แต่เฉพาะบางคนที่มีจิตบริสุทธิ์พอที่จะสำเร็จได้เท่านั้น

ขอให้เรามาแยกแยะปัญหาข้อนี้ให้ถี่ถ้วน ขอให้มาแสวงหาความจริงโดยไม่ต้องเกรงกลัวอะไร เพราะความจริงเป็นของดีที่สุดถึงแม้จะทำให้รู้สึกเจ็บบ้าง คมมีดของนายศัลยแพทย์ก็จำเป็นจะต้องใช้ตัดเอาเนื้อร้ายออกเสียจนได้

ทำไมคนทั่วไปจึงสมคบกันอย่างเงียบ ๆ ละเมิดศีลข้อ 1 ที่ว่า ปาณาติปาตาเวรมณี ๆ งดเว้นจากการทำชีวิตให้ตกล่วงไปอยู่ดังนี้คนทุกคนชอบเสพเนื้อสัตว์ ดังนั้น แต่ละคนจึงจงใจให้คนอื่นเชื่อไปว่า สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าของเรานั้นทรงอนุญาตให้เสพเนื้อสัตว์ได้ ขอให้เปิดช่องให้มนุษย์แต่น้อยเดียวเถิด ! แล้วมนุษย์จะกระโดดเข้าขยายช่องนั้นกว้างออกไปจนโตเต็มความพอใจของตน "อกุศลเจตนาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดได้" เขาจะถือเอาความผ่อนผันของสมเด็จพระศาสดาจารย์ไปใช้โดยไม่มีจำกัดขีดขั้น มนุษย์จะยกเอาพุทธานุญาตขึ้นมาบังหน้า แล้วระเริงกันไปโดยไม่มีการเหนี่ยวรั้ง หมู่มนุษย์นั้นจะถือว่า บรรลุสภาพบุคคลแล้วยังไม่ได้ เป็นเพียงแต่ทารกต้องใช้ไม้เรียวอยู่เสมอ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ทรงอนุญาตให้ภิกษุบริโภคเนื้อสัตว์ได้ต่อเมื่อไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน หรือไม่สงสัยว่าสัตว์นั้นถูกฆ่าเฉพาะเพื่อภิกษุนั้น ภิกษุเป็นผู้ปราศจากสมบัติจะซื้อหรือขายอะไรไม่ได้ ฉะนั้นภิกษุจะต้องรับเอาอาหารใด ๆ ที่จะพึงได้โดยดุษณีภาพ จะเป็นอาหารดีหรือเสีย มากหรือน้อย ผักหรือเนื้อ ก็ต้องรับทั้งสิ้น

แต่หลักข้อนี้ใช้แก่ภิกษุเป็นส่วนมาก ไม่ใคร่ใช้สำหรับอุบาสก อุบาสิกา เป็นธรรมดาอยู่เองที่ฆราวาสจะเถียงว่า "ก็เมื่อพระภิกษุซึ่งเป็นอาจารย์และผู้นำของเราบริโภคเนื้อสัตว์ได้ เหตุไรเราจะเอาอย่างไม่ได้ ? เรากินเนื้อสัตว์กันเถิด" การมีเหตุผลนั้นถูก แต่ความหมายสุดท้ายนั้นผิด...

ภิกษุไม่มีเงิน ดังนั้นภิกษุจะต้องบริโภคตามแต่จะได้ ไม่ใช่ตามแต่จะชอบ แต่อุบาสกอุบาสิกามีเงิน กินอะไรได้ตามประสงค์ผักหรือเนื้อ

ในเรื่องอาหารนี้ ภิกษุมีเสียงไม่ได้ แต่อุบาสกอุบาสิกามีเสียงได้เต็มที่ ภิกษุเลือกอะไรไม่ได้ อุบาสกอุบาสิกาเลือกได้ทุกประการ ถ้าภิกษุบริโภคเนื้อสัตว์ ก็เป็นกรรมที่ไม่มีเจตนา ภิกษุเลือกชนิดอาหารที่จะรับไม่ได้ เมื่อภิกษุบริโภคเนื้อสัตว์บ้างก็บริโภคด้วยความไม่เต็มใจยิ่ง แต่ถ้าอุบาสกอุบาสิกาเสพเนื้อสัตว์โดยมากเป็นกรรมที่มีเจตนา เพราะอุบาสกเลือกชนิดอาหารได้ อุบาสิกามีเงิน จะซื้ออาหารอย่างไรก็ได้ตามชอบ ผัก หรือ เนื้อ

เพราะฉะนั้น เรื่องของภิกษุจึงต่างกับเรื่องของอุบาสก ภิกษุที่แท้จริงนั้นหวังจะบริโภคแต่ผัก เพราะฉะนั้น ฆราวาสผู้ประสงค์จะได้บุญมากต้องถวายผักแก่ภิกษุ อย่าถวายเนื้อสัตว์เลย ผู้ที่ถวายเนื้อสัตว์แก่ภิกษุนั้น ได้บุญน้อย หรือไม่ได้เลย ฆราวาสผู้ถวายอาหารที่เป็นผักแก่พระภิกษุจะได้บุญมากมาย

การรับประทานเนื้อสัตว์นั้น ทำให้มีความสงสัย แม้เราจะไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ว่าเนื้อนั้นไม่ได้ทำสำหรับเราโดยเฉพาะก็ดี แต่เราก็สงสัยอยู่เสมอ เนื้อสัตว์จะต้องทำเพื่อผู้บริโภคเสมอไป ฉะนั้น การรับประทานเนื้อสัตว์ก็เป็นการผิดศีล สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นทรงสั่งสอนให้รับประทานผักโดยทางอ้อม ทำไมไม่สอนโดยตรงเล่า ก็เพราะว่าหลักทุกหลักต้องมีข้อยกเว้น สมเด็จพระศาสดาทรงเป็นบรมมหาปราชญ์แห่งปราชญ์ทั้งหลาย

ทำไมจึงมีชีวิตอยู่ในความสงสัยตลอดไปเล่า? เป็นผู้เสพแต่ผักเสียเถิดแล้วความสงสัยก็จะหมดสิ้นไป จะได้อยู่ในทางที่ปราศจากภัย จะได้มีชีวิตอยู่โดยจิตใจบริสุทธิ์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นต้องการให้เราปฏิบัติเมตตาและกรุณา ศีลข้อ 1 นั้นชัดมาก มิได้หมายความแต่เฉพาะว่า เราจะต้องไปฆ่า หรือทำร้ายสัตว์มีชีวิต แต่หมายความด้วยว่าเราจะต้องไม่ทำให้มีการฆ่าหรือทำร้ายสัตว์มีชีวิตใด ๆ ด้วย

พระธรรมบทกล่าวไว้ว่า :–

คนใดหรือสัตว์ใด จะเป็นใครก็ตามที
แม้ตนโทษกรณ์มี ก็ย่อมหวาดขลาดต่อทัณฑ์
เหตุว่าสัตว์ทั้งหลาย ย่อมกลัวตายทั่วหน้ากัน
ลองเอาใจเรานั้น ใส่ใจเขาเข้าก็เห็น
(เหตุนี้ขอที่เถิด ! อย่าละเมิดซึ่งศีลเบญจ์)
ผลาญสัตว์จึงควรเว้น หรืออย่าเข่นให้ฆ่ากัน
คนใดหรือสัตว์ใด จะเป็นใครก็ตามที
แม้ตนโทษกรณ์มี ก็ย่อมหวาดขลาดต่อทัณฑ์
เหตุว่าสัตว์ทุกผู้ ย่อมต้องรู้รักชีวัน
จงประพฤติแก่ท่านนั้น ดุจต้องการให้เราเป็น
(เหตุนี้ขอที่เถิด ! อย่าละเมิดซึ่งศีลเบญจ์)
ผลาญสัตว์จึงควรเว้น หรืออย่าเข่นให้ฆ่ากัน

แม้นใครจักทำลำเค็ญ ให้แก่สัตว์เป็น
ผู้ต้องการสุขทุกคน
เพื่อหวังบำเรอสกล ให้สุขแก่ตน
ตัวเองจักต้องเวทนา
ดับจิตไปแล้วเถิดหนา กรรมนั้นจักมา
สนองให้ไม่พบสุขเอย

การซื้อเนื้อสัตว์ในตลาดนั้นทำให้มีการฆ่าสัตว์ เพราะการจำหน่ายย่อมต้องให้พอเพียงแก่ความต้องการ ฉะนั้น การซื้อเนื้อในตลาดก็เป็นการผิดศีลข้อ 1

ดร. โสนิ เขียนไว้ว่า "สำหรับข้าพเจ้านั้น ถ้าคำว่า 'อย่าฆ่าสัตว์' มิได้หมายความไปถึงว่า 'อย่าเสพเนื้อสัตว์' ด้วยแล้ว ศีลห้าก็จะศูนย์ค่าและความหมายไปสิ้น ข้าพเจ้าถือข้อนี้เคร่งนัก ความตัดสินใจมั่นในข้อนี้ได้ทำให้ข้าพเจ้าเว้นจากการรับประทานเนื้อสัตว์มา 11 ปีแล้ว และความเชื่อมั่นข้อนี้พร้อมด้วยความสัตย์จริงเป็นกำลังหนุนอยู่ จักทำให้ข้าพเจ้าได้อุปการะแก่สัตว์อันน่าสงสารได้บ้างในบางกาล ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังคิดตั้งสมาคมสำหรับผู้ที่ปลงใจจะเว้นจากการเสพเนื้อสัตว์ในสภาพใดๆ อยู่"

จริงทีเดียว ศีลห้าจะศูนย์ค่าและความหมายสิ้น ถ้าคำว่า 'อย่าฆ่าสัตว์' มิได้หมายความไปถึงว่า 'อย่าเสพเนื้อสัตว์' ด้วย ทั้งนี้เพราะว่าจะมีการเสพเนื้อสัตว์ไม่ได้เลย ถ้าไม่มีการฆ่าสัตว์เสียก่อน กินเนื้อสัตว์ทำให้เกิดการฆ่าสัตว์ ฉะนั้นอย่าฆ่าสัตว์หมายถึงอย่ากินเนื้อสัตว์ด้วย

ดร. โสนิ เขียนต่อไปว่า "การเสพเนื้อสัตว์ได้ฝังรากลงในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนาเสียแล้ว จนกระทั่งไม่รู้สึกกันว่าเป็นของชั่วร้าย จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะต้องมีคนฉลาดการคัดค้านในข้อนี้" จริงทีเดียวเราจะได้พึงพุทธศาสนิกชนกล่าวความเช่นว่า "เนื้อสัตว์ตายในตลาดเป็นของบังสุกุล อาจรับประทานได้" ดังนี้! เพื่อนพุทธศาสนิกชนทั้งหลายเอ๋ย! อาตมาขอคัดค้านในข้อนี้ "เนื้อสัตว์ตายในตลาดไม่ใช่ของบังสุกุล ทำไมไม่ใช่ ก็เพราะว่าการจำหน่ายย่อมต้องให้พอกับความต้องการเนื้อบังสุกุลต้องเป็นเนื้อที่มีขึ้นด้วยเหตุสุดวิสัย เป็นต้นว่าเนื้อของสัตว์ที่ตายเอง ตราบใดที่มีการจำหน่ายให้พอกับความต้องการแล้วจะไม่มีเนื้อบังสุกุลเลย ถ้าไม่มีความต้องการก็จะไม่มีเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่าตาย เพราะฉะนั้นท่านจะต้องรับผิดในการที่เขาจำหน่าย ท่านจะต้องรับผิดในการที่เขาฆ่าสัตว์ตาย ท่านละเมิดศีลข้อ 1 ปาณาติปาตาเวรมณี ฯ นั้น

การจำหน่ายย่อมเป็นไปตามส่วนของความต้องการ

ความต้องการเป็นเหตุ

การจำหน่ายเป็นผล
ถ้าไม่มีเหตุ ก็ไม่มีผล
ถ้าไม่มีความต้องการ ก็ไม่มีการจำหน่าย และไม่มีการฆ่าสัตว์

(ซ. ต. พ.)

ถ้าไม่มีคนกินเนื้อสัตว์หรือคนซื้อ ผู้ฆ่าสัตว์ก็จะต้องเลิกอาชีพหรือต้องเปลี่ยนไปทำกิจการอื่น ๆ ที่น่านับถือกว่า. โอ้... ท่านผู้ชอบกินเนื้อทั้งหลาย คนฆ่าสัตว์นะเป็นผู้สมคบกับท่านด้วยน่ะ! ท่านให้เงินเขาเป็นสินจ้าง ท่านจ้างเขาฆ่าสัตว์ซึ่งไม่รู้เดียงสาเพื่อกระเพาะของท่าน

พุทธศาสนิกชนบางท่านลวง ตนเอง อย่างใหม่ คือสับปลา หรือเนื้อนั้นเป็น ชิ้นเล็ก ๆ เล็กที่สุดจนมองไม่เป็นเนื้อด้วยศิลปเหล่านั้น เขาอาจลวงตนเองได้ แต่จะลวงกรรมนั้นไม่ได้ดอก ปาณาติบาต ๆ ก็คือ ปาณาติบาต ๆ จะทำเนื้อเป็นอย่างใด ชิ้นเล็กหรือชิ้นใหญ่ ก็ไม่พ้นกรรมร่วมอยู่นั่นเอง

สมเด็จพระศรีสรรเพ็ชร์พุทธเจ้าของเรานั้นอุบัติมาในโลกเพื่อคัดค้านการบูชายัญด้วยเลือดเนื้อซึ่งกระทำกันอยู่ในสมัยของพระองค์ แต่มาบัดเดี๋ยวนี้เรากลับบูชายัญด้วยเลือดเนื้อเพื่อเอาใส่กระเพาะของเราให้เต็ม โลหิตในโรงฆ่าสัตว์นั้นไหลหลั่งดุจอุทกธาร อาตมาอยากทราบนักว่า ในสมัยโบราณที่เขาใช้บูชายัญต่อพระเจ้ากับสมัยนี้ที่บูชาต่อกระเพาะนั้นต่างกันอย่างไร? อาตมาว่าท้องก็คือพระเจ้านั่นเอง

ท้องนั้นเมื่อใส่อาหารเข้าไปเต็มแล้ว ก็คือความเปล่าด้วยความโง่เขลา (อวิชชา) ทำให้เกิดสังสารโลกขึ้น เหตุนี้จึงปล่อยให้ท้องว่างโดยรับประทานอาหารแต่มื้อเดียว แล้วท่านก็จักทำลายสังสารโลกเสียได้ โดยสำเร็จเป็นพระอรหันต์ นี่คือวิธีของพระ-มหากัสสปะเถระ และธุดงค์บัญญัติ 13 ข้อของท่าน อดอาหารและทรมานตน นุ่งห่มแต่น้อย และอยู่กลางแจ้ง นำความสำเร็จเป็นพระอรหันต์และนิพพานมาให้ได้เป็นตัวอย่าง

ถ้าเมื่อใดพุทธศาสนิกชนละการเสพเนื้อสัตว์เสียได้แล้ว เมื่อนั้นความต้องการเนื้อสัตว์ก็จะน้อยลง ขอให้อุบาสกอุบาสิกาทุกคนจงบังคับ ตนเอง อย่าไปติผู้อื่นเขา แม้คนคนเดียวไม่อาจช่วยชีวิตสัตว์ทั้งโลกได้ก็ดี แต่คนคนนั้นก็ยังอาจช่วย ชีวิตสัตว์ที่เขาสามารถจะช่วยได้อยู่ การทำตัวอย่างนั้นติดต่อกันไปได้ เริ่มรับประทานแต่ผักขึ้นคนเดียว จะยังผลให้ผู้อื่นเห็นเกิดกุศลจิตอีกหลายคนกระทำตาม "การปฏิบัติเป็นตัวอย่างนั้นดีกว่าออกบัญญัติ"

ขอให้คิดดู ชีวิตสัตว์ประมาณ **200,000** (สองแสน) ตัว จะต้องถูกฆ่าเพื่อคนคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ 60 ปี น่าสลดใจไหมเล่า? ดูซิคนคนเดียวกินอะไรบ้างในชีวิต 60 ปี :-

นก เป็ด ไก่	**20,000 ตัว**
ไข่	**60,000 ฟอง**
กุ้ง ปลา ฯลฯ	**120,000 ตัว**
สัตว์อื่น ๆ (สุกร โค ฯลฯ)	**3,000 ตัว**
รวมทั้งสิ้น (สองแสนสามพันชีวิต)	**203,000 ตัว**

ในวันหนึ่ง ๆ เรากินสัตว์ที่ถูกฆาตกรรมดูก็เล็กน้อย แต่เมื่อรวมเข้าซิ! จะเป็นเรื่องสำคัญนัก "น้ำทีละหยดยังทำให้ถังเต็มได้ฉันใด คนพาลจะมีบาปหนาก็ด้วยกระทำทีละน้อย ๆ ฉันนั้น"

ท่านมีอำนาจเหนือสัตว์อยู่ 200,000 (สองแสน) ตัว* ท่านจะเว้นชีวิตให้เพื่อความเมตตาไม่ได้เจียวหรือ? หรือท่านจะฆ่ามันเพื่อลิ้นของท่าน ท่านจะมีสุขใจได้อย่างไร? ในเวลาที่เสพเนื้อสัตว์โดยรู้อยู่ว่ารสโอชะนั้นได้ประกอบขึ้นด้วยความรับทุกขเวทนาของสัตว์อื่น ๆ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นทรงเสวยแต่ผักผลไม้ต่าง ๆ คนชอบเสพเนื้อสัตว์บางคนพยายามพิสูจน์ว่า พระองค์เข้าสู่ปรินิพพานโดยเสวยเนื้อสุกร เหลวไหลอะไรเช่นนั้น สมเด็จพระพุทธองค์ทรงบริโภคแต่ผลาหารมาจนตลอดพระชนม์ชีพ จะว่าเสด็จเข้าสู่ปรินิพพานด้วยการเสวยเนื้อสุกรอย่างไรได้ พระองค์ทรงเสวยผักผลไม้ต่าง ๆ จนตลอดกาลอวสาน พระองค์เสด็จสู่ปรินิพพานโดยเสวย "**เห็ดที่เป็นพิษต่างหาก**" อินเดียนักบุญไม่เสพเนื้อสัตว์หมด มาจนถึงทุกวันนี้

พระเจ้าอโศก ก็เป็นพุทธศาสนิกที่แท้ พระองค์เสวยแต่ผลาหาร และได้ตั้งกฎหมายขึ้นคุ้มครองชีวิตสัตว์ทั้งหลายด้วย ไม่มีราชาธิราชองค์ใดในพงศาวดารที่จะเปรียบปานพระองค์ได้ พระองค์เป็นบรมราชาธิราชอย่างแท้จริง "กษัตริย์อธิราชในมวลประวัติศาสตร์ทั้งปวง ไม่มีใครจะดีเลิศล่วงพระเจ้าอโศกราชรัศมี

---

*ตัวเลขนี้ยังโบราณไป ปัจจุบันการฆ่าสัตว์เชื่อว่าตายมากกว่านี้ เขาใช้เครื่องยนต์กลไกทันสมัยจับสัตว์ทะเลต่างๆ ขุดบ่อเลี้ยงสัตว์ต่าง ธ. ธีรทาส

ของพระองค์ส่งแสงสว่างอยู่กลางนภากาศ ดุจดาราเด่นดวงสุกใสสะอาดอยู่ดวงเดียว”

เมื่ออาตมาเริ่มนับถือพระพุทธศาสนาในอเมริกา *อาตมาก็เริ่มรับประทานแต่ผักตั้งแต่บัดนั้นมา แม้ว่าในเวลารับประทานอาหารพวกพี่น้องจะพากันล้อเลียนอาตมาที่กลับเป็นคนรับประทานแต่ผักในทันทีทันใดนั้นก็ดี แต่อาตมาก็คงมั่นอยู่ในคำปฏิญาณนั้นและปฏิเสธอย่างแน่นแฟ้น ไม่ยอมรับประทานเนื้อสัตว์ เนื้อปลาหรือไข่ เป็นอันขาด

แต่ครั้งโบราณกาล มีพยาธิอยู่เพียง 3 ชนิดเท่านั้น กล่าวคือ อิจฉา–ความต้องการ. อนสนัง–ความหิว. และชรา–ความแก่. แต่อย่างไรก็ดีเนื่องจากการที่ฆ่าสัตว์กิน พยาธิ 3 ประการนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็น 98 จำพวก พยาธิเกิดขึ้นได้จากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถ้าเราขว้างก้อนหินให้ตรงดิ่งขึ้นไปบนอากาศ ก้อนหินนั้นก็จะตกลงตรงหัวเรา ในทำนองเดียวกันถ้าเราให้ทุกข์แก่สัตว์ใดๆ ทุกข์นั้นก็จักตกลงบนหัวเราอีก เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น

“อยู่เถิด! และปล่อยให้เขาอยู่ด้วย” ขอให้ถือข้อนี้ไว้เป็นคาถา ถ้าท่านบั่นทอนชีวิตผู้อื่น ชีวิตของท่านก็จักต้องสั้นไปด้วย ถ้าท่านมีชีวิตอยู่โดยการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่ามา สัตว์เหล่านั้นก็จะกระโดดคว้าคอหอยและคอยกินท่านเสียเช่นเดียวกัน เป็นธรรมดาอยู่เองที่บุคคลจะกลายเป็นปลาไปก็ได้ ถ้าได้บรรจุปลา 120,000 (หนึ่งแสนสองหมื่น) ตัวเข้าไว้ในกระเพาะ ขอให้ดูเหยี่ยวกินปลา

*ดร. โลกนาถภิกขุ ได้ปริญญาเอกทางวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกา. มรณะภาพอายุ 85 พรรษาที่พม่า

เถิดว่ามีเนื้อหนังเหม็นคาวปลาอย่างไร เมื่อรูปขันธ์ (ร่างกาย) เป็นปลาไปแล้ว ขันธ์อื่น ๆ (จิตใจ) ก็เป็นปลาไปด้วย แล้วผู้รับประทานปลาก็กลับกลายไปเกิดเป็นปลา นี่คือเหตุและผลกำลังดัน และกำลังสะท้อนต้องเท่ากันและตรงกันข้ามอยู่เสมอไป เพราะฉะนั้น เราจงเป็นผู้เสพแต่ผักเถิดแล้วจะทำให้การฆ่าสัตว์ลดน้อยลงไป เราจงเป็นผู้เสพแต่ผักเถิดแล้วจะได้ทำให้โรคภัยไข้เจ็บลดน้อยลงไป นี่เป็นทาง ๆ เดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่นอีก

หลักสำคัญของพระพุทธศาสนาก็คือความกรุณา ฉะนั้น ถ้าพุทธศาสนิกชนคนใดขาดความกรุณา คนนั้นก็กลับไม่ใช่พุทธ-ศาสนิกชน เพราะถ้าไม่มีกรุณา พระพุทธศาสนาก็ไม่มีประโยชน์ ดังนี้ จงพยายามเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดีโดยเป็นผู้มีกรุณารับประทานแต่ผักอย่างเดียวกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ผู้ทรงพระมหากรุณายิ่งนั้นเทอญ

เมื่ออาตมาและพวกเดินทางไปเมืองจิตตากอง (ในเขตพม่า) โดยเรือกลไฟ "นิลลา" นั้น กัปตันเรือได้พูดกับอาตมาด้วยถ้อยคำเอาจริงเอาจังว่า "พระเจ้าสร้างปลาในทะเล ฉะนั้นจะผิดร้ายอะไรที่กินปลา"

อาตมาก็ตอบเขาด้วยถ้อยคำเอาจริงเอาจังอย่างเดียวกันว่า "พระเจ้าสร้างสิงโตในป่า ดังนั้นสิงโตนั้นจะผิดร้ายอย่างไรที่จะกินกัปตันเรือ 'นิลลา' เสีย"

ปลาชนิดใหญ่กินปลาเล็ก แต่อำนาจไม่ใช่ธรรม คริสต-ศาสนิกชนพูดว่า "พระเจ้าสร้างสัตว์ทั้งหลายมาเพื่อประโยชน์แก่มนุษย์" ถ้าท่านจะไปถามสิงโตและเสือบ้าง มันก็จะพากันพูดว่า "พระเจ้าสร้างมนุษย์มาเพื่อประโยชน์แก่พวกเรา" มนุษย์เป็นศัตรูที่ร้ายที่สุดของสัตว์ อกุศลเจตนาของมนุษย์นั้นหาที่สิ้นมิได้ มนุษย์จะยึดถือเอาสิ่งใด ๆ เสียทั้งนั้นที่จะหยิบฉวยได้ มนุษย์ใช้สมองจับสัตว์อื่น ๆ ที่โง่กว่าไปไว้ในอำนาจ ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ข่มเหงเขาเก่งที่สุดบนพื้นพระธรณีนี้ มนุษย์ใช้ปัญญาความฉลาดจับสัตว์บนอากาศ บนพื้นดิน และในน้ำ มาเพื่อลิ้น เพื่อท้อง หรือเพื่อเล่นสนุก ฯลฯ ขอให้หยุดจับสัตว์เล่นกันเสียทีเถิด! สัตว์เดียรัจฉานนั้นเป็นผู้โง่เง่า ที่แท้สมควรจะได้รับความกรุณาของเราเพราะความโง่เง่านั้นอย่างยิ่ง

ขอจงแผ่เมตตาให้แก่สัตว์ให้ทั่วไป ขอจงใช้ความเมตตาจุดขึ้นเป็นอัคคี เผาผลาญตัณหาให้สิ้นไปในกองมหาเพลิงแห่งเมตตานั้นเทอญ

เวลาสัตว์เจ็บตาย เราก็เอามันไปฝังดินเสียทันที แต่เวลามันตายโดยการฆาตกรรมด้วยคมมีดของคนฆ่าสัตว์ เรากลับเอาฝังไว้ในกระเพาะเราเสียโดยทันทีเหมือนกัน ดังนั้นกระเพาะของคนก็คือป่าช้า มนุษย์ก็คือ **หลุมฝังศพที่เดินได้** ประชาชนที่เลี้ยงร่างตนด้วยร่างสัตว์ที่ฆาตกรรมเอามา ต้องเป็นพวกที่ขาดความกรุณา

อย่างแน่นอน เขาเหล่านั้นเป็นเหมือนนกแร้งที่หากินอยู่ตามป่าช้า เขาลักเอาซากศพไปจากป่าช้า แล้วก็เปลี่ยนตัวของตัวเป็นป่าช้าที่มีชีวิต กระเพาะมนุษย์เป็นป่าช้าใหญ่โตมาก เพราะสามารถฝังสัตว์ที่ถูกฆ่าถึง 200,000 (สองแสน) ตัวได้ในระยะเวลา 60 ปี

รับประทานเนื้อสัตว์นั้นบาป บาปคืออะไร บาปคือสิ่งที่ทำให้เกิดทุกข์แก่ตัวเองหรือผู้อื่น การรับประทานเนื้อสัตว์ทำให้เกิดทุกข์แก่ตัวเองและสัตว์นั้น ๆ เพราะฉะนั้น การรับประทานเนื้อสัตว์จึงเป็นบาป

(ซ. ต. พ.)

อีกประการหนึ่ง การทำบาปคือการทำผิดกฎที่ว่าจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน สัตว์นั้นเป็นเพื่อนบ้านของเรา การรับประทานเนื้อสัตว์จึงเป็นการกระทำผิดกฎ รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน เพราะฉะนั้นการกินเนื้อสัตว์จึงเป็นบาป

(ซ. ต. พ.)

การเสวยครั้งสุดท้ายของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

(พุทธปัจฉิมบิณฑบาต)

เมื่อสามเดือนก่อนปรินิพพาน ที่เมืองเวสาลี พระพุทธองค์ได้ตรัสประทานโอวาทแก่พระภิกษุสงฆ์ว่า:–

"ดูกร ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราเตือนท่านทั้งหลายให้รู้สิ่งที่ปัจจัยแต่งขึ้น สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมเป็นธรรมดา จงตั้งหน้าหาทางช่วยตนให้ถึงพร้อมบริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาท ปรินิพพาน

แห่งตถาคตจะมาถึงในไม่ช้า ต่อแต่นี้ไปอีก 3 เดือน ตถาคตจักปรินิพพาน"

"วัยแห่งเราแก่งอมแล้ว ชีวิตแห่งเราใกล้ถึงที่สุดแล้ว
เราจักละท่านไป เราจักจากไป พึ่งตัวเราผู้เดียว
ฉะนั้นจงตั้งใจเถิด! ภิกษุทั้งหลายผู้ทรงศีล ทรงปัญญา
จงมีความดำริมั่นดี จงตามรักษาซึ่งจิตตน
บุคคลใดที่ไม่ท้อถอย ยึดมั่นอยู่ในธรรมวินัยนี้
จักข้ามชาติสังสารนี้ได้ จักทำที่สุดแห่งทุกข์ได้"

วันสุดท้าย สมเด็จพระผู้มีพระภาคกับสงฆ์หมู่ใหญ่เสด็จถึงแคว้น ปาวา และทรงรับบิณฑบาตทานที่บ้านนายจุนทะฯ ช่างโลหะเป็นชาวฮินดูที่ไม่นิยมเสพเนื้อสัตว์

นางสุชาดาได้ผลานิสงส์ที่เป็นผู้ถวายภัตตาหาร ซึ่งเมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้ทรงบริโภคแล้วก็ได้ทรงตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ นายจุนทะฯ ได้ผลานิสงส์ที่เป็นผู้ถวายภัตตาหารซึ่งเมื่อพระองค์ทรงบริโภคแล้ว ก็ได้เสด็จปรินิพพานด้วยอนุปาทิเสสนิพพานธาตุซึ่งเป็นการดับขันธ์ได้สิ้นไม่มีอะไรเหลืออยู่

นางสุชาดาถวายน้ำข้าว* (ข้าวปายาส) เป็นบิณฑบาตที่ดี

---

*คำที่แปลว่า "น้ำข้าว" นั้นในต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้ว่า "Rice-Milk" อันคำว่า "Milk" ในภาษาอังกฤษนั้นหมายความถึงน้ำนมสัตว์หรือมนุษย์ก็ได้ และหมายความว่า น้ำยางที่ได้มาจากต้นไม้ หรือ ผลไม้ (เช่น กะทิ) ก็ได้ เหตุฉะนี้คำว่า "Rice-Milk" จึงมีความหมายถึง "น้ำยางที่ได้มาจากข้าว" จะได้เมื่อหุงต้มแล้วก็ดี หรือได้โดยคั้นจากเมล็ดข้าวอ่อน

ที่สุดสำหรับบำเพ็ญญาณ สมเด็จพระภควันต์ทรงสรรเสริญไว้ 11 ประการคือ :–

1. น้ำข้าว ทำให้เกิดอายุ
2. น้ำข้าว ทำให้เกิดวรรณ
3. น้ำข้าว ทำให้เกิดสุข
4. น้ำข้าว ทำให้เกิดพละ
5. น้ำข้าว ทำให้เกิดสติสัมปชัญญะ
6. น้ำข้าว ปลดเปลื้องความหิว
7. น้ำข้าว บำบัดความกระหาย
8. น้ำข้าว ทำให้เวทนาแห่งกายสิ้นไป
9. น้ำข้าว ชำระไตให้สะอาด
10. น้ำข้าว ทำให้อาหารย่อย
11. น้ำข้าว เป็นยาบำบัดโรค

สมเด็จพระพุทธองค์ทรงสรรเสริญไว้ ดังนี้

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้เสวยเนื้อสัตว์ เพื่อตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ด้วยเหตุใดเล่า? ก็เพราะเหตุว่าเนื้อสัตว์นั้นทำให้เกิดตัณหาและราคะ และทำลายเสียซึ่งกรุณา น้ำข้าวเป็นสิ่งไม่มีโทษจึงเป็นภัตตาหารที่ดีเยี่ยมเพื่อการตรัสรู้

*โดยตรงก็ดี เรียกว่า "Rice milk" ได้ทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็ดี คำนี้จะแปลว่า ข้าวที่หุงด้วยน้ำนมตามคำอธิบายในเรื่องข้าวปายาสนั้นไม่ได้เลย ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงแปล "Rice-Milk" เป็นกลางๆ ไว้ว่า "น้ำข้าว" ซึ่งให้หมายได้อย่างกว้างว่าน้ำที่ได้มาจากข้าวดังกล่าวแล้ว..........ผู้แปล

นายจุนทะฯ ถวายอาหาร 3 สิ่ง คือ (1) สุกรมัททวะ (2) ข้าวหวาน (โภชนียะ?) (3) ขนมหวาน (ขาทนียะ?)

เมื่อสมเด็จพระพุทธองค์ประทับลงแล้ว พระองค์ได้ทรงตรัสแก่นายจุนทะฯ ช่างโลหะ ว่า "ดูกร จุนทะฯ สุกรมัททวะอันใดที่ท่านได้ทำไว้แล้วนั้น ท่านจงอังคาสแก่เราเถิด! ส่วนอาหารอื่นๆ คือข้าวหวานและขนมหวานนั้น จงอังคาสภิกษุสงฆ์นั้นเถิด."

จุนทะฯ นายช่างโลหะ จึงสนองพระพุทธพจน์ว่า "สาธุ พระพุทธเจ้าข้า" แล้วก็นำสุกรมัททวะที่ตนได้ทำแล้วนั้นถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าองค์เดียว ส่วนอาหารอื่นมีข้าวหวานและขนมหวานนั้นได้นำถวายแก่ภิกษุสงฆ์

อะไรคือ สุกรมัททวะ? ศาสดาจารย์ รีส เดวิดส์ แปลว่า เห็ดใต้ดินชนิดหนึ่ง พวกชอบเนื้อสัตว์รักที่จะแปลว่า "เนื้อสุกรป่าอ่อน" แต่โปรดจำไว้ว่า **สมเด็จพระสัพพัญญูมิได้ทรงอนุญาตให้ภิกษุสงฆ์องค์อื่นบริโภค "สุกรมัททวะ" นั้น**

อะไรคือ สุกรมัททวะ? ท่านภิกขุ สุภัทร์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้ให้คำอธิบายอย่างดีไว้ในหนังสือ พุทธิสต์ คาตะซีสม์ (พุทธ-ปุจฉาวิสัชนา) ของท่านว่า "สุกรมัททวะเป็นเห็ดชนิดหนึ่งซึ่งรับประทานได้" ไม่ใช่ "เนื้อสุกรป่า" ดังที่เคยแปลกัน การผิดเพี้ยนเกิดขึ้นโดยอาการดังนี้ คือ พระอรรถกถาจารย์ชาวอินเดียแต่โบราณกาลมิได้เข้าใจคำนี้ถูกต้องมาแต่แรก ความหมายที่แท้จริงซึ่งใช้กันในเฉพาะชนบทเดียวนั้นได้สูญหายไปเสียแล้ว "สุกโร" หมายความว่า หมู่บ้า "มัททะเวน" หมายความว่า สิ่งซึ่งอ่อนนุ่มหรือชุ่มชื่นอร่อย แต่ว่าเมื่อเอาคำสองคำนั้นมาสมาส

กันเข้าแล้ว ทำให้เกิดความหมายที่น่าสงสัย แม้จะมีเหตุผลโต้แย้งอยู่มากมายก็ดี ในที่สุดนักชอบเสพเนื้อได้ลงความเห็นสอดคล้องต้องกันไปว่า คำนี้จะต้องหมายถึงเนื้อหมูป่าอ่อนอย่างไรก็ดี แปลดังนี้ผิด หลักฐานที่ค้นพบใหม่ จะแปลคำนั้นว่าหมูอ่อนนุ่มหรือชุ่มชื้นนั้นไม่ได้ ต้องแปลว่า สิ่งซึ่งอ่อนนุ่มหรือชุ่มชื้นแก่หมู แปลอย่างง่ายก็ว่า "หมูชอบ" หรือ "หมูยินดี" การใช้เรียกชื่อสิ่งของโดยคำอุปมาอุปมัยเช่นนี้ได้ใช้กันอยู่ในมคธประเทศครั้งพุทธกาล คำนั้นจึงได้ใช้เรียกเห็ดซึ่งหมูป่าในอินเดียชอบแสวงหาเป็นอาหารนัก อย่างเดียวกับหมูในทวีปยุโรปชอบกินทรัฟเฟิ้ล (เห็ดใต้ดินชนิดหนึ่ง)

ในจำนวนเห็ดที่ นายจุนทะฯ ทำถวายนั้น มีเห็ดที่มีพิษปนอยู่ด้วย พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงตระหนักดีอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงแสดงให้เห็นได้โดยธรรมดาว่า เหตุใดพระองค์จึงได้ตรัสสั่งไม่ให้นายช่างโลหะอังคาสเห็ดนั้นแก่ภิกษุสงฆ์ พระองค์กลับทรงสั่งให้นำไปทิ้งเสียอย่างของไม่ควรบริโภค.

เมื่อสมเด็จพระพุทธองค์ได้ทรงเสวยสุกรมัททวะนั้นเพียง-พอแล้ว พระองค์ได้ตรัสแก่นายจุนทะฯ นายช่างโลหะ นั้นว่า "ดูกร จุนทะฯ เห็ดที่เหลืออยู่แก่ท่านเท่าใดจงเอาไปฝังเสียในบ่อ จุนทะฯ เอ๋ย! เราไม่เห็นใครเลยไม่ว่าในโลกนี้หรือในสวรรค์ชั้นมาร หรือสวรรค์ชั้นพรหม ไม่เห็นใครเลย ไม่ว่าในเหล่าสมณหรือเหล่าพราหมณ์ จะเป็นเทพยเจ้า หรือมนุษย์ที่จะบริโภคแล้วให้หล่อเลี้ยงร่างกายได้ นอกจากตถาคต."

นายจุนทะ ฯ ช่างโลหะ ก็กล่าวรับสนองพระพุทธบรรหารว่า "สาธุ พระพุทธเจ้าข้า!" แล้วนำเอาเห็ดที่เหลือทั้งสิ้นนั้นไปฝังเสียในบ่อ.

สมเด็จพระศรีสรรเพ็ชร์พุทธเจ้า ได้ทรงตรัสล่วงหน้าไว้แล้วว่า พระองค์จะปรินิพพานในกำหนด ๓ เดือน และบัดนั้นได้ถึงกำหนด ๓ เดือนนั้นแล้ว สุกรมัททวะนั้นเป็นพิษไม่ควรแก่การย่อยหล่อเลี้ยงร่างกายเป็นอาหารที่เหมาะแก่การที่จะทำให้สมเด็จพระพุทธองค์ทรงรักษาพระสัจวาจาที่จะเสด็จสู่ปรินิพพานตามเวลากำหนดได้.

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าได้พร้อมแล้วที่จะปรินิพพาน พระองค์ทรงตั้งพระทัยแล้วว่าจะปรินิพพานในวันนั้น แต่หาได้มีพระพุทธประสงค์ที่จะให้ผู้อื่นถึงแก่อาการมรณะไปด้วยไม่ ทั้งมิได้ประสงค์ที่จะทำให้นายจุนทะ ฯ มีวิปฏิสารเสียน้ำใจที่ไม่มีผู้ใดรับอังคาสบิณฑบาตทานแห่งตน พระองค์จึงได้เสวยสุกรมัททวะนั้น และเต็มพระทัยที่จักเข้าสู่อนุปาทิเสสปรินิพพานอันวิเศษสุด เป็นการดับขันธ์โดยมิได้มีชาติภพคงเหลืออยู่เลย.

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบริโภคภัตตาหารของนายจุน-ทะ ฯ ช่างโลหะ นั้นแล้ว ก็เกิดอาพาธกล้า ทรงพระประชวรโรคบิด (ลงพระโลหิต) เกิดเวทนาแรงกล้า แต่พระองค์ทรงพระสติสัมปชัญญะและขันติธรรม มิได้ลั่นพระพุทธวาจาบ่นถึงความเวทนานั้นประการใดเลย.

และพระองค์ดำรัสเรียกพระอานนท์ว่า "ดูกร อานนท์ เราพร้อมกันจักไปเมืองกุสินารา."

"สาธุ พระพุทธเจ้าข้า" พระอานนท์รับพระพุทธาญัตติพจน์ดังนี้.

พระพุทธบรรหารที่ตรัสสั่งให้นายจุนทะ ฯ ฝังสุกรมัททวะส่วนที่เหลือเสียนั้น ได้ช่วยให้ชีวิตมากหลายรอดไปจากความตาย.

ถ้าความจริงสุกรมัททวะนั้นเป็นเนื้อหมูป่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราจักไม่ทรงบริโภคเลย พระองค์ก็จักเสวยแต่ข้าวหวานและขนมหวานกับเหล่าภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย สมเด็จพระสัพพัญญูและเหล่าภิกษุสงฆ์จักไม่บริโภคเนื้อสัตว์ในเมื่อท่านสงสัยว่า เนื้อสัตว์นั้นได้ถูกจัดเตรียมเพื่อเฉพาะท่าน สุกรมัททวะนั้นได้ทำเตรียมขึ้นเพื่อสมเด็จพระพุทธองค์และเหล่าสังฆสาวก ดังนั้นถ้าเป็นเนื้อหมูป่าพระองค์จักทรงบริโภคไม่ได้ เพราะฉะนั้นสุกรมัททวะจึงไม่ใช่เนื้อหมูป่า (แต่เป็นเห็ด)

(ซ. ต. พ.)

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นมิได้เคยทรงเปล่งพระสุรเสียงเป็นสำเนียงโกรธออกมาเลย ก็เหตุไฉนจะทรงบริโภคเนื้อสัตว์ซึ่งถูกฆาตกรรมมาเล่า? พระองค์จะทรงก่อนำให้บังเกิดมีการฆ่าสัตว์อย่างไรได้? กรรมอะไรเล่าจะร้ายกว่า โทสะจริต หรือ การฆ่าสัตว์?

สมเด็จพระพุทธองค์ทรงเป็นพระประมุขของสงฆ์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีสิทธิที่จะโปรดประกอบกรรมบางอย่าง

ได้บางขณะอย่างเดียวกับพระมหากษัตริย์มีสิทธิ์ที่จะบันเทิงพระ-องค์เองได้ในพระราชอุทยาน ชาวประชานั้นหาอาจที่จะทำอะไรตามใจชอบในพระราชอุทยานได้ไม่. และภิกษุทั้งหลายก็ไม่บังควรที่จะบริโภคเนื้อสัตว์ เพราะเหตุที่ภิกษุเหล่านั้นสมมุติวิปริตไปว่าสมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงบริโภคเนื้อสัตว์ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งในพระพุทธสมัย. (เป็นการเข้าใจผิดไปมาก)

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นทรงตรัสรู้พระอนุต-ตรสัมมาสัมโพธิญาณ มิใช่ด้วยการเสวยเนื้อสัตว์ แต่ด้วยเสวยน้ำข้าวต่างหาก! ฉะนี้ด้วยเหตุใดเล่าสมเด็จพระภควันต์จักทรงบริโภคเนื้อสัตว์ในกาลที่พระองค์ทรงดับขันธ์เข้าสู่ปรินิพพาน (อนุปาทิเสสปรินิพพาน).

ผู้รักที่จะเสพเนื้อสัตว์หวังแต่จะอ้างอิงเอาเหตุจากพระพุทธ-ปัจฉิมบิณฑบาตมาโต้แย้ง เหตุใดเล่า? ก็เพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่พบธรรมเทศนาในที่ใด ๆ เลยว่า สมเด็จพระพุทธองค์ทรงบริโภคเนื้อสัตว์ ถ้าหากว่านายจุนทะ ฯ ถวาย น้ำข้าว แก่สมเด็จพระผู้มีพระภาคแทนที่จะถวาย สุกรมัททวะแล้ว แม้พวกรักเสพเนื้อสัตว์ก็จะต้องยอมรับว่าพระองค์เป็นผู้บริโภคแต่ผักตลอดพระ-พุทธชนม์ชีพ เป็นการเลขาเกินไปที่ผู้รักเสพเนื้อสัตว์จะหวังเอาคำ ๆ เดียว คือ สุกรมัททวะ–เห็ด มาเป็นข้อเถียง เป็นคำแห่งคำทั้งหลายที่จะพิสูจน์ว่าสมเด็จพระพุทธองค์หาได้ทรงเสพแต่ผักจนกาลอวสาน ถ้าหากจะมีนางสุชาดาคนที่สองมาถวาย น้ำข้าว แก่

สมเด็จพระพุทธองค์ในปัจฉิมวารนั้นแล้ว พวกรักเสพเนื้อสัตว์จะเอาอะไรมาปฏิเสธได้เล่าว่าพระพุทธองค์ไม่ได้ทรงเสพแต่ผักตลอดพระชนม์ชีพ สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงเสด็จรับบิณฑบาตอยู่เป็นเวลา 50 พรรษา และมิได้เคยทรงบริโภคเนื้อสัตว์เลย ก็เหตุใดเล่าพระองค์จะมาบริโภคเนื้อสัตว์ในวันสุดท้ายที่จะปรินิพพาน สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์เจ้าจะทรงบริโภคเนื้อสัตว์ในวันสุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพที่เสวยแต่ผักมาแล้วเจียวหรือ ?

ภิกษุถูกห้ามมิให้บริโภคเนื้อสัตว์เหล่านี้ คือ เนื้อมนุษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้องู เนื้อสิงโต เนื้อเสือโคร่ง เนื้อเสือเหลือง เนื้อหมี เนื้อเลียงผา* เหตุนี้ภิกษุจึงไม่บังควรบริโภคเนื้อสัตว์เป็นอันขาด ถ้าไม่ได้ถามเสียให้รู้ก่อนว่าเป็นเนื้ออะไร

ถึงแม้สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราจักมิได้ยอมให้พระเทวทัตตั้งวินัยที่ให้เสพแต่เฉพาะผักขึ้นก็ดี แต่พระองค์ปฏิเสธก็เพราะพระศาสนาของพระองค์เป็นศาสนาของ สากลโลก พระองค์ทรงเป็น ประทีปแห่งสากลโลก มิใช่เป็นแต่เฉพาะประทีปของประเทศอินเดียซึ่งหาผักได้ง่ายเท่านั้น นอกจากนั้นพระองค์อุบัติมาเพื่อทรงสั่งสอนพระจตุราอริยสัจ มิใช่ทรงอุบัติมาเพื่อแต่เฉพาะลัทธิกินผักเท่านั้น

ภิกษุที่แท้นั้นหามีทรัพย์สมบัติไม่ จึงต้องบริโภคตามแต่จะได้ มิใช่ตามแต่จะชอบ บัดนี้ความประสงค์อันแรงกล้าของเราก็

---

*เรื่องห้ามเนื้อสัตว์ 10 อย่างนี้ พระบาลีเดิมพระวินัยเดิมต้นตอไม่มี นักเสพเนื้อในลังกาเขามาเขียนเพิ่มเติมขึ้นภายหลังเมื่อ พ.ศ. 900 เศษ ๆ

เพื่อจะสถาปนาคณะสงฆ์ในอัสดงคตประเทศ ถ้าหากสมเด็จพระพุทธองค์ของเราทรงตั้งวินัยห้ามการเสพเนื้อสัตว์เสียแล้วก็จักสถาปนาคณะสงฆ์ขึ้นในอัสดงคตประเทศที่เขาเสพแต่เนื้อสัตว์กันมิได้เลย ความหวังที่จะเผยแพร่พระพุทธศาสนาก็จักต้องถูกบั่นทอน สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นใหญ่ยิ่งกว่าเทพยดาทั้งหลาย ทรงพระปรีชาญาณมองการไกล ๆ เพียงใด

วิธีการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนานั้นกระทำจากทางภายในมิใช่ทางภายนอก พระพุทธพจน์ในพระธรรม วรรค 393 และ 394 มีว่า:-

"มิใช่ด้วยมุ่นผม หรือด้วยเชื้อสาย หรือด้วยกำเนิด ที่จะทำบุคคลให้เป็นพราหมณ์!

ผู้ใดมีแล้วซึ่งสัจธรรม ผู้นั้นก็บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็เป็นพราหมณ์
มุ่นผมนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า ผู้เฉาโฉดเอ๋ย!
เครื่องห่อหุ้มด้วยหนังนั้น จะมีประโยชน์อะไรเล่า?
ในเมื่อภายในกายเจ้า มีแต่สิ่งโสโครก เจ้าชำระแต่ภายนอก"

ประมวลธรรมวินัยโดยย่อ

ประเทศอินเดียนั้นเป็นแหล่งที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้เลือกแล้ว ไม่มีพื้นธรณีแดนใดที่จะได้รับผลานิสงส์อันวิเศษดังนี้ แม้ว่าในสมัยนี้จะปรากฏเผิน ๆ ว่า พระพุทธศาสนาได้สูญไปจากประเทศอินเดียแล้วก็ดี แต่ในดวงจิตและขนบธรรมเนียมของชาว

อินเดียทั่วไปก็ยังมีความรู้สึกเป็นพุทธศาสนิกชนซึมซาบอยู่ด้วย เพราะว่าจะเป็นไปได้เจียวหรือที่จะกวาดพระพุทธศาสนาออกจากแหล่งที่เกิดให้เตียนราบได้ในระยะเวลา 2,500 ปี?

ในส่วนที่ไม่เสพเนื้อสัตว์ ชาวฮินดูเป็นพุทธศาสนิกชนมากกว่าพุทธศาสนิกชนเอง หลักธรรมแห่งพระพุทธศาสนา ข้อ อหิงสา ความไม่เบียดเบียนกันนั้นได้ปฏิบัติกันครบถ้วนในอินเดียมากกว่าประเทศที่เรียกกันว่า ถือศาสนาพุทธ เช่น สิงหล พม่า และสยาม ชาวฮินดูไม่เคยถวายเนื้อสัตว์แก่พระ "สาธุ" ของเขาเลย เขาเหล่านั้นทราบว่าไม่เป็นการสมควรที่ผู้ที่นับถือของเขาจะเสพเนื้อสัตว์ แต่ในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา พระภิกษุจะบริโภคแต่ผักได้ก็ด้วยความยากลำบาก

ท่านเรียกพวกฮินดูว่า มิจฉาทิฏฐิบุคคล (คนที่เชื่อผิด) จริงอยู่ แต่เขาเหล่านั้นมีความกรุณา ท่านเป็นสัมมาทิฏฐิบุคคล (คนที่เชื่อถูก) แต่ทำไม ท่าน จึงไม่เป็นคนมีความกรุณาเล่า สัมมาทิฏฐิสอนให้ท่านทำให้เกิดการฆ่าหรือ ขอให้ ปฏิบัติ สัมมาทิฏฐิกันเถิด! อย่าเป็นสัมมาทิฏฐิกันแต่ทางปริยัติเลย

สำหรับชาวฮินดูนั้น เขาเห็นกันว่าพุทธศาสนิกชนเป็นคนแผลง จากหลักเดิมโดยไม่มีที่สุด ทำไม เพราะพุทธศาสนิกชนนั้นยอมรับหลักธรรมที่ว่า อหิงสา ปรมา ธมฺมา ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด และในเวลาเดียวกันเขาเหล่านั้นพากันรับประทานเนื้อสัตว์ที่ถูกฆาตกรรม?

เคยมีอยู่เสมอ ๆ ที่คนขอให้อาตมายกข้อความใน พระไตร-ปิฎก มาแสดงให้เห็นว่า พระพุทธองค์ทรงบริโภคแต่ผัก คำตอบของอาตมาคือ "ให้เปิดพระมหาไตรปิฎกนั้นไปทุก ๆ หน้า ท่านจะพบคำว่ากรุณา มีปรากฏอยู่ทุก ๆ หน้า"

หัวใจของพระพุทธศาสนานั้น คือ กรุณา กรุณา กรุณา ดังนั้นท่านหวังจะเป็นพุทธศาสนิกชนได้อย่างไร ถ้าท่านจะยังชีพของท่านอยู่ด้วยเลือดเนื้อของสัตว์ที่ถูกฆาตกรรมชีวิตมา? จะช่วยมิจฉาชีพของคนฆ่าสัตว์ให้คงอยู่ทำไม ? ทำไมไปอุดหนุนให้เขาทำการฆาตกรรม ด้วยวิธีจ่ายเงินค่าสัตว์ที่ถูกทำการฆาตกรรมมาแล้วนั้น ? การช่วยเหลือของท่านเช่นนี้เป็นการสมคบในกรรมร่วมนั้นด้วย อย่าสงสัย

การภาวนา แผ่เมตตาและกรุณาจิต นั้น จะทำไปไม่ได้ ถ้าท่านยังเสพเนื้อสัตว์ ขณะใดอาตมาพบเนื้อสัตว์เข้าสักชิ้นหนึ่งในปากอาตมาก็รู้สึกเหมือนกับฉันเนื้อทารก และรีบถ่มออกมาได้ทันทีโดยไม่รู้สึกตัว เมื่อบำเพ็ญเมตตา และกรุณา-ภาวนา ได้สำเร็จแล้วการเสพเนื้อสัตว์จะทำไปไม่ได้เลย การเสพเนื้อสัตว์จะทำไปไม่ได้ในเมื่อกำลังบำเพ็ญการแผ่เมตตา และแผ่เมตตาก็ทำไปไม่ได้ในเมื่อกำลังเสพเนื้อสัตว์ การที่จะสาธยายว่า **สพฺเพ สตฺตา สุขี โหนฺตุ** สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงจงอยู่เป็นสุข ๆ เถิด ! ในเมื่อฟันก็เคี้ยวเนื้อสัตว์ไปด้วยนั้น เป็น **การกระทำคล้ายทารก เล่นละคร และ เหลวไหล** โดยแท้จริง (แผ่เมตตาด้วยลมปาก-มิได้แผ่ด้วยจิตใจ)

เป็นปลาทำไมเล่า? ปลานั้นเป็นทาสของชิวหา มันจะกินเหยื่ออย่างจะกละ กลืนเบ็ดลงไป แล้วก็ตกอยู่ในอำนาจของนายพรานเบ็ด ดังนั้น อย่าทำตนเป็นปลา อย่าเป็นทาสแห่งชิวหา อย่าเสพเนื้อสัตว์ (เหยื่อ) เป็นคนรับประทานแต่ผักเถิด! ถ้าท่านกินเนื้อสัตว์ พระยามาร นายพรานเบ็ด จะจับท่านได้ด้วยขอเบ็ด และท่านก็จะตกทุกข์อยู่ในนรก เนื้อสัตว์ทั้งหลายนั้นคือเหยื่อ เนื้อสัตว์ต้องมีขอเบ็ดอยู่ด้วยเสมอ จะแยกเนื้อสัตว์จากขอเบ็ดไม่ได้ จะแยกขอเบ็ดจากเนื้อสัตว์ก็ไม่ได้ เมื่อท่านกลืนเนื้อสัตว์ ท่านก็จะต้องกลืนขอเบ็ดลงไปด้วย ถ้าท่านไม่ชอบขอเบ็ด ท่านก็ต้องพยายามเลิกเนื้อสัตว์และเป็นผู้เสพแต่ผัก

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า "สิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน จักษุก็ร้อน โสตะก็ร้อน ฆานะก็ร้อน ชิวหา โผฏฐัพพะ และมโนก็ร้อน ร้อนเพราะไฟอะไร? ร้อนเพราะไฟแห่งความกำหนัด ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความโศก ความพิไรรำพัน ความเสียใจ ความคับใจ ความคิดไม่สมหวัง" เพราะฉะนั้นระวังชิวหาไว้ รับประทานด้วยความปราศจากตัณหา จงให้ผักแก่ลิ้น อย่าให้เนื้อ

ท่าน ไพฐาโครัส กล่าวว่า:-

"อย่าได้ปลิดชีพที่ท่านให้เกิดไม่ได้
เพราะของทุกสิ่งมีสิทธิเท่ากันในการที่จะมีชีวิตอยู่
จงบำรุงชีพแต่ด้วยผลาหาร (พืชผักผลไม้ต่าง ๆ)
และทำให้รสแห่งการกระหายโลหิตสิ้นสุดลง"

พยายามเป็นผู้กินแต่ผักเถิด ! ผลาหารจะไม่ฆ่าท่านได้ มีชีวิตอยู่เชื่องๆ อย่างช้างดีกว่าที่จะดุร้ายอย่างเสือ มังสาหารจะทำให้ท่านดุร้ายอย่างสัตว์ที่เสพแต่เนื้อ เช่น สิงโต เสือโคร่ง เสือดาว ฯลฯ ผลาหารจะทำให้ท่านสงบเสงี่ยมอย่างสัตว์ที่เสพแต่หญ้า เช่น โค กวาง แพะ แกะ ฯลฯ จงเป็นมิตรกับตนเอง อย่าเป็นศัตรูกับตน มังสาหาร ทำให้เกิดโลภะ โทสะ โมหะ ทุกข์ ความใคร่ ความโกรธ ความโฉดเขลา และความเจ็บปวด มังสาหารเป็นภัยแก่การภาวนา เหตุใดเล่า เพราะเหตุว่ามันทำให้เกิดตัณหาและราคะ จะมี "ฌาน" ไม่ได้เลยในเมื่อยังมีตัณหาราคะ และ ปัญจนิวรณ์ อยู่ (ปัญจนิวรณ์ คือเครื่องกีดกันอารมณ์ 5 ประการ มี กามฉันท์–มีความใคร่ในกาม 1 พยาบาท–ความพยาบาท 1 ถีนะมิทธะ–ความซึมเซาง่วงงุมแห่งจิตและร่างกาย 1 อุทัจจกุจจ–ความฟุ้งซ่านรำคาญใจ 1 และวิจิกิจฉา–ความสงสัยลังเลใจไม่แน่ใจ 1) ผลาหารทำให้น้อยลงซึ่งความใคร่ ความโกรธ ความโฉดเขลา และ ความเจ็บปวด ผลาหารดีเยี่ยมเพื่อการภาวนาและนำความปีติมาให้

การฆ่าสัตว์ทำให้เกิดการฆ่าคน เพราะการฆ่าคนนั้นห่างจากการฆ่าสัตว์เพียงขั้นเดียวเท่านั้น ขอให้ดูสถิติของความอาชญาในประเทศตะวันตกที่เสพเนื้อสัตว์กัน มีนักโทษอาชญามากกว่าประเทศอินเดียที่เสพแต่ผักถึง 8 เท่า ดูการมหาสงคราม ปี ค.ศ. 1914–1918 ประเทศที่เสพเนื้อสัตว์เชือดคอกันเองอย่างป่าเถื่อนเพียงใด และที่เมืองชิกาโกนั้นเล่าก็เป็นโรงฆ่าสัตว์ของโลก เป็น "นครของอาชญาแห่งประทุษกรรมต่อมนุษย์ชาติ"

ครั้งหนึ่งขณะที่ชาวนาผู้หนึ่งกำลังขับเกวียนอยู่ ได้เกิดความคิดประหลาดขึ้น จึงกล่าวแก่เพื่อนที่นั่งมาข้าง ๆ ว่า "เนื้อสัตว์เป็นสิ่งที่ต้องการเพื่อทำให้เกิดกระดูก จะทำกระดูกจากผักนั้นไม่ได้" ชาวนาผู้นั้นยังมิทันได้จบประโยคคำพูด พ่อโคก็กระชากเกวียนไปจนชาวนาผู้นั้นเกือบตกจากที่นั่ง เป็นการพิสูจน์ด้วยกำลังให้เขาเห็นว่าหญ้านั้นดอก (คือกำลังนี้) ไม่ใช่เนื้อสัตว์ที่พูดว่าเป็นของดีเยี่ยมในโลก ในการกระทำให้เกิดกระดูก

เมื่อท่านเกิดมา กระดูกของท่านก็เจริญขึ้นด้วยน้ำนมของมารดา บัดนี้ท่านโตแล้ว ท่านจะทำให้เกิดกระดูกได้ด้วยน้ำข้าว น้ำข้าวเป็นอาหารดีเยี่ยมในโลกสำหรับร่างกายและดวงจิต พระบรมศาสดาของเราจะได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยการบริโภคเนื้อสัตว์ก็หาไม่ พระองค์ทรงตรัสรู้ด้วยการบริโภคน้ำข้าว อาหารที่ประเสริฐสุดสำหรับบำเพ็ญญาณ

เป็นทาสของชิวหาทำไมเล่า? ทำไมจึงเป็นแมงกะพรุน? ทาสของลิ้นเป็นสิ่งที่ขลาดทางใจ ในเมื่อใจมีกำลังมากกว่าลิ้น พระพุทธศาสนาสอนให้เป็นไททั้งภายในและภายนอก การเป็นทาสก็เท่ากับเป็นผู้นอกศาสนาพุทธ "เท่าที่ปรากฏมาแล้ว พระพุทธศาสนาเป็นทนายให้แก่เสรีภาพของมนุษย์อย่างประเสริฐสุด" นิพพานคือเสรีภาพทั้งภายในและภายนอก การเป็นทาสก็คือการสละนิพพาน

ถ้าท่านเป็นทาสของชิวหา ถ้าท่านชอบลิ้มรสเนื้อสัตว์ ทำไมท่านไม่เฉือนชิ้นเนื้อจากขาของท่านแล้วรับประทานเล่า? ทำไมท่านถึงจะเอาเนื้อจากขาของญาติของท่าน คือสัตว์ทั้งหลายเล่า?

เนื้อที่มีรสโอชะที่สุดก็คือเนื้อที่ซื้อมาด้วยราคาแพงที่สุด ก็เมื่อเนื้อของท่านหาค่ามิได้ เนื้อของท่านก็มีรสโอชะเยี่ยมกว่าเนื้อทั้งหลาย เหตุฉะนั้น ขอให้งดเนื้อแพะ แกะ โค กระบือ ๆ ไว้เถิด รับประทานเนื้อขาของท่านเองก็แล้วกัน

ถ้าการที่จะเอาเนื้อจากขาท่านไปเพื่อประโยชน์ ของท่านเองเป็นการเจ็บปวดรวดร้าวแล้ว ก็เป็นสิ่งที่แน่นอนอย่างยิ่งที่สัตว์นั้นๆ จะต้องเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งกว่าในการที่ต้องสละเนื้อของมันทั้งตัวเพื่อประโยชน์ของท่าน แน่แล้วที่อกุศลเจตนาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุด มนุษย์ทำแก่สัตว์เหมือนท่อนไม้

ถ้าท่านกระหายเนื้อสัตว์จริง ๆ ท่านควรจะไปหาวัว แล้วพูดว่า "ท่านโคเอ๋ย! ขอได้โปรดให้เนื้อจากขาของท่านเถิด" ถ้าวัวอนุญาตแก่ท่าน ท่านก็เอาเนื้อไปเถิด! มิฉะนั้นแล้ว อย่าเลย การเอาเนื้อจากสัตว์โดยไม่ได้รับความยินยอมของสัตว์นั้นเป็นการกระทำผิด อทินนาทาน–ลักทรัพย์ ๆ ประกอบกับปาณาติบาต ๆ ฆ่าสัตว์ด้วย

พระโพธิสัตว์ของเราทรงประทานพระวรกายของพระองค์ทั้งสิ้นให้แก่แม่เสือหิวตัวหนึ่ง นั่นเป็นทานปรมัตถ์ (การให้ทานที่ประเสริฐยิ่ง) โดยแท้ เป็นปรมัตถ์ด้วยใจสมัคร แต่ท่านไม่มีสิทธิที่จะบังคับให้โคกระทำทานปรมัตถ์ เป็นปรมัตถ์ที่บังคับเอา

เพื่อประโยชน์ ของท่านเอง จงทำทานปรมัตถ์เพื่อผู้อื่นเถิด แต่อย่าขอให้ผู้อื่นทำทานปรมัตถ์เพื่อประโยชน์ของท่านเลย

จงพยายามเป็นผู้เสพแต่ผัก รับประทานด้วยความโศกาลัย อย่างบิดามารดาที่กินเนื้อบุตรของตนเองในทะเลทราย เพื่อจะข้ามทะเลทรายนั้นไป เรื่องเป็นดังนี้ คือ มีสามีภรรยาคู่หนึ่งได้เดินทางข้ามทะเลทรายแห่งหนึ่งไปพร้อมกับบุตรชายหัวแก้วหัวขวัญคนเดียวของตน ขณะนั้นได้ขาดสะเบียงอาหารลง ทางที่จะเดินไปก็ยังอยู่อีกไกล บิดามารดาจึงได้ตกลงกันด้วยความเศร้าสลดใจว่า ตายคนเดียวดีกว่าจะตายทั้งสามคน ดังนั้นบิดามารดาคู่นั้นจึงได้ฆ่าบุตรชายคนเดียวของตนนั้นเสีย แล้วเอาเนื้อมาสู่กันกินทั้งชิ้นแห้งและชิ้นสด เพื่อข้ามทะเลทรายนั้นไปจนได้

สมเด็จพระพุทธองค์ของเราได้ทรงตรัสไว้ว่า "บิดามารดาคู่นั้นจักต้องกินเนื้อทารกไปพลาง และขอทวงไปพลางว่า ลูกคนเดียวของเราไปไหนเสีย ? ลูกคนเดียวของเราไปไหนเสีย ?"

"ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ท่านจะคิดหรือบิดามารดานั้นเสพอาหารเพื่อเล่น หรือ เพื่อรส หรือเพื่อความงดงามแห่งร่างกายหรือเพื่อความอ้วนพี ?"

"มิใช่เช่นนั้น พระพุทธเจ้าข้า"

"บิดามารดาคู่นั้นมิได้เสพอาหาร เพื่อที่จะข้ามทะเลทรายนั้นไปดอกหรือ ?"

"เป็นเช่นนั้น พระพุทธเจ้าข้า"

"ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นเรากล่าวว่า เนื้ออาหารจักต้องถือเป็นเช่นเดียวกัน" อาหารคือเนื้อของทารก เพราะฉะนั้นอย่าเสพเพื่อรสอร่อย จงเสพด้วยโศกาลัยอย่างกับกินเนื้อบุตรคนเดียวของท่านเอง เสพแต่เฉพาะเพื่อจักข้ามโอฆะสังสาร เสพแต่เฉพาะเพื่อดำเนินตรงไปนิพพานเถิด! (เสพชั่วคราวในยามจำเป็นนั้น)

เนื่องจาก "ชีวิตนั้นเป็นโรคาพาธที่ยาวนาน" จึงควรใช้และถืออาหารเหมือนหนึ่งว่าเป็นยาบำบัดโรค การบริโภคอาหารนั้นเป็นบาปเสมอถ้าเราเสพโดยมีตัณหา แต่ถ้าเราบริโภคโดยปราศจากตัณหาแล้วก็เป็นการถูกต้อง อาหารคือเนื้อทารก อย่าเสพเพื่ออยู่ในโลกแล้วกระทำการฆาตกรรมตลอดไป บริโภคเพื่อหนีให้พ้นจากภพ แล้วก็หยุดฆาตกรรมได้จนกาลอวสาน

จงพยายามเป็นผู้รับประทานแต่ผัก สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้ทรงตรัสไว้ว่า เป็นความยากอย่างยิ่งที่จะหาสัตว์โลกสักตนหนึ่งที่ไม่ใช่ แม่ พ่อ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ป้า น้า อา ลุง ฯลฯ ของเราในชาติก่อน ๆ เพราะสังสารวัฏนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และสังสารวัฏนั้นก็ไม่มีที่ตั้งต้น เพราะฉะนั้นขณะใดที่ท่านรับประทานเนื้อสัตว์ เนื้อปลา หรือไข่ ท่านจงเชื่อแน่ได้เถิดว่า ท่านได้กินญาติพี่น้องของท่านเองในชาติก่อน ๆ นั้นแล้ว น่าเศร้าสลดใจไหมเล่า?

ขอให้ระลึกไว้ว่า ญาติพี่น้องของคนคนหนึ่งถึงสองแสนจะต้องถูกฆ่าเพื่อยังชีพคนนั้นเอง น่าเศร้าสลดใจมากไหมเล่า? เพราะฉะนั้นโปรดสอนบุตรหลานของท่านให้เป็นคนกินแต่ผักเสีย

เดี๋ยวนี้เถิด! แล้วเขาจะไม่ได้ฆ่าและกินท่านเมื่อท่านกลับไปเกิดเป็น โค กระบือ หรือปลาต่าง ๆ อีก (จงทำบุญสอนเขาไว้ก่อน)

"คนป่าที่เกาะบอเนียวนั้นเขากินญาติของเขาเอง จึงถูกเรียกว่าเป็นมนุษย์กินคนที่ป่าเถื่อน แต่อารยะชนที่กินพ่อแม่พี่น้องของเขาเองนั้น ก็ควรจะเรียกได้เหมือนกันว่าเป็นมนุษย์กินคนที่เจริญแล้ว."

ถ้าท่านดื่มน้ำนม โคก็เป็นมารดาของท่าน ท่านจะกินมารดาของท่านอย่างไรได้?

เราเป็นผู้แทนของสัตว์ เราจักได้ยินเสียงร้อง เสียงครางของสัตว์นั้น.

ท่านมีความกรุณาอยู่หรือไม่? ถ้าท่านมีความกรุณาหรือท่านเป็นสาวกของสมเด็จพระพุทธองค์แล้ว ทำไมท่านยังกินเนื้อสัตว์อยู่เล่า? ถ้าท่านไม่มีความกรุณา ท่านก็เป็นสาวกของพระยามาร ท่านจะเรียกตนเองว่าเป็นพุทธศาสนิกชนอย่างไรได้? มารนั้นไม่ชอบการเทศนาให้กินผัก มารชอบเทศนาให้กินเนื้อสัตว์ ขอให้ท่านเลือกเอาจะเป็นพุทธสาวก หรือ มารสาวก? จะเป็นผู้กินเนื้อหรือ จะเสพแต่ผัก.?

ก่อนอะไร ๆ ทั้งสิ้น ขอให้จำไว้ว่า "พระธรรมวินัยโดยย่อนั้น คือ เมตตาแก่สัตว์ทั้งหลาย" ปราชญ์ย่อมเชื่อมั่นว่า เมตตานั้นมีอยู่ในพระสัจธรรมทั้งสิ้น อหิงสา ปรมา ธมมา ความไม่เบียดเบียนกันเป็นธรรมะสูงสุด เมตตาแก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นประมวลของธรรมวินัย ทั้งสิ้น.

ชีวิตนั้นสั้นนัก และนรกก็ใกล้เข้ามาแล้ว เพราะฉะนั้นจงหมั่นระวังตนและเป็นผู้เสพแต่ผักเสีย ท่านไม่ทราบดอกว่าท่านอยู่ใกล้กับนรกเพียงใด ระหว่างจิตกับชีวหานั้นอะไรมีกำลังมากกว่ากัน การเสพเนื้อสัตว์เป็นหนังสือเดินทางอย่างดีที่จะไปนรก ขอให้ตีเหล็กเมื่อยังแดงอยู่เถิด ! ขอให้ดัดไม้เมื่ออ่อนเถิด ! การกลับชาติในทางธรรมเท่านั้นที่จะช่วยท่านให้รอดจากนรกไปได้ บัดนี้เป็นเวลาที่จะต้องคิดแล้วท่านได้เผชิญหน้า แล้วกับการเดินทางแผ่ศาสนาชนิดที่เพิ่งมีเป็นครั้งแรกในโลก และการเผยแผ่พระศาสนาเช่นนี้มิได้มีมาทุก ๆ วัน เพราะฉะนั้นจงกลับชาติไปในทางธรรมเสียเดี๋ยวนี้ ให้คำมั่นว่าจะเป็นผู้เสพแต่ผักเสียบัดนี้.

เอวํ

วันที่ 1 มีนาคม พุทธศักราช 2476

ดร. โลกนาถภิกขุ

พ.ศ. 2475 จาริกมาโปรดสัตว์ กรุงสยาม. พักที่วัดบวรนิเวศน์. กทม. พระบาทสมเด็จ พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ร. 7 ทรงอุปถัมภ์.

พ.ศ. 2476 จาริกโปรดสัตว์ ถึงนครเชียงใหม่ คณะเจ้าแก้วนวรัฐ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่. ทรงอุปถัมภ์.

พระอริยเจ้า หรือ พระอริยโพธิสัตว์ ที่ทิ้งผลงานอมตะไว้ แต่เสียดายสาธุคุณท่านเทศนาธรรมในกรุงสยามนั้น ไม่ได้พิมพ์ไว้เลย.

แนะนำผู้เริ่มสนใจทดลองกินผัก

โดย "จำรัส วณิชกุล" ลพบุรี

ถ้าสาธุคุณ พระภิกษุสามเณร ผู้ถือศีลหวังความเจริญในเมตตากรุณาธรรมให้สูงขึ้นไป จะทดลองฉันอาหารมังสวิรัติในระยะแรกๆ นั้นจะลำบากหน่อย พอชาวบ้านเขารู้เข้าก็ง่ายไปเอง คือต้องเตรียมตัวเพียงใช้พวกน้ำซีอิ๊วเค็ม หรือซีอิ๊วหวาน เต้าเจี้ยว เต้าหู้ยี้ ขิงดอง ผักกาดดอง เครื่องกระป๋องต่างๆ เช่นนม-โกโก้ เนย-กาแฟ พวกนี้ฉันได้ ทดลองฝึกหัดผัดผักกระเทียมเจียว หัวหอมเจียว ผัดผักกับข้าวสุกเป็นข้าวผัด จะใส่เต้าเจี้ยว เต้าหู้ยี้ก็ได้ ท่านก็จะได้อาหารที่บริสุทธิ์ไม่มีเนื้อสัตว์ฉันแล้ว ระยะต่อๆ ไปฝึกหัดทำอาหารที่เก็บได้นานๆ เช่น ถั่วลิสงคั่ว งาคั่ว มะพร้าวคั่ว หรือพริกกับเกลือผสมตำป่นติดตัวไปในเวลาเดินทาง ไปฉันที่ไหนร่วมวงกับเขาก็หยิบแต่ผักในจานเนื้อนั้น สายกลางตรงนั้นให้เขาเห็นไปพลางก่อน! จนชาวบ้านเขาเห็น เขารู้เข้าก็จะฉวยโอกาสนเทศนาชี้แจงไปว่า ผู้ที่จะบำเพ็ญศีลสมาธิปัญญาให้เจริญก้าวหน้าดีจริงๆ แล้ว ไม่สมควรเสพเนื้อสัตว์ เพราะว่าสัตว์จะถูกฆ่าตายไปจะขาดเมตตากรุณาธรรมมากไป ถ้าญาติโยมต้องการทำบุญที่สูงสุดบริสุทธิ์ดีจริงๆ แล้ว สมควรทำอาหารมังสวิรัติ หรือผักผลไม้ต่างๆ ถวายพระเณรผู้ทรงศีลแห่งเมตตากรุณาธรรมทานนั้น และจะได้บุญเป็นผู้นำการกระทำริเริ่มชักจูงจิตใจผู้อื่นๆ กุศลจิตที่ทำตามแบบอย่าง เช่นมีคนหนึ่งเห็นแล้วเอาไปพูด 100 คน ฟัง 1,000 คน ได้ยินข่าวสร้างค่านิยม-จิตถึงจิต-ได้ช่วยปลดช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายอีกมากมายอีก สาธุ! เมตตากรุณาธรรมยังคุ้มครองโลก สาธุ!

1　佛化的家庭，應該持素，

纔有慈悲愛護一切衆生的心，持素受五戒的人，男可娶，女可嫁，無論一切蔬菜均可以吃○

1 ทสู่ — คือการกินแต่พืชผักผลไม้ทุกชนิด ถือเพียงแค่ศีล 5 จีนเรียกว่า (โหงวก่าย) งดการเสพเนื้อสัตว์ถือมังสวิรัติ ชายหญิงแต่งงานได้ ศีล 5 ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมียเลย ครอบครัวชาวพุทธที่แท้จริงนั้นสมควรถือมังสวิรัติเพื่อได้สร้างเมตตากรุณาธรรมบารมีต่อชีวิตสรรพสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายของเราด้วย

2　持齋，是八關齋戒，這是

在家居士極則最高的戒，持戒的人，過午不食，男不可娶，女不可嫁，過着清淨的生活○

2 ทเจ — คือการกินแต่พืชผักผลไม้ต่าง ๆ ถือศีล 8 อุโบสถศีล จีนเรียกว่า (โป๊ยกวงเจก่าย) ชายหญิงห้ามแต่งงาน และยังห้ามกินข้าวเย็นอีกด้วย อย่างนี้ถึงจะเรียกว่ากินเจแท้ เวลานี้ชาวจีนแทบจะไม่มีแล้ว มีแต่ซัดข้าวเย็นกันทุกโรงเจเลย

ลังกาวตารสูตร

楞伽經 (เล้งแคเก็ง)

แปลโดย "พุทธทาสภิกขุ"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัส พระสูตร นี้ไว้ในเกาะลังกา
ก็เพื่อที่จะโปรดคนให้ได้สติสำนึกรู้ถึงเวรภัยแห่งการฆ่าฟัน ...
และเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกัน

ท่านอริยครูหลาย ๆ ยุคท่านบอกว่าถ้าใครอ่านพระสูตรนี้ 10 จบ
แล้วจิตใจยังไม่เศร้าสลดยังแข็งกระด้างอยู่ ...
จิตยังไม่อ่อนลงบ้างเลย แล้วบุคคลนั้นชาติหน้า ๆ
ไม่มีหวังที่จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีกแล้ว กรรมผูก
มัดกายเนื้อ ดึงดูดวิญญาณ ธรรมชาติจิต
หรือกรรมร่วมบังคับตัวไว้แล้ว

" โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า สติปัญญา
เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) สหายเอ๋ย ! จงพยายาม
หลีกเลี่ยงการทำลายธรรมชาติ ! อย่าฆ่าชีวิตที่
เจ้าให้กำเนิดมันไม่ได้ - บาปกรรมนั้นจะกลับถึงตน

แต่ละชีวิตมีจิตเกิดดับเป็นภพหนึ่ง - จิตเกิดภพหนึ่ง ๆ
ก็แวบเดียว ๆ ชีวิตมนุษย์ต่อให้มีอายุยืนนานถึง 100 ปี
ก็ประเดี๋ยวเดียว ๆ

สิ่งที่มีชีวิตเกิดมาจากจิตหนึ่ง - จิตหนึ่งเป็นประถมเหตุ
เกิดธรรมชาติ จิตหนึ่งมีพลังงานโลกีย์สูงมากคุมไปถึง
การให้กำเนิดจักรวาลต่าง ๆ

เมตตากรุณา สามัคคีธรรม ยังเป็นสูตรที่คุ้มครองโลก
ให้สงบเย็นยาวนาน ขอเพียงแค่อาศัยกันเกิดขึ้น
อาศัยกันตั้งอยู่ อาศัยกันแตกดับสลายไป "

ปุถุชนโพธิสัตว์

" จะย้ายภูเขาทั้งลูก
ให้เอาไปตั้งไว้ที่ไหน ๆ ก็ได้
ดูเหมือนว่าจะทำได้ง่าย
เร็วกว่าการเปลี่ยนนิสัยคน
แล้วถ้าไม่มีผู้เสียสละช่วยให้สติกันบ้าง
ก็จะไม่มีหนทางเลย "

ธีรทาส.

จะโชคดี .....

อริยครูโบราณบอกว่า

ให้แนะนำผู้อื่นได้อ่านหนังสือเล่มนี้

จะได้บุญสูง .....

คือ บวชจิตก่อนบวชกาย

กุศลเท่าบวชพระ

(พิมพ์ครั้งที่ 19 แก้ไขเพิ่มเติม)

ความคิดเห็นของ ธีรทาส ผู้จัดพิมพ์

พระคัมภีร์ลังกาวตารสูตร เล่มนี้ เป็นพระสูตรที่มีชื่อเสียงมาก ซึ่งนักปราชญ์โลกทั้งหลายหรือชาวพุทธต่างประเทศเขารู้จักกันมานานแล้ว "พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา" ก็ได้เคยนำไปถ่ายทอดไว้ ณ ประเทศจีน เมื่อสมัย พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ (ประมาณ พ.ศ. 1067) ต่อ ๆ มาค่อย ๆ แพร่หลายไปจนพัฒนาจิตใจชาวพุทธจีนขึ้นสู่พุทธิปัญญา วิปัสสนาปัญญาเห็นธรรมชาติที่แจ้งในสภาวะทุกข์ของสรรพสัตว์ ได้ยกระดับจิตใจขึ้นสู่มหาเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ร่วมโลก เกิดแก่เจ็บตายได้ ก็องดเว้นเลิกการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกันได้หมดทุก ๆ วัด ก็ต้องใช้เวลาประกาศสร้างธรรมมาณาจักรใจนี้อยู่ตั้ง 200 กว่าปี จึงเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญแพร่หลายได้ดีจริง ๆ

ส่วนชาวพุทธไทยเราตาม จังหวัด อำเภอ ตำบลต่าง ๆ และห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักรนั้น ที่จะได้ศึกษาพระสูตรนี้นั้น ยังมีน้อยมาก หรือจะเรียกว่ายังไม่ค่อยจะได้ทราบเรื่องราวของโลกต่างแดน โลกภายนอกเขาอีกโลกหนึ่งกันเท่าไรนักเลย เหตุเป็นเพราะว่าเรายังขาดแคลนพวกตำราเป็นคู่มือการศึกษาต่าง ๆ ที่มีอยู่บ้างก็ขายกันตั้งแต่เล่มละ 20-200 บาท

พระเณร ผู้ถือศีลที่ยากจนก็ไม่มีเงินที่จะซื้อไปอ่านได้ทั่วถึง ส่วนคนรวย ๆ ก็ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องหนังสือธรรมะ มันขัดกันอยู่อย่างนี้ พระพุทธศาสนาเราจึงจะไปไม่ค่อยรอด ถ้าไม่เปิดโอกาสให้พระเณรผู้ยากจนขอหนังสือได้ ฟรี! ฟรี! แล้วต่อไปอีก 100 ปี อีก 1,000 ปี ก็ไม่มีทางที่จะพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นไปกว่าทุกวันนี้ได้เลย แล้วชาวพุทธไทยเรายังมองข้ามเรื่องการพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปตามห้องสมุดวัดบ้านนอกคอกนาป่าดอนกันอีกมาก สองหมื่นกว่าวัดไม่มีหนังสือให้คนยุคนี้หยิบยืมอ่านได้รู้เรื่อง แบบพูดภาษาธรรมดา ๆ เรายังขาดแคลนมาก เขามัวไปแข่งขันกันทำบุญสร้างวัตถุเอาไว้อวดกันโก้ ๆ จนล้นบ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว ในเรื่องคุณธรรมแห่งจิตใจตามกันไม่ทันทางวัตถุ แล้วโลกจะอันตรายไม่สงบสุข

คนยุคนี้ใช้อุบายฆ่าคนตายหมู่เหมือนการฆ่าสัตว์ตาย ต้องช่วยกันหาวิธีลดความโหดเหี้ยมของจิตใจลงก่อน จึงป้องกันได้บ้าง (ทุก ๆ คนมีภัยร่วมกัน)

ข้าพเจ้า "**ธีระ วงศ์โพธิ์พระ**" ก็ไม่ใช่ผู้ดีมีคุณธรรมสูงพร้อมทุกประการ ยังไม่ใช่ผู้วิเศษอะไรเลย อดีตข้าพเจ้าก็เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเสพเลือดเสพเนื้อสัตว์ คือจิตก็เคยเกิดเป็นยักษ์เป็นมารมาหมดแล้ว เวลานี้เป็นได้แต่ผู้กล้าพูดความจริงในสิ่งที่เขาช่วยกันปกปิดอำพรางไว้ไม่ค่อยจะยอมพูดกัน ข้าพเจ้าทำหน้าที่ "**ปุถุชนโพธิสัตว์**" กระตุ้นเตือนเพื่อนมนุษย์ว่าอย่ามอง

ข้ามธรรมนี้ไป แล้วมหาเวรภัยต่าง ๆ มันจะมาถึงพวกเรามีกรรมร่วมกันแน่นอน 100% ข้าพเจ้าไม่โกหกตัวเอง คือรู้ตัวอยู่เสมอว่า "ตนเองยังผิดอยู่ตลอดเวลา เราต้องปรับปรุงตนเองให้เท่าทันเข้ากับธรรมชาติ แล้วอยู่กับธรรมชาติให้มากที่สุดเป็นเป้าหมายแล้วจะเบากายสบายใจ"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า "ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้า" ในประวัติศาสตร์ชาติไทยเรายังไม่มีเศรษฐีได้เห็นธรรมจักษุทานนี้ แล้วอุทิศเงินสัก 500,000 (ห้าแสนบาท) หรือห้าล้านบาท พิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปยังสองหมื่นกว่าวัด (โดยไม่หวังผลตอบแทน) ยังไม่เคยมีท่านเศรษฐีสักคนเลย ให้ประวัติศาสตร์ชาติไทยจารึกชื่อว่าเป็นคนแรก จนชาวบ้านพระเณรทั่วประเทศทุก ๆ วัดจำชื่อได้เรียกกันจนติดปากยังไม่มีมาเกิดขึ้นบ้างเลย แต่ถ้าสร้างโบสถ์ขาดเงินหลังละล้านบาทมีคนยกให้เสมอ ๆ

ทำไมจึงว่า "ให้ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้า" นั้น เพราะว่าการให้หนังสือธรรมเป็นทานไปนั้น เป็นคุณธรรมทางจิตใจอันหาค่าบ่มิได้ คือการช่วยให้เพื่อนมนุษย์ได้เกิดสติปัญญาญาณ ทั้งโลกีย์และโลกุตระ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอริยครูทั้งหลายได้บอกไว้ว่า ให้ธรรมทานเป็นมหาบุญกุศลบารมีอันสูงสุดยอดแล้ว ได้ช่วยพัฒนาวิญญาณยกระดับจิตใจภูมิธรรมให้สูงขึ้น และสอนสรรพสัตว์ให้เกิดมี

อนุสัยจิตเขาสู่แดนถิ่นอริยภูมิไปทุกชาติภพ จึงเรียกว่าสูงสุด. เพียงได้อ่านก็ประทับจิตติดวิญญาณแล้ว.

เป็นความจริงการให้วัตถุทานนั้นก็ดีอยู่ แต่ยังเป็นทานชั้นต่ำ ๆ เช่นให้ของกินก็เพียงแค่อิ่มจะเป็นเนื้อเป็นหนังก็พักเดียวก็เน่าเปื่อยไป แล้วก็กลายเป็นขี้เป็นเยี่ยวไป จะให้วัตถุเครื่องใช้ไม้สอยเป็นทาน ก็เพียงแค่แตกสลายผุพังทับถมแผ่นดินไป เพราะไม่ได้ให้เขาเกิดสติปัญญาเท่าไรนักเลย บางทีผู้ให้ทานนั้นยังไม่ทันจะได้ตายกันเลย ก็เกิดเรื่องผิดใจกันทะเลาะกันโกรธกันไปเสียแล้ว บางทีให้วัตถุทานมากเกินไป ทำให้เกิดกามราคะ เอาเงินเอาทองนั้นไปเป็นสินสอดทองหมั้นไป หรือไม่ก็ทำให้มัวเมาเกิดกามกิเลส ฯ ยึดมั่นถือมั่นเป็นอัตตาตัวตนบูชาในวัตถุนั้นจนปิดบังพระนิพพานไป

ท่านอาจารย์ตันม่อเซี๊ยง และอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้นำคณะธรรมาจารย์ฮ่องกง และไต้หวันเข้าเฝ้า "สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ วัดบวร ฯ ท่านตรัสว่า ชาวบ้านเอาใจพระมากเกินไป จึงทำให้พระเสียนิสัย ฯ"

พระยาโกษากรณ์วิจารณ์ ซึ่งเป็นนักปราชญ์แห่งยุคได้ยินเข้าแล้วบอกว่า "พูดความจริงอย่างนี้ ช่างสมกันกับให้เป็นพระสังฆราชเสียจริง ๆ" คำพูดแบบนี้มักจะเป็นอมตะ

แล้วทุกวันนี้ไม่ค่อยจะสนใจการปฏิบัติธรรม การเจริญสมาธิภาวนา เจริญวิปัสสนานั้นก็ไม่ใช่อื่นไกลอะไรเลย เหตุอยู่ที่หลงมัวเมาในวัตถุมากเกินไปนั้นเอง แล้วก็ขาดแคลนตำรา

เป็นคู่มือการศึกษาค้นคว้าด้วยมีหวังจะต้องตกนรกกันอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้สติคิดเฉลียวจิตใจบ้างเลย! ที่ซ้ำร้ายยิ่งขึ้นไปอีกยังแถมเพิ่มเติมบาป ก่อกรรมด้วยปาก ด้วยคำพูดของตนอีกนั่นคือการไปห้ามขัดขวาง พูดยุยง ยแหย่ให้เขาหมดความศรัทธา ในการเจริญเมตตากรุณาธรรม ต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายอีกด้วย สัตว์จะตายตามปากเขาผู้นั้นไปเป็นร้อยเป็นพัน ๆ ปี หรือนับชาติไม่ถ้วน การฆ่าสัตว์ด้วยคำพูดการฆ่าสัตว์ด้วยปากกา สัตว์มันจะตายระยะยาวนานมากกว่า "มีดและปืน" แล... อย่างนี้กรรมร่วมหนักถึงสองชั้นตกนรกที่เดียว 2 ขุมกันเลยเชียวนา! คือตนเองมีหวังต้องตกนรกและยังจะจูงให้ผู้อื่น ๆ หลงลงนรกตาม (วจีกรรม) ของตนไปอีกเป็นแถว ๆ อย่างนี้บาปกรรมบวกหนักมากไหมหนอ?

โบราณอริยครูบา ท่านแยกแรงกรรมวิบากได้ค้นพบว่าส่วนมากพวกที่ไม่สนใจเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสัตว์โลกแล้วตอนบั้นปลายของชีวิตจิตไม่สงบจิตคอยแต่คิดหวาดระแวงภัยอยู่ตลอดเวลา กรรมของการฆ่าพื้นชีวิตเขาตายไป ๆ มีกรรมร่วมของปาณาติบาต มันสนองตอบมาทำให้จิตใจเร่าร้อน ประสาทไม่สงบเย็นตามวัยของอายุ กรรมทันตาเห็นอย่างนี้มาก่อน แยกธาตุตรงนี้แล้ว จะพบว่าเพราะจิตขาดเมตตากรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณและนามรูปที่เกิดดับขาดมากเกินไป จิตเป็นธาตุรู้จิตเป็นตัวรู้ ส่วนลึกจิตรู้เองว่ายังไม่ปลอดภัยในวัฏสงสาร เมื่อในชาตินี้ก็เห็นอย่างนี้บ้างกันแล้ว.

ส่วนในชาติต่อ ๆ ไปมองถึงเรื่อง "ชนกกรรม" ชนกกรรมที่จะนำวิญญาณเราไปเข้าในร่างกายเนื้อใหม่ ตามกรรมนั้นได้อย่างไร... ไปในภพภูมิที่สูงหรือต่ำแบบไหน... เป็นปัญหาที่จะต้องเผชิญหน้าของทุก ๆ คนทีเดียว ผู้ได้สติเห็นภัยแรงกรรมวิบากในวัฏสงสาร จึงไม่ประมาท ในการเกิดและตายระยะที่ยาวนาน ๆ แล้ว ตัวใครตัวมันนะ! ช่วยกันแทบจะไม่ได้เลย "ตนเป็นที่พึ่งของตน" ตนคิดตนทำไว้เองทั้งสิ้น เข้าสูตรที่ว่า "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ." เมื่อจิตรู้แจ้งกรรมบ้างแล้ว แต่ยังเจริญธรรมไม่ได้สะดวกดีเพียงแต่จิตเกิดคิดช่วยการถ่ายทอดบอกต่อ ๆ ไปก็เป็นบุญแล้วยังช่วยให้จากหนักเป็นเบาลงได้แล...

พระสูตรเล่มนี้มหาวิทยาลัยต่างประเทศเขาศึกษากันมากข้าพเจ้าและ "อาจารย์เสถียร โพธินันทะ" เชื่อว่าจะเข้าบ้านเมืองไหนประวัติศาสตร์ก็จะซ้ำรอยเดิม ๆ นั้นอีก คือถ้าได้พิมพ์แจกหว่าน ๆ ไปยังสองหมื่นกว่าวัดกันหมดแล้ว เพราะเชื้อแห่งพุทธะนี้ทิ้ง ๆ ไว้ก่อน ผลมันจะไปเกิดขึ้นอีก 100 ปี ข้างหน้า ๆ โน้น! กลิ่นคาวเลือด คาวเนื้อสัตว์ จะเริ่มหมดไปจากโรงครัววัดต่าง ๆ อย่างน้อยที่สุดก็ 50–60% แล้วจะได้ช่วยเตือนสติเพื่อนมนุษย์ให้ถึงเวรภัยได้ธรรมจักษุนี้บ้างและได้ช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายไป โดยนับไม่ทั่วถ้วนชีวิตทีเดียวแน่นอน (ผู้ที่อุทิศเงินก็คือ ผู้ที่ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายนั่นเอง) เพราะ

ว่าการพัฒนาจิตใจคนนั้น มันยากกว่าการพัฒนาวัตถุ ต้องใช้เวลานับเป็นสิบ ๆ ปีจึงจะเกิดผลได้บ้าง ไม่ต้องดูอื่นไกลอะไรเลย เอาเพียงแค่กรุงเทพ ฯ ของเรานี้ เราได้สร้างมากันกี่ร้อยปีแล้ว ก็ยังมาได้เพียงแค่นี้เท่านั้นเอง ขอเวลาข้าพเจ้า (ธีระวงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)) อีก 100 ปีเถิด! คงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญที่ดีบ้าง สาธุ!

เวลานี้ปัญญาชนที่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สนใจการเสพพืชผักผลไม้กันมากมาย เพราะไม่มีเชื้อโรคร้าย ๆ ถ้าเข้าใจคัดเลือกกินเป็นแล้วไม่จำเป็นต้องง้อเนื้อสัตว์ราคาแพง ๆ เลย วิตามินสด ๆ แร่ธาตุต่าง ๆ ในพืชผักผลไม้มีอุดมสมบูรณ์ดีมาก ตำราอาหารมังสวิรัติ (เจ) ข้าพเจ้าพิมพ์แจกทาน (ทาง ป.ณ.) ไปหลายหมื่นเล่ม ผลทำให้ตื่นตัวบ้างแล้ว สาธุ!

ข้าพเจ้าอายุ 23 ปี ไปที่สวนโมกข์ ฯ อ. ไชยา นมัสการท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ วันสุดท้าย ท่านเจ้าคุณได้บอกกับข้าพเจ้าไว้ว่า "**ธีระ–จะทำอย่างไรดี จงช่วยหาวิธีปลุกแนวความคิดของอุดมคติโพธิสัตว์ภูมิ ที่ตายไปนานแล้ว และความกตัญญูกตเวทีที่มันแทบจะสูญพันธุ์ไป ให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาในยุคนี้อีกที จะทันสมัยได้ช่วยแก้ไขสถานการณ์ของโลกให้สงบเย็นลงได้มาก.**" **(ข้าพเจ้าขอน้อมนมัสการ รับหลักธรรมจากพุทธทาสภิกขุ)**

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ. ไชยา ผู้ซึ่งเป็นนักปราชญ์แท้จริงที่มีจิตใจสูงกว้าง

ขวางมาก ท่านถือธรรมาธิปไตย เอาความจริงเป็นอุดมคติ ส่วนใครจะปฏิบัติธรรมได้มาก หรือได้น้อยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! ท่านแปล "ลังกาวตารสูตร" นี้ลงตีพิมพ์เป็นสมบัติของคณะธรรมทานไชยารวมอยู่ใน "ชุมนุมข้อคิดอิสระ" สาธุ! ท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าเสด็จไปลังกา 3 ครั้ง ตามหลักฐานที่จารึกไว้ทางลังกาวงศ์

มหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ เข้าจีนญี่ปุ่นและเกาหลีก็ต้องใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี คือดอกบัว 4 เหล่าจะทำให้บานพร้อม ๆ กันหมดทันทีนั้นย่อมจะไม่ได้ แต่ถ้ามีผู้เสียสละคอยปลูกให้น้ำก็จะค่อย ๆ บานไปทีละดอก วัดโน้นดอกวัดนี้ดอกละก็ได้ นานไปก็จะบานสวยหมดสระเอง หรือหมดเมืองได้ในอนาคตกาล อย่างนี้ละก็ทำได้ ช่วยอุทิศเงินพิมพ์แจกทานไป ขอเวลานักบุญ ธีรทาส. อีกสัก 50-100 ปีเถิด! คงจะเกิดเป็นเนื้อนาบุญที่ดี เวลานี้ก็เกิดผลบ้างแล้ว สาธุ!

มหาบุญกุศลบารมีใด ๆ ที่เกิดจากธรรมทานนี้บ้างแล้ว ข้าพเจ้าขออุทิศให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านพระสูตรนี้อยู่ และสรรพสัตว์ทั้งหมด ถ้ามีบาปกรรมอะไรเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขอยอมพลีชีวิตยินดีน้อมรับกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียว เพื่อบูชาเป็นธรรมทานนี้สืบไปตราบจนกระทั่งได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกมนุษย์นี้ด้วยเทอญ สาธุ!

ส่วนเงินทองที่จัดพิมพ์พระสูตรงวดแรก ๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าได้มาจากเงินของผู้ที่มีเมตตากรุณาจิตทั้งหลาย เขาส่งมอบให้ข้าพเจ้าไว้ซื้ออาหารเพื่อให้มีกำลังกายใจ หรือใช้จ่ายส่วนตัวต่าง ๆ ยุคนี้ถ้าไม่มีเงินบ้างเป็นธรรมทานแบบนี้ไม่ได้เลย! บ้างก็เป็นเงินที่หักเอาไว้ซื้อแสตมป์ จากหนังสือแต่ละเล่มเหลือเศษข้าพเจ้าก็ยกเอามารวม ๆ อุทิศไปในกองบุญนี้หมดเป็นเงินของสรรพสัตว์ ข้าพเจ้า ทำบุญกุศลอย่างนี้ก็เพื่อที่จะช่วยชีวิตสรรพสัตว์แล...

ข้าพเจ้าผู้มีนามปากกาว่า "ธีรทาส" ผู้จัดการกองบุญของสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร ขอสวดมนต์อวยพรให้สรรพสัตว์ที่อนุโมทนาแล้วก็ขอให้ธรรมะนี้จงเป็นพรอันประเสริฐได้ตามที่ต้องการ จงมีแต่โชคดีในธรรมาณาจักรใจนี้ มีอายุยืนด้วยบุญบารมีได้สมในความต้องการ จงได้เกิดเป็นญาติมิตรสหายธรรมทานกับข้าพเจ้าอีกทุกชาติภพ ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติขาดภพ "นิพพาน" ด้วยเทอญ สาธุ!

วิธีอ่านหนังสือเล่มนี้ต้องทำจิตใจเป็นกลาง คือให้ทำจิตเป็นธรรมไม่ให้เข้าข้างตัวเองและเข้าข้างคนอื่น ๆ มีวิญญาณอิสระสักครู่ก่อน สติสัมปชัญญะเบื้องสูงจะรู้ว่าหนังสือเล่มนี้บริสุทธิ์มาก เพราะเป็นพระสูตรตรัสจากพระโอษฐ์ของพระ-พุทธเจ้า ในเกาะลังกา ได้แปลจากภาษาดั้งเดิมมีหลักฐานเดิม

ที่ต้นตอของลังกา ทำไมเขาสืบ ๆ กันลงมาเป็นเวลาสองพันกว่าปีได้ แล้วพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทหรือหินยานเมืองไทยเรานั้นมาจากลังกา ถ้าท่านผู้อ่านไม่ทำจิตใจให้เป็นธรรม แล้วจะหาว่าพระสูตรนี้เขาแต่งกันขึ้นเพื่อเอามาอ้างให้อ่านกัน เพราะปกติของคนเรา มันชอบเข้าข้างตัวเองอยู่เสมอ ๆ หรือชอบเข้าข้างกิเลส ๆ ของตัวเอง หรือหมู่คณะของตนเองเป็นของธรรมดาๆ ถ้าจิตมีเชื้ออนุสัยเผ่าโพธิญาณ หรือพระอริยเจ้า หรือปราชญ์แท้ ๆ จริง ๆ บ้างแล้ว จะไม่คัดค้านในการช่วยสร้างคุณธรรมนี้เป็นอาณาจักรใจอย่างนี้ไว้ช่วยโปรดสรรพสัตว์เลย มีแต่สรรเสริญเมตตากรุณาธรรมยังค้ำจุนโลกแล ... สาธุ !

ลังกาวตารสูตรเล่มนี้ยังแปลเป็นภาษาไทยไม่จบ (อนาคตอาจจะมีผู้แปลจนจบ) ยังมีธรรมอยู่อีกมากเป็นพระสูตรที่นักปราชญ์โลกเขายอมกันว่า มีอิทธิพลมากในการได้ลดความโหดเหี้ยมของจิตใจคนลงบ้าง เพราะว่าโลกทุกวันนี้เกิดสงคราม "**การฆ่าคนตาย กับการฆ่าสัตว์ตาย**" ได้พัฒนาก้าวหน้าไปแทบจะฆ่ากันตายแบบง่าย ๆ พอ ๆ กันแล้ว. กลัวบาปกรรมนี้กันบ้างเถิด !

เราทุก ๆ คนอยู่ในโลกนี้มีกรรมร่วมกัน จะหาความสงบจิตและปลอดภัย นับวันจะยากแล้ว ถ้าเราไม่รีบช่วยกันสร้างธรรมาณาจักรใจนี้ไว้คุ้มครองชีวิตบุตรหลาน ๆ ในอนาคตกาล

แล้ว โลกจะลุกร้อนเป็นไฟบาปกรรมแห่ง "ปาณาติบาต" คือการฆ่าคนตายเป็นหมู่ๆ กับฆ่าชีวิตสัตว์ตายกันมีทุกรูปแบบต่างๆ ไม่ปลอดภัยแน่นอน เรามีกรรมร่วมกัน-บุญ-บาป-สุข-ทุกข์-ในโลกนี้มีส่วนร่วมกันมากจึงต้องช่วยกันเผยแพร่มหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมีอย่างนี้ไว้ป้องกันภัย ได้คุ้มครองชีวิตสัตว์โลกทั้งปวงแล... สาธุ!

ท่านเจ้าคุณสวนโมกข์ฯ (พุทธทาสภิกขุ)
อ. ไชยา สุราษฎร์ธานี
ท่านเจ้าคุณวัดชลประทาน (ปัญญานันทภิกขุ)
อ. ปากเกร็ด นนทบุรี
(ภาพถ่ายโดย ร. บุนนาค พ.ศ. 2506 ที่ เชียงใหม่)
(สมัยเป็นหนุ่ม)

ลังกาวตารสูตร

แปลโดย "พุทธทาสภิกขุ"

ลังกาวตารสูตร เป็นคัมภีร์หลัก (text) ของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน. เป็นคัมภีร์หนึ่งในเก้าคัมภีร์ซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญที่เรียกว่าสูตร สูตรหนึ่งนั้นมิใช่สั้นๆ เช่นที่เราเข้าใจกัน แต่เป็นหนังสือขนาดใหญ่ หรือคัมภีร์ชุดหนึ่งนั่นเอง. ลังกาวตารสูตร พิมพ์ขึ้นเป็นภาษาสันสกฤต เมื่อ ค.ศ. 1922 โดยท่าน Bunyin Nangio, M.A. (Oxon) D. Litt. Kyoto. สูตรนี้แปลเป็นภาษาจีนครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 443 โดยท่านคุณภัทระแห่งอินเดีย, เป็นครั้งที่สองเมื่อ ค.ศ. 513 โดยท่าน โพธิ รุจิ แห่งอินเดีย. และครั้งที่สามเมื่อ ค.ศ. 700 โดยท่านศึกษานันทะ แห่งอินเดียเหมือนกันเป็นสูตรว่าด้วยศีลธรรมล้วน.

ภาคที่แปดแห่งลังกาวตารสูตรนี้ กล่าวถึงเรื่องการกินเนื้อสัตว์โดยเฉพาะ เรียกว่า ภาคมางสภักษนปริวรรต. จากข้อความในภาคนี้ย่อมเป็นการพิสูจน์ไว้อย่างเต็มที่ว่าสาวกในพระพุทธศาสนาจะเป็นบรรพชิต หรือฆราวาสก็ตาม จะไม่รับประทานเนื้อปลา หรือเนื้อสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย. ต่อไปนี้เป็นข้อความบางตอน ซึ่งตัดตอนมาจากข้อความในภาคนั้น โดยเห็นว่าพวกเรา แม้เป็นฝ่ายเถรวาท (หินยาน) ก็ควรได้อ่านฟังกันไว้บ้าง เป็นการประกอบการศึกษาธรรมเรื่องนี้ ด้วยใจเป็นอันอิสระ.

ข้อความในพระสูตรนั้น มีดังนี้ :-

"พระตถาคตเจ้าผู้องค์อรหันต์ ได้ตรัสรู้อย่างถูกถ้วนแล้ว, และได้ตรัสความเป็นกุศลหรืออกุศลแห่งการบริโภคเนื้อสัตว์แก่เรา, เพื่อว่าเราและสาวกอื่น ๆ ในพระพุทธศาสนา ทั้งในปัจจุบันและอนาคต จะได้ประกาศสัจจธรรมอันนี้ แก่เขาเหล่าโน้นผู้บริโภคเนื้อสัตว์ เพื่อเป็นการทำลายความอยากเสพในเนื้อสัตว์ของเขานั้น ๆ เสีย"

"พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสว่า : โอ, มหาบัณฑิต! ด้วยน้ำหนักแห่งเหตุผลอันมากมายเหลือจะประมาณ บ่งแสดงว่าเนื้อทุกชนิดเป็นสิ่งที่ควรปฏิเสธ โดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา. ผู้มีใจเปี่ยมอยู่ด้วยความกรุณา. สำหรับเขาเหล่านั้น เราจักกล่าวแต่โดยย่อ ๆ.

โอ, มหาบัณฑิต! ในวัฏสงสารอันไม่มีใครทราบ ที่สุดในเบื้องต้นนี้ สัตว์ผู้มีชีพได้พากันท่องเที่ยวไปในการว่ายเวียนในการเกิดอีกตายอีก, ไม่มีสัตว์แม้แต่ตัวเดียว ที่ในบางสมัยไม่เคยเป็น แม่ พ่อ พี่น้องชาย พี่น้องหญิง ลูกชาย ลูกหญิงหรือเครือญาติอย่างอื่น ๆ แก่กัน. สัตว์ตัวเดียวกัน ย่อมถือปฏิสนธิในภพต่าง ๆ เป็นกวาง หรือสัตว์สองเท้าสัตว์สี่เท้าอื่น ๆ เป็นนก ฯลฯ ซึ่งยังนับได้ว่าเป็นเครือญาติของเราโดยตรง. สาวกแห่งพระพุทธศาสนาจะทำลงไปได้อย่างไรหนอ, จะเป็นผู้สำเร็จแล้วหรือยังเป็นสาวกธรรมดาอยู่ก็ตาม ผู้เห็นอยู่ว่าสัตว์

เหล่านั้นทั้งหมด, เป็นภราดรของตน, แล้วจะเชือดเถือเนื้อหนัง ของมันอีกหรือ ?

โอ, มหาบัณฑิต! เนื้อสุนัข เนื้อลา อูฐ ม้า โค และ เนื้อมนุษย์เหล่านี้เป็นเนื้อที่ประชาชนไม่รับประทาน แม้กระนั้น เนื้อของสัตว์เหล่านี้ก็ถูกนำมาปลอมขายในนามของเนื้อแกะ ๆ ภายในเมืองเพราะเห็นแก่เงิน. เพราะเหตุนี้ เนื้อสัตว์จึงเป็น สิ่งที่ไม่ควรกิน โดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา.

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะว่าเนื้อย่อมเกิดจากเลือดและน้ำอสุจิ, เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นสิ่งไม่ควรบริโภค สำหรับสาวกแห่งพระ-พุทธศาสนา ผู้ประสงค์ต่อความสะอาดบริสุทธิ์. (หลุดพ้นทุกข์ทาง จิตใจ) และเพราะมันเป็นการสร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นใน ระหว่างกันและกัน

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้นเนื้อนี้จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควร บริโภคโดยบรรพชิตแห่งพระพุทธศาสนา ผู้ประสงค์มิตรภาพ ในเพื่อนสัตว์ด้วยกัน ทุกถ้วนหน้า. ตัวอย่างอันประจักษ์เช่น เมื่อสัตว์ได้เห็นนายพรานป่า ชาวประมงหรือนักกินเนื้ออื่น ๆ เดินมาแม้ในระยะอันไกล สัตว์ทั้งหลายก็สะดุ้งกลัวเสียแล้ว. บางครั้งหรือสัตว์บางชนิดขาดใจตาย. ทำนองเดียวกัน สัตว์ตัว น้อย ๆ อื่น ๆ ในท้องฟ้า บนบกหรือในน้ำก็ตาม เมื่อได้เห็น นักกินเนื้อแต่ที่ไกล หรือได้กลิ่นด้วยจมูกอันไวของมัน ก็จะ พากันวิ่งหนีไปไกลพร้อมกับความรู้สึกอยู่ในใจว่า เขาเหล่านั้น

เป็นผี่ยักษ์อสุรกายผู้ล้างผลาญ, นั่นเพราะความกลัวต่อความตายของมัน

เนื้อเป็นสิ่งที่ควรกินสำหรับผู้ใจดำอำมหิต, เป็นสิ่งที่มีกลิ่นน่ารังเกียจ, เป็นต้นเหตุแห่งความเสื่อมเสีย, และเป็นสิ่งที่จะถูกห้ามกันโดยท่านสัตบุรุษ,

โอ, มหาบัณฑิต! เนื้อนี้เป็นของไม่ควรบริโภคโดยพุทธสาวก.

โอ, มหาบัณฑิต! สัตบุรุษย่อมบริโภคเฉพาะแต่อาหารที่สมควรแด่ท่านผู้บริสุทธิ์, ไม่ยอมบริโภคเนื้อและเลือด. เพราะฉะนั้นควรที่สาวกแห่งพระพุทธศาสนา จะต้องไม่บริโภคเนื้อสัตว์เลย.

พระพุทธเจ้าผู้ซึ่งเยือกเย็นไปด้วยพระกรุณา มีพระทัยเต็มเปี่ยมไปด้วยความเป็นที่พึ่งที่ป้องกันภัยแก่ดวงใจของปวงสัตว์ และมีพระสัมปชัญญะสมบูรณ์พอที่จะไม่ปล่อยให้เป็นโอกาสสำหรับความเสื่อมเสียระบาดขึ้นได้เลยนั้น ย่อมจะทรงบัญญัติเนื้อสัตว์ว่าเป็นสิ่งไม่ควรบริโภค.

โอ, มหาบัณฑิต! ในโลกนี้มีคนเป็นอันมาก ซึ่งกล่าวคำเท็จเทียมต่อพระพุทธดำรัส ๆ ให้ผิดไปจากความจริง. เขากล่าวกันว่า บรรดาผู้ซึ่งคัดค้านอาหาร อันสมควรแด่ท่านผู้บริสุทธิ์แห่งสมัยเพรงกาล ย่อมกินอาหารเหมือนนักกินเนื้อย่อมเที่ยวใส่ความทุกข์เจ็บปวดให้แก่สัตว์น้อย ๆ ที่มีชีวิตอยู่ใน

อากาศ บนบกและในน้ำ, เที่ยวรบกวนรังควานมัน ทั้งที่นี่และที่นั่นอยู่เสมอ. สมณภาพของเขาถูกทำลายเสียย่อยยับแล้ว, พรหมภาพของเขาถูกทำให้เศร้าหมองเสียแล้ว, เขามิได้ประกอบด้วยศรัทธาและสมาจาร. คนชนิดนี้แหละที่กล่าวคำเท็จเทียมมากมายหลายชนิดแด่พระพุทธวจนะ

โอ, มหาบัณฑิต! มีกลิ่นที่น่ารังเกียจ ไม่น่าบริโภคอยู่ในเนื้อสัตว์ เช่นเดียวกับกลิ่นแห่งศพ. แม้เหตุผลเพียงเท่านี้ เนื้อก็เป็นของไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชนอยู่แล้ว. ถ้าหากว่าศพถูกเผา และเนื้อสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ถูกเผา มันก็จะมีกลิ่นอันน่ารังเกียจ ไม่แตกต่างอะไรกันเลย. ดังนั้นบรรพชิตในพระพุทธศาสนาผู้หวังความบริสุทธิ์ จะไม่บริโภคเนื้อใดเลย.

เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกเกียจกันแล้ว สำหรับท่านผู้บริสุทธิ์และสาวกของท่าน ในกรณีที่จะพยายามเพื่อโมกษะและความตรัสรู้, เพราะฉะนั้นสาวกผู้ดำเนินตามทางอันสูงยิ่งนี้ ทั้งครอบครัวลูกหญิงชาย ย่อมรู้อยู่อย่างเต็มใจว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกเกียจกันในทุก ๆ กรณีที่พยายามเพื่อสมาธิ.

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้น เนื้อทุก ๆ ชนิด เป็นสิ่งที่ไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชนซึ่งเป็นผู้ที่ปรารถนาจะมีสาธุคุณในทางจิต ทั้งเพื่อตนเองและผู้อื่น.

นักกินเนื้อ ย่อมเป็นเหยื่อแห่งโรคหลายชนิด เช่นโรคไส้เดือน โรคพยาธิ โรคเรื้อน โรคเจ็บในท้อง ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! เรากำลังประกาศว่า การกินเนื้อสัตว์เป็นการกินเนื้อบุตรของตนเองอยู่ดังนี้, แล้วจะกล่าวไปอย่างไรได้ ที่เราจะบัญญัติให้สาวกของเรากินเนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของจัดไว้ต้อนรับของพวกคนใจอำมหิต, เป็นของถูกห้ามโดยท่านสัตบุรุษทั่วไป, เต็มไปด้วยมลทิน, ปราศจากคุณธรรมใด ๆ, ไม่เหมาะที่จะบริโภคสำหรับผู้บริสุทธิ์, และเป็นของควรห้ามเด็ดขาด โดยประการทั้งปวง.

โอ, มหาบัณฑิต! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่า, สำหรับอาหารอันสมควรซึ่งได้กำหนดนิยมกันมาแล้วโดยบรรดาท่านผู้บริสุทธิ์แห่งสมัยเพรงกาล, ได้แก่อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ลูกเดือย ข้าวสาลี สารแห่งหญ้ามุญชะ อุรทะ และมสุร ฯลฯ นมส้ม น้ำนม นม น้ำตาลสด กุฑ (?) น้ำตาล และน้ำตาลกรวด ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! ในกาลก่อน มีพระราชาครองราชสมบัติอย่างผาสุขพระองค์หนึ่ง นามว่า ราชาสิงหะเสาทโส. ต่อมาได้กลายเป็นผู้ละโมบอย่างแรงในการบริโภคเนื้อ ในที่สุดถึงกับใช้เนื้อคนเป็นอาหาร เนื่องจากความอยากได้เป็นไปแก่กล้าหนักเข้า. เพราะเหตุนั้นพระองค์ถูกถอดออกจากความเป็นพระราชาโดยพระสหาย เสนาบดี และประยูรญาติของพระองค์เอง และคนอื่น ๆ ต่อจากนั้นต้องสละราชสมบัติ ถูกเนรเทศออกไป

จากแว่นแคว้นของพระองค์โดยประชาชน ต้องรับทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวง เนื่องจากเนื้อสัตว์เป็นต้นเหตุ.

โอ, มหาบัณฑิต! ก็ในปัจจุบันชาตินี้เอง เขาเหล่านั้นซึ่งเคยชินเกินไปในการกินเนื้อสัตว์ ในมาตรฐานนี้ เมื่อความอยากเป็นไปรุนแรงเข้า ก็กินเนื้อคนได้ (ในยามขาดแคลน). ย่อมเป็นผู้ละโมบในการกิน และเป็นเหมือนยักษ์ปีศาจร้าย. ครั้นถึงอนาคตชาติหน้าเพราะอำนาจจิตติดฝังแน่นในการอยากกินเนื้อ เขาย่อมตกไปสู่กำเนิดแห่งสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น สิงโต เสือ สุนัขป่า สุนัขใน แมวสุนัขจิ้งจอก นกเค้า และ ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! มิใช่เพราะเนื้อจะเป็นของต้องกินหรือการฆ่าเป็นของต้องทำก็หามิได้. ในกรณีนั้น ๆ ส่วนมากทั้งหมดเป็นเพราะการเห็นแก่เงิน, จึงฆ่าสัตว์ที่มีชีวิต ถึงแม้จะเป็นสัตว์เชื่องและปราศจากอันตรายแต่อย่างใด ก็ได้ถูกฆ่า. การฆ่าเพราะเหตุอื่นนั้นมีน้อยที่สุด. มันเป็นการทรมานใจเขามาก ในเมื่อใจเต็มไปด้วยความอยากกินเนื้ออย่างแรงกล้า. คนก็กินเนื้อคนได้อยู่เสมอ จะต้องกล่าวไปทำไมกะเนื้อสัตว์ เนื้อนก ฯลฯ ส่วนมากที่สุด เนื่องจากความโง่เง่าเข้าใจผิด มนุษย์จึงได้รับกรรม ความกระวนกระวายใจ โดยความอยากในเนื้อสัตว์. คนฆ่านก ฆ่าแกะ และปลาโดยใช้ข่ายหรือเครื่องกล. การฆ่ามันเหล่านั้น ซึ่งเป็นสัตว์ที่เชื่องและหาอันตรายมิได้ นั่นก็เพื่อหวังจะให้ได้เงิน.

โอ, มหาบัณฑิต! ในกรณีแห่งอาหารที่เราได้บัญญัติแก่สาวกนั้น มิใช่เป็นเนื้อสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย ซึ่งเป็นของควรกิน, สัตว์ซึ่งเป็นของไม่ควรกิน. ไม่เป็นเหตุควรถูกกิน ไม่ใช่สิ่งที่ควรสมมุติว่าควรกิน. ในอนาคตกาล ในหมู่สงฆ์ของเราจะเกิดมีคนบางคน ซึ่งกำลังสมาทานข้อปฏิบัติแห่งบรรพชิต และกำลังปฏิญาณตนเป็นศากยบุตร กำลังครองผ้ากาสาวพัสตร์สีแดงหม่น จะเป็นผู้มัวเมาและประกอบตนคลุกเคล้าอยู่ในความเพลิดเพลิน. เขาจะมีจิตที่เต็มไปด้วยความปรารถนาลามก บัญญัติข้อปฏิบัติที่ผิดแบบแผนขึ้นใหม่ เขาเหล่านั้นเป็นผู้อยากเสพเพราะติดรส และจะเรียบเรียงพระคัมภีร์ให้มีข้อความเท็จ อันจะเป็นเครื่องยืนยันและโต้แย้งอย่างพอเพียงสำหรับการกินเนื้อสัตว์กัน, เขาจะบัญญัติสิ่งที่ตถาคตมิได้บัญญัติไว้. เขาจะกล่าวข้อความที่ส่งเสริมการกินเนื้อสัตว์. เขาจะกล่าวว่าเราตถาคตได้บัญญัติไว้ในเรื่องนี้ เช่นนี้ และว่าเราตถาคตนับมันเข้าไว้ในสิ่งทั้งหลายที่ควรกิน, และว่าพระภควันต์ก็ได้ทรงเสวยเนื้อสัตว์โดยพระองค์เอง.

แต่ โอ, มหาบัณฑิต! เรามิได้เคยบัญญัติเนื้อสัตว์ไว้ในสูตรใด ๆ หรือกล่าวว่ามันเป็นของควรกิน หรือนับมันเข้าในประเภทของดีที่ควรกิน.

โอ, มหาบัณฑิต! อริยสาวกทั้งหลาย ไม่บริโภคแม้แต่สิ่งที่คนธรรมดาชอบกินนิยมกันว่าดี, เขาเหล่านั้นจะมาบริโภค

เนื้อและเลือดซึ่งเป็นของควรปฏิเสธได้อย่างไรเล่า? เหล่าสาวกของตถาคต เป็นผู้เดินตามแนวสัจจธรรม. คนผู้มีปัญญาเป็นเครื่องคิดค้นของตนเอง และบรรดาพุทธศาสนิกชนทั้งหลายอื่น ๆ (แห่งพระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ) ก็เป็นเช่นเดียวกัน. เขาเหล่านั้นมิใช่ผู้กินเนื้อสัตว์. พระตถาคตเจ้าทั้งหลายในกาลก่อน ๆ ก็เป็นดังนั้น... พระตถาคตเจ้าทั้งหลาย มีสัจจธรรมเป็นพระกายของพระองค์ ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ด้วยสัจจ-ธรรม, ไม่ทรงดำรงกายด้วยเนื้อสัตว์. ท่านเหล่านั้น ไม่เคยเสวยเนื้อสัตว์อย่างใด ๆ เลย. พระองค์ทรงเพิกถอนความอยากในโลกิยวัตถุได้ทั้งหมดแล้ว. ท่านเหล่านั้นปราศจากมลจิตอันเป็นมูลแห่งความทุกข์. ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยปรีชาญาณอันไม่ข้องขัดในอันจะหยั่งทราบสิ่งซึ่งเป็นกุศลและอกุศล ทรงทราบสิ่งทั้งปวง, เห็นแจ้งสิ่งทั้งปวง. พระองค์ทรงมองไปที่สรรพสัตว์คล้ายกับเป็นบุตรของพระองค์เอง, ทรงประกอบด้วยมหา-เมตตากรุณาคุณ. โดยทำนองเดียวกันนี้ เราตถาคตเห็นสรรพสัตว์เช่นเดียวกับบุตรของเราเอง. เราจะบัญญัติให้สาวกของเราบริโภคเนื้อลูกของเราได้อย่างไรเล่า? และเราเองก็จะบริโภคมันได้อย่างไรเล่า? มันไม่มีข้อควรสงสัยเลยในเรื่องว่า เราได้บัญญัติให้สาวกบริโภค หรือเราได้บริโภคมันโดยตนเองหรือไม่.

(ในที่สุด ได้ตรัสคำที่ผูกเข้าเป็นคาถา ซึ่งจะยกมาในที่นี้ แต่บางคาถา มีใจความว่า :–)

โอ, มหาบัณฑิต! พระชินวรได้ตรัสไว้แล้วว่า สุรา เนื้อ และหอมกระเทียม เป็นสิ่งที่พุทธศาสนิก หรือมหาพุทธศาสนิกใด ๆ ไม่ควรบริโภค. (1)

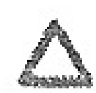
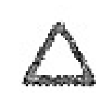
บรรพชิตควรเว้นเสมอ จากเนื้อสัตว์ หัวหอม และนานาประเภทแห่งเครื่องดื่มอันมึนเมา, กระเทียมและหัวผักกาด. (5)

เขาผู้ฆ่าสัตว์ชนิดใด ๆ ก็ตาม เพื่อเงิน. และเขาผู้ซึ่งจ่ายเงินซื้อเนื้อนั้น, ทั้งสองพวกชื่อว่าเป็นผู้ประกอบอกุศลกรรม และจักจมลงในนรกโรรุวะ และนรก ฯลฯ. (9)

เราบัญญัติห้ามเนื้อสัตว์ไว้ในข้อความแห่งคัมภีร์เหล่านี้ คือ 1. หัสติกักสยะ, 2. มหาเมฆะ 3. นิรวาณางคลี มาลิกา, และ 4. ลังกาวตารสูตร. (16)

อันเดียวกันกับที่ ความถูกผูกพันเป็นข้าศึกของความหลุดพ้นเป็นอิสรภาพ, เนื้อสัตว์ สุรา และ ฯลฯ ก็เป็นข้าศึกของนิรวาณ (คือนิพพาน) ฉะนั้น. (20)

ดังนั้น เนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของดูน่ากลัวแก่สรรพสัตว์ และเป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติเพื่อวิมุติ จึงเป็นของไม่ควรกิน. นี่คือธงชัยแห่งอารยชน. (24)

จ.ม. ถามเป็น 1,000 ฉบับ ตอบแก้ปัญหาข้องใจ...ธีรทาส

เรื่องเข้าใจเขว...ต่าง ๆ เช่น หัวหอม หัวกระเทียม ในคัมภีร์โพธิสัตว์วินัยต่าง ๆ พระอรรถกถาจารย์ท่านแก้ไว้ว่า เป็นพืชผักชนิดที่มีกลิ่นแรงมาก และเคยมีเรื่องภิกษุณีชอบไปบิณฑบาต หอมกระเทียมอีกด้วย และเป็นพืชผักที่เสพเข้าไปมาก ๆ แล้วจะกระตุ้นกามราคะ กระตุ้นโทสะจิต แล้วจะเป็นอุปสรรคแก่การบำเพ็ญสมาธิภาวนา ผู้ที่มุ่งจะทำฌานสมาบัติชั้นสูง ๆ อย่างฉับพลันแล้ว ก็สมควรที่จะหลีกเลี่ยง ถึงแม้จะเสพก็ไม่มีบาปกรรมหนักเหมือนกับพวกที่เสพชีวิตเบียดเบียนเนื้อสัตว์ ส่วนพวกหัวผักกาด คือหัวฉ่ายเท้าดิบ ๆ มีกลิ่นเผ็ดแรงมาก สมัยใหม่หอมกระเทียมวิทยาศาสตร์บอกว่าเป็นยาดีมากเลย

ข้าพเจ้า ธีรทาส ชอบปฏิวัติคิดแก้ไขความงมงายทางวิญญาณ มีความเห็นว่าดูชาวพุทธอินเดีย เขาถือมังสวิรัติเพียงแค่ศีล 5 เขามีลูกเมียได้ไม่ผิดศีล 5 เลย ดู **"นางวิสาขา"** ในพุทธกาลบรรลุโสดาบันแล้ว ยังมีลูกเป็นโหล (ประเพณีแบบนี้จีนภาคเหนือเดิมก็มี) เรื่องอาหารแขกเขากินพวกของเผ็ดร้อนมากกว่าจีนเช่นเครื่องเทศต่าง ๆ มันเผ็ดฉุนขับลม และกินพวกถั่วต่าง ๆ มาก ยังดื่มนมกินเนยแทนเนื้อสัตว์มากกว่าชาวจีนในเมืองไทยที่ข้าพเจ้าเห็น แขกอินเดียไม่กินเนื้อสัตว์จึงอยู่ได้แขกอ้วน ๆ กันส่วนมาก. จะกินเจต้องกินแบบแขกอินเดีย

ส่วนแบบของจีนนั้นยังผิดหลักเขาไป คือจีนเอาแบบกินผักของแขกมาเปลี่ยนเป็นกินเจ แล้วก็ไม่กินแบบแขก มากินพืชผักแบบจีน ผักที่ชาวจีนกินนั้นส่วนมากไม่เผ็ดร้อน พวกผักเย็น ๆ กินไปนาน ๆ ร่างกายบางคนทนไม่ไหวก็มี ข้าพเจ้าเคยถกปัญหานี้กับแพทย์จีนต่าง ๆ

ท่านเห็นด้วย ทางแก้แล้วต้องกินพวกหัวหอม กระเทียม กุ๋ฉ่าย คือ พวกพืชผักที่เผ็ดร้อน ขับลมไปแก้บ้าง ผักพวกนี้ป้องกันโรคหวัดมีวิตามินสูง แทนเนื้อสัตว์ได้มาก แล้วต้องกินพวกถั่วต่าง ๆ ดื่มนมกินเนยกินแบบแขกนั้นบ้าง จึงจะถูกหลักอนามัย เดินสายกลางตามพุทธประสงค์ต้องใช้สติปัญญาปรับปรุงให้ทันสมัยร่างกายเราอยู่ได้ระยะยาวด้วย (ใช้สติปัญญาที่มีเหตุผลก่อน)

อีกเรื่องหนึ่งชาวจีนในเมืองไทยมักจะพูดปนเปสับสนกันไปมากมีอยู่ **2 ข้อ คือศีล 5 กินผัก. กับศีล 8 (อุโบสถศีล) นี้** ในพระไตรปิฎกมหายานแยกกันว่า

ข้อ (1) ทสู-คือถือมังสวิรัติ กินพืชผักทั้งหมดได้ ถือเพียงแค่ศีล 5 เท่านั้น ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมีย (แบบแขก)

ข้อ (2.) ทเจ-คือถือมังสวิรัติเหมือนกัน แต่ถือศีล 8 คือ อุโบสถศีล ห้ามมีลูกมีเมียและยังห้ามกินข้าวเย็นอีกด้วย จีนเรียกว่า **"โบ้ยกวงเจก่าย"** อย่างนี้จึงเรียกว่ากินเจแท้ คือ **"ทเจ-โบ้ยกวงเจก่าย"**

ส่วน **"ทสู"** นั้น กินพืชผักทุกชนิด ทั้งหมดได้มีศีล 5 จีนเรียก **"โหงวก่าย"** ผู้หญิงและชายแต่งงานได้ ถือเพียงแค่ศีล 5 ชาวจีนพวกยายซิ้มอาม้ามักจะพูดสองข้อนี้ปนเปสับสนกัน ยุ่งแยกไม่เป็นด้วย ไม่พูดตามหลักฐานของศีลอีกด้วย ทำให้หนุ่มสาวกลัวการกินเจ กรรม !

ข้อ (3.) เรื่องยามวิกาล ฝ่ายจีนตีความกำหนดเอาว่าอาทิตย์ตกดิน ดวงอาทิตย์มืดจึงเรียกว่ายามวิกาล พระจีนจึงฉันอาหารเจเช้าถึงเย็นยกเว้นกลางคืน. (ถือดวงอาทิตย์เป็นหลัก.)

ขอความเมตตาจิตจากท่านสักวัน ได้บ้างไหม?

ทำบุญวันเกิด หรือจะทำบาปวันเกิดกัน?

ทำบุญวันตาย หรือจะทำบาปวันตายกัน?

กินไก่จิตเกิดไก่ กายเนื้อปรุงแต่งด้วยไก่แล้วนา!

จงช่วยกันคิดปล่อยชีวิตสัตว์ คือหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ในวันเกิด ทำบุญกุศลให้จิตเราได้หยุดเกิดเป็น "กุ้ง หอย ปู ปลา เป็ด ไก่ นก หมู วัว ควาย" สัตว์ต่างๆ หยุดกินมัน วิญญาณเราก็จะได้ขาดตอนลงบ้าง จึงจะปลอดภัยได้ ความรู้สึกขาดตอน จิตว่างเว้นจากการเกิดเป็นสัตว์อย่างที่เรากินนั้นน้อยลงบ้าง จึงจะปลอดภัย สาธุ! เจริญวิปัสสนาหยุดวันพระบ้าง ทำให้จิตเราเกิดเป็นพระ จิตเราเกิดพระเมตตา จิตเราเกิดพระกรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดดับเป็นพระในวันนั้น ในมื้อนั้น ในขณะนั้นเสร็จพร้อมในตัวบ้างแล้ว สาธุ! เป็นมหากุศลอนุสัยบารมีจะได้ประทับจิตติดวิญญาณตามเราไปเกิดใหม่ทุกชาติภพแล... สาธุ!

ทำบุญกุศลอย่างนี้เท่ากับเจริญปุถุชนโพธิสัตว์บารมี

ประวัติศาสตร์ยุคใหม่

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ค้นพบใหม่นั้น พระพุทธศาสนา นิกายหินยานดั้งเดิมโน้นบริสุทธิ์ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเสพเนื้อสัตว์เลย ทรงไว้ด้วยเมตตากรุณาธรรม พยานที่พระพุทธเจ้าตรัส "ลังกาวตารสูตร" ในเกาะลังกา หลักฐานทางลังกาวงศ์พระพุทธเจ้าเสด็จถึงลังกา 3 ครั้ง พระสายลังกาวงศ์แท้ไม่เสพเนื้อสัตว์สืบมาจนถึงบัดนี้ (ไปจากสยามวงศ์ภายหลังจึงแก้หันไปเสพเนื้อสัตว์) ความจริงนักวิจัยประวัติศาสตร์ค้นพบแสดงชี้ให้เห็นว่ามาในยุคหลัง ๆ มาประมาณ พ.ศ. 900 เศษ ๆ ได้เกิดพระพุทธโฆษาจารย์ ท่านคงจะชอบเสพเนื้อสัตว์มากปลงไม่ตกจึงเอาเรื่องเนื้อ 10 อย่างมาเขียนแทรกแก้ตัวไว้เป็นทางออกเพราะว่าในพระสูตรเถียงไม่ขึ้น ตรัสห้ามเสพเนื้อสัตว์ไว้ถึง 6 แห่ง แล้วยังมีในพระวินัยและพระอภิธรรมอีกมากมาย ในพระวินัยเดิมและบาลีเดิมไม่มีกล่าวเรื่องเนื้อ 10 อย่างนี้ เหตุเกิดในพรรษาที่ 20 มีพระสาวกรูปหนึ่งเจ็บป่วยแล้วอยากจะเสพเนื้อสัตว์ โยมอุปัฏฐากก็หาซื้อเนื้อสัตว์ทั่วเมืองไม่ได้ เพราะไม่มีคนกินเนื้อสัตว์ จึงไม่มีคนฆ่าสัตว์ขายให้แก่ผู้กินเนื้อสัตว์ ด้วยความศรัทธาในพระสงฆ์ จึงแหวะเนื้อที่แขนออกมาชิ้นหนึ่งให้คนใช้เอาไปปรุงอาหารถวายพระสงฆ์องค์นั้น ที่นี้เกิดเรื่อง

ใหญ่โตตรงที่เลือดออกไม่หยุดรักษาแผลไม่หาย พวกศาสนาอื่น ๆ เขาโจมตีอีกด้วย รู้ถึงพระพุทธเจ้าเข้า ก็ต้องประชุมสงฆ์ห้ามเสพเนื้อสัตว์ทุกอย่าง กฎหมายออกตามหลังผู้กระทำผิดแล้วตอนที่พระเทวทัตต์ทูลขอนั้นยังไม่มีผู้กระทำผิดเลย เพราะว่าพระสาวกรู้อริยวินัยดีใน "อริยภูมิ" นั้นต้องไม่มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เบียดเบียนเลือดเนื้อซึ่งกันแลกันแล้ว "อริยวินัย" บังคับตัวไว้แล้ว จะเถียงธรรมไม่ขึ้นเลย ยกเว้นจะเถียงเพื่อลิ้นเพื่อความติดรสบูชากิเลสตัณหาอุปาทานเท่านั้น เถียงเพื่อลิ้นของตนไปข้าง ๆ คู ๆ ไม่เอาธรรมวินัยเป็นหลักเลยเท่านั้นเอง. ผู้มีธรรมหรือมีคุณธรรมแห่งเมตตากรุณาจิต แล้วจะไม่ค้านไม่เถียงธรรมะนี้ว่าผิด เพราะธรรมาณาจักรใจนี้ สร้างไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายและวิญญาณสรรพสัตว์ได้หลุดพ้นทุกข์โดยตรง ช่วยผู้อ่านและบุตรหลานเหลนในอนาคตกาลมีมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีไว้คุ้มครองชีวิตในชาติต่อ ๆ ไประยะยาวแล ... สาธุ !

ธีรทาส

ปัญญาการเห็นธรรมของมนุษย์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และอริยครูทั้งหลายบอกไว้ว่า เหมือนดอกบัว 4 เหล่าจะให้ออกดอกพร้อมกันหมดทุก ๆ ดอกนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามีคนคอยเสียสละปลูกให้น้ำเสมอ ๆ แล้วก็จะบานได้ทีละดอก ๆ คือวัดนี้ดอก วัดโน้นดอก บ้านนี้ปลูกกอหนึ่ง บ้านโน้นสระหนึ่งอย่างนี้ละก็ทำกันได้ พอนาน ๆ ไปมันก็จะออกดอกสีขาวเหลืองชมพูต่าง ๆ ใบเขียวชอุ่มพุ่มไสวสดชื่นยืนนานไปทั่วเมืองเอง ตามธรรมชาติแห่งบารมีของสัตว์โลก ที่สร้างสมมีเหตุปัจจัยมาต่าง ๆ กัน ผู้ที่ได้อุทิศเงินทองพิมพ์ "พระสูตร" นี้ก็คือคณะผู้ให้กำเนิด ผู้ปลูกฝังผู้หว่านเชื้อบุญกุศลบารมี หรือท่านจะทำบุญวันเกิดเท่าอายุเพาะเชื้อเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะ ไว้ช่วยสัตว์ให้รอดตายนับไม่ถ้วนชีวิต สืบไปอีกหลายร้อยกัปพันชาติแล ... สาธุ !

โอ, มหาบัณฑิต ! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่า สำหรับอาหารอันสมควร ซึ่งได้กำหนดนิยมกันมาแล้ว โดยบรรดาท่านบริสุทธิ์แห่งสมัยบรรพกาล ได้แก่ อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ลูกเดือย ข้าวสาลี สารแห่งหญ้ามุญชะ อูรทะและมสุร นมส้ม น้ำนม น้ำตาลสด น้ำตาลกรวด ฯลฯ

เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

พระพุทธเจ้า...กับ...มังสวิรัติ

หลายที่หลายแห่งนานาประเทศทั่วโลก มีผู้คนส่วนหนึ่งพากันดำรงชีวิตอยู่ด้วยการอาศัยอาหารที่ได้มาจากพืชผัก และนมเนย โดยไม่ต้องอาศัยการฆ่าแกงทำร้ายสัตว์อื่น แล้วนำมากินเป็นอาหารเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ประเทศอินเดียอันเป็นต้นกำเนิดของพุทธศาสนา ซึ่งนับแต่โบราณกาล มาจนตราบ เท่าทุกวันนี้ชาวอินเดียส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่กินเนื้อสัตว์กันเป็นอาหาร แต่จะกินพืช ผัก ผลไม้ นม เนย เป็นอาหาร หลักสำคัญของชีวิต

บทความนี้ จะเป็นการเสนอแง่มุมคิดเกี่ยวกับ "อาหารมังสวิรัติ" ในแง่มุมทางพุทธศาสนาเท่านั้นไม่ใช่แง่มุม ทางสุขภาพอนามัย ไม่ใช่ทางโภชนาการ ไม่ใช่ทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ทางเศรษฐกิจ ฯลฯ เป็นความคิดเห็น ที่อาศัยคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกเป็นหลักฐานอ้างอิง ในพระไตรปิฎกมีอยู่มากมายหลายพระสูตร ที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ แล้วมีส่วนเกี่ยวพันกันไปถึง "มังสวิรัติ" อันคือ งดเว้นการกินอาหารที่เป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆจากสัตว์ ซึ่งได้มาจากการฆ่าสัตว์เพื่อทำเป็นอาหาร ที่นี้จะขอยกมากล่าวถึงเพียงบางพระสูตรเท่านั้น ได้แก่...

พระพุทธองค์ตรัส (๑) “ละการฆ่า เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ (โทษภัย) วางศาสตรา(ของมีคม)แล้ว มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณาหวังประโยชน์ แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ตลอดคืนหนึ่งกับวันหนึ่งในวันนี้แม้ด้วยการกระทำอย่างนี้ ก็ชื่อว่าได้ทำตามพระอรหันต์ทั้งหลาย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ อุโปสถสูตร" ข้อ๕๑๐) จากพระสูตรนี้ก็คือ ศีลข้อที่ ๑ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์นั่นเอง ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงห้าม การฆ่าสัตว์เอาไว้ แก่พุทธศาสนิกชนทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะ อาชีพใดๆ คือ เป็นข้าราชการ พ่อค้า ลูกจ้าง กรรมกร ทั้งหญิงชาย ทั้งเด็ก และผู้ใหญ่ เมื่อเป็นชาวพุทธ ก็ต้องพยายามถือศีลข้อที่ ๑ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ มีใจเอ็นดู แก่สัตว์ทั้งปวง ถ้าปฏิบัติกันจริงเมืองไทยย่อมจะหาเนื้อสัตว์กินกันได้ยาก ภายในเมืองพุทธ แห่งนี้ อาหาร การกินส่วนใหญ่ ก็คงต้องเป็น

"อาหารมังสวิรัติ" นั่นแหละมากกว่า ดังนั้นการที่ชาวพุทธชักชวนกันเลิกกินเนื้อสัตว์ได้ ก็จะเป็นการเอื้อเฟื้อต่อศีลข้อที่ ๑ ที่ พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเอาไว้ จะไดด้ไม่ทำให้ศีลข้อนี้ต้องกลายเป็นหมันไป มิฉะนั้นแล้ว ยิ่งมีคนกินเนื้อสัตว์กันมากเท่าใด ก็ย่อมต้องมีการฆ่าสัตว์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น อันเป็น การส่งเสริม ให้ชาวพุทธ กระทำผิดศีลข้อที่ ๑ เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

พระพุทธองค์ตรัส (๒) “การค้าขาย ๕ ประการนี้ อันอุบาสกไม่พึงกระทำ คือ ๑.การค้าขายศาสตรา ๒.การค้าขายสัตว์(เป็น) ๓.การค้าขายเนื้อสัตว์(ตาย) ๔.การค้าขายน้ำเมา ๕.การค้าขายยาพิษ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ "วณิชชสูตร" ข้อ ๑๗๗) นอกจากทรงห้ามการฆ่าสัตว์แล้ว พระพุทธเจ้าก็ยังทรงห้ามไปถึง.... การค้าขายสัตว์ทั้งที่มีชีวิตอยู่ หรือ ทั้งที่ตาย กลายเป็นเนื้อสัตว์ด้วย ดังนั้นก็จะยิ่งเห็นได้ชัดเจน ถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ในด้านอาหารการกินของชาวพุทธได้ว่า จะทำเป็น "อาหารมังสวิรัติ" ค้าขายกันเกลื่อนกล่นทั่วไปอย่างแน่นอน ถ้า พุทธศาสนิกชน ปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธเจ้า อย่างถูกตรงแล้ว

พระพุทธองค์ตรัส (๓) “สัตว์ทั้งหลายที่ไม่ได้ประทุษร้ายใคร ถูกนำมาฆ่า คนผู้ทำการบูชาด้วยความตายของสัตว์ทั้งหลาย ย่อมเสื่อมจากธรรม วิญญูชนติเตียนแล้วอย่างนี้วิญญูชนเห็นความจริง อันเลวทรามเช่นนี้ ในที่ใด ย่อมติเตียนคนผู้ทำการบูชาด้วยความตายของสัตว์ในที่นั้น”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ "พราหมณธรรมิกสูตร" ข้อ ๓๒๓) ไม่ใช่แค่เพียงห้ามชาวพุทธไม่ให้ฆ่าสัตว์ และห้ามค้าขายเนื้อสัตว์เท่านั้น พระพุทธเจ้ายังทรงติเตียนห้ามปราม แม้กระทั่งการใช้ความตายของสัตว์อื่น มาเป็นเครื่องสักการะบูชาอีกด้วย ดังนั้นการที่จะนำเอาเลือด เนื้อ เอ็น กระดูก ตับ ไต ไส้พุง หรืออวัยวะอื่นใดของสัตว์ มาเป็นเครื่องบูชา ต่อสิ่งที่เราเคารพนับถือ หรือต่อบุคคลที่เราเคารพนับถือนั้น จึงเป็นการทำบาปมาหวังบุญ ช่างน่าติเตียน ไม่สมควรทำอย่างยิ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ การกราบไหว้บูชาใดๆของชาวพุทธ หรือแม้การตักบาตรพระ ก็ควรเป็นอาหาร ที่ไม่ต้อง เกิดบาปกรรม จากการฆ่าสัตว์ให้ถึงแก่ความตายเลย คือเป็น"อาหารมังสวิรัติ" จะประเสริฐกว่า

พระพุทธองค์ตรัส (๔)"ชนใดกล่าวอย่างนี้ว่า ชนทั้งหลายย่อมฆ่าสัตว์เจาะจงพระสมณโคดม พระสมณโคดมทรงทราบข้อนั้นอยู่ ก็ยังทรงฉัน เนื้อสัตว์ที่เขาทำเฉพาะตน อาศัยตนทำดังนี้ชนเหล่านั้นจะชื่อว่า กล่าวตรงกับที่เรากล่าวก็หามิได้ ชื่อว่ากล่าวตู่เราด้วยคำอันไม่จริงเรากล่าวเนื้อสัตว์ว่า เป็นของควรบริโภคด้วยเหตุ ๓ ประการคือ ๑. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้เห็น(ว่าเจาะจงฆ่ามา) ๒. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้ยิน(ว่าเจาะจงฆ่ามา) ๓. เนื้อสัตว์ที่ตนไม่ได้รังเกียจ(ว่าเจาะจงฆ่ามา) และเรากล่าวเนื้อสัตว์ว่า ไม่ควรเป็นของบริโภค ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ ๑. เนื้อสัตว์ที่ตนเห็น(ว่าเจาะจงฆ่ามา) ๒. เนื้อสัตว์ที่ตนได้ยิน(ว่าเจาะจงฆ่ามา) ๓. เนื้อสัตว์ที่ตนรังเกียจ(ว่าเจาะจงฆ่ามา)(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ "ชีวกสูตร" ข้อ ๕๗)

พระพุทธเจ้าทรงเป็นคนในลัทธิฮินดูมาก่อน ซึ่งไม่เคยเสวยเนื้อสัตว์เลยตลอดชีวิตเพราะฉะนั้นใครกล่าวว่า พระพุทธเจ้าทรงฉันเนื้อสัตว์ คนนั้นย่อมกล่าวตู่พระพุทธเจ้า แต่แม้ว่าพระพุทธเจ้าทรงเป็นนักมังสวิรัติก็ตาม ถึงกระนั้นก็ยังทรงมีบทอนุโลมให้แก่พระอยู่บ้าง ในกรณีที่ญาติโยมนำอาหารเนื้อสัตว์มาถวายพระ.... พระสามารถฉันเนื้อสัตว์นั้นได้ โดยไม่เป็นความผิดบาป ก็ต่อเมื่อพระนั้นจะต้องไม่ได้เห็นว่าเขาเจาะจงฆ่ามา หรือจะต้องไม่ได้ยินว่าเขาเจาะจงฆ่ามา หรือจะต้องไม่ได้รังเกียจว่าเขาฆ่าสัตว์กระทำผิดศีลข้อที่๑ เพื่อเอาเนื้อ มาทำเป็นอาหาร แล้วนำเนื้อนั้นมาเจาะจงถวายให้พระ แต่ถ้าพระเห็นว่าเขาเจาะจงฆ่ามา หรือได้ยินว่าเขาเจาะจงฆ่ามา หรือคิดรังเกียจ ว่าเขาฆ่าสัตว์ กระทำบาปกรรมขึ้น ก็เพื่อเอาเนื้อสัตว์ มาทำอาหาร แล้วนำอาหารเนื้อสัตว์นั้นมาเจาะจงถวายให้พระ เมื่อพิจารณา ดังนี้แล้วรู้สึกรังเกียจ พระก็ไม่สมควรฉันเนื้อสัตว์นั้นเลย เพราะย่อมรู้อยู่แก่ใจดีว่า พระเองได้กลายเป็นต้นเหตุให้สัตว์ต้องตาย และเป็นต้นเหตุให้ญาติโยมต้องได้"บาป" ในการทำผิดศีลข้อ ๑ ซะแล้ว ซึ่งถือว่าเป็น "การทำบุญ" แต่"ได้บาป"ของชาวบ้านนั่นเอง ดังนั้น หากเป็น"อาหารมังสวิรัติ"แล้ว ก็คงหมดห่วงในปัญหาเหล่านี้ไปได้ทั้งหมด เพราะพระท่านสามารถ จะพิจารณา อาหารได้ง่ายและ ฉันได้อย่างสบายใจ

พระพุทธองค์ตรัส (๕)"ผู้ใดฆ่าสัตว์เจาะจงตถาคต หรือสาวกตถาคต ผู้นั้นย่อมประสบบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก ด้วยเหตุ ๕ ประการคือ ๑. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา พูดดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๒. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอนำมา ได้รับทุกข์เสียใจ ทำดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๓. ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้ พูดดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๔. สัตว์นั้นเมื่อกำลังถูกเขาฆ่า ย่อมได้รับทุกข์เสียใจ ดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก ๕. ผู้นั้นย่อมยังตถาคตและสาวกตถาคตให้ยินดีด้วยเนื้อสัตว์อันเป็นอกัปปิยะ (ของต้องห้าม ไม่สมควร แก่ภิกษุ จะบริโภค) ทำดังนี้ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญเป็นอันมาก"(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ "ชีวกสูตร" ข้อที่ ๖๐) บรรดาชาวบ้านที่ทำอาหารเนื้อสัตว์ไปถวายพระ หรือใส่บาตรพระ เพื่อหวังบุญกุศลนั้น จะรู้หรือไม่ว่า การที่สัตว์ ต้องถูกฆ่า เพื่อทำเป็นอาหารนั้น ก็เป็นบาปกรรมแล้ว แต่จะบาปหนักขึ้นมิใช่บุญเลย เมื่อเจาะจง นำเนื้อสัตว์นั้น ไปถวายพระดังนั้นผู้ปรารถนาบุญอย่างแท้จริง ไม่น่าเสี่ยงต่อการที่จะทำบุญแล้วได้บาปแทน สมควรทำเป็น "อาหารมังสวิรัติ" ดีกว่า จะได้บุญสมใจ ทั้งยังเป็นการปฏิบัติถูกต้อง ไม่ประมาทต่อคำเตือน ของพระพุทธเจ้า อีกด้วย ในพระสูตรนี้มีข้อน่าสังเกต ที่ชาวบ้านอาจคาดไม่ถึงก็คือ การฆ่าสัตว์ทำเป็นอาหาร แล้วเจาะจงนำอาหารเนื้อสัตว์นั้นไปถวายพระ จะได้รับบาปกรรมแทนบุญนั้น เหตุหนึ่งก็เพราะ ทำให้พระเกิดความยินดีในการฉันเนื้อสัตว์อันเป็นของต้องห้าม ที่พระไม่ควรฉัน

พระพุทธองค์ตรัส (๖)"ดูก่อนภิกษุ ภิกษุฉันเนื้อเดน(ของเหลือทิ้ง)จากราชสีห์ เนื้อเดนจากเสือโคร่ง เนื้อเดนจากเสือเหลือง เนื้อเดน จากเสือดาว เนื้อเดนจากสุนัขป่า ภิกษุนั้นไม่เป็นอาบัติ (ไม่เป็นโทษผิด)(พระไตรปิฎก เล่ม ๑ "ทุติยปาราชิกกัณฑ์ วินีตวัตถุ" ข้อ ๑๓๗) โอกาสที่พระจะฉันเนื้อสัตว์ได้ ก็ยังมีอยู่อีกประการคือ เนื้อสัตว์ที่เป็นของเหลือทิ้งแล้ว จากการถูกฆ่าตาย ด้วยสัตว์ ดิรัจฉานอื่นๆ ดังนั้นหากชาวบ้านได้เนื้อเดนสัตว์ หรือเนื้อบังสุกุล(เนื้อทิ้งแล้ว)มา ย่อม

สามารถนำมาทำเป็นอาหาร ถวายพระ ได้โดยปลอดภัย ไร้โทษบาปเวรใดๆ มิหนำซ้ำยังเป็นบุญกุศลอีกด้วย

พระพุทธองค์ตรัส (๗)"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงฉันเนื้อมนุษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้องู เนื้อราชสีห์ เนื้อเสือโคร่ง เนื้อเสือเหลือง เนื้อหมี เนื้อเสือดาวอนึ่ง ภิกษุยังไม่ได้พิจารณา ไม่พึงฉันเนื้อ หากภิกษุรูปใดฉันเนื้อนั้น ต้องอาบัติ (ต้องโทษผิด) ทุกกฏ"(พระไตรปิฎก เล่ม ๕ "เภสัชชขันธกะ" ข้อ ๕๙-๖๐) พระพุทธเจ้าอนุโลมให้พระฉันเนื้อได้บ้างเท่านั้น ด้วยเหตุบางประการดังกล่าวมาแล้ว แต่แม้ในบท อนุโลม นั้น ก็ไม่ทรงอนุญาตให้พระฉันเนื้อ ๑๐ ชนิดเหล่านี้เลย หากพระรูปใดฉัน ก็ต้องมีความผิดนั่นก็คือ ชีวิตปกติจะต้องงดเว้นเนื้อ (มังสวิรัติ) ๑๐ ชนิดเหล่านี้อย่างเด็ดขาด จุดที่น่าให้ความสนใจ ในพระสูตรนี้ก็คือ ทุกครั้งที่พระจะฉันอาหารเนื้อสัตว์ ซึ่งญาติโยมนำมาถวาย จะต้อง พิจารณาเนื้อนั้น ให้ชัดเจน ก่อนขบฉันทุกครั้งไปว่า เนื้อนั้นห้ามฉันหรือไม่ อันเป็นความยุ่งยากแก่พระ ไม่น้อยทีเดียว ฉะนั้นจึง ควรทำอาหารประเภท ไม่มีเนื้อสัตว์ ใส่บาตรหรือถวายพระจะดีกว่า

โดยสรุปจากพระสูตรเท่าที่ยกตัวอย่างมานี้ ก็พอจะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงเป็น "นักมังสวิรัติเอกของโลก" อย่างแน่นอน เพราะทรงใช้ วิธีการต่างๆ นำมาห้ามกั้นไม่ให้ชาวพุทธ ได้กินเนื้อสัตว์ ทั้งยังทรงตำหนิการฆ่าสัตว์ อันเป็นที่มาของอาหารเนื้อสัตว์ว่าเป็นเรื่องบาปกรรมแท้ๆส่วนผู้ที่ยังมีความสงสัยว่า พระพุทธเจ้าทรงฉันอาหารชื่อ"สุกรมัทวะ" แล้วก็ถึงแก่ปรินิพพานไปนั้น อย่าเข้าใจผิดว่าอาหารสุกรมัทวะนั้น คือ"เนื้อสุกรอ่อน" เพราะที่ถูกต้องเป็นจริงนั้นคือ "อาหารที่ปรุงด้วยเห็ด ชนิดที่หมูชอบกิน" ต่างหากเล่า ซึ่งสามารถค้นดูหลักฐานได้จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ "มหาปรินิพพานสูตร" ข้อ ๑๑๗ แล้วท่าน ก็จะได้หมดสงสัยเสียทีสุดท้ายนี้ถามใจตัวเองดูสิว่าวันพระนี้ หรือ....วันคล้ายวันเกิด (จันทร์,อังคาร,...ฯลฯ) ในสัปดาห์นี้ หรือ....เข้าพรรษานี้ลองหันมากิน "อาหารมังสวิรัติ"และทำ "อาหารมังสวิรัติ" ถวายพระให้เป็นบุญกุศลกัน ดีไหมเอ่ย...

O จิตเกษม สิริเดช

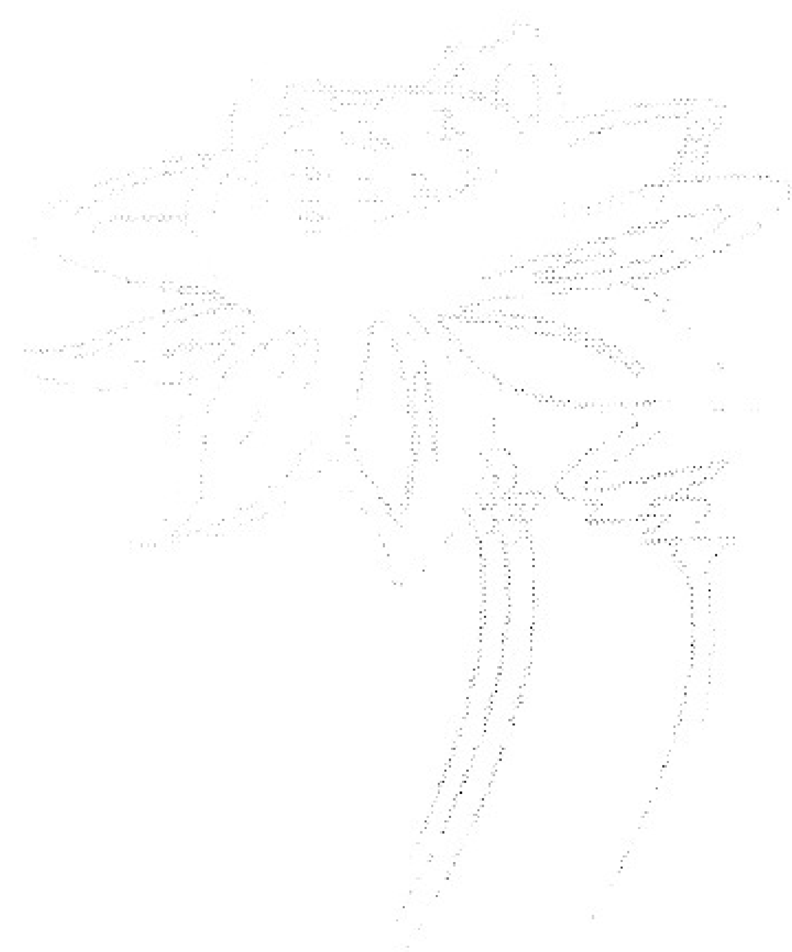
ผู้ที่ได้มหาสติบ้างแล้วย่อมไม่ประมาท !

การเกิดและการตายนั้นเป็นทะเลทุกข์อันยาวนาน เป็นเรื่องใหญ่โตที่ทุกคนจะต้องเผชิญหน้า เมื่อเรายังปฏิบัติธรรมไม่ได้สะดวกดีหมดแล้ว ก็จงคิดสร้างห้องสมุดทุกวัด ช่วยกันอุทิศเงินทองจัดพิมพ์ หนังสือธรรมแจกทานไปได้ทุกมุมเมือง เวลานี้มีสองหมื่นกว่าวัด ป.ณ. ส่งไปได้ถึงหมดแล้ว ช่วยบุกเบิกทางไปสู่อริยภูมิไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ไว้บ้าง คือสร้างธรรมาณาจักรใจนี้แผ่เมตตาจิตไว้ล่วงหน้าก่อน เล่มนี้สืบบุญไปได้เป็นร้อยเป็นพันปี กุศลผลบุญบารมีนี้จะได้ส่งผลให้เราโชคดี สมความต้องการ

สาธุ ! ธรรมะเป็นพรอันประเสริฐ

อุทิศธรรมทาน ปล่อยชีวิตสัตว์ในวันเกิดหรือวันพระ เดือนละเล่ม ปีเดียวก็ได้ 12 เล่มแล้ว...

บันทึก ....

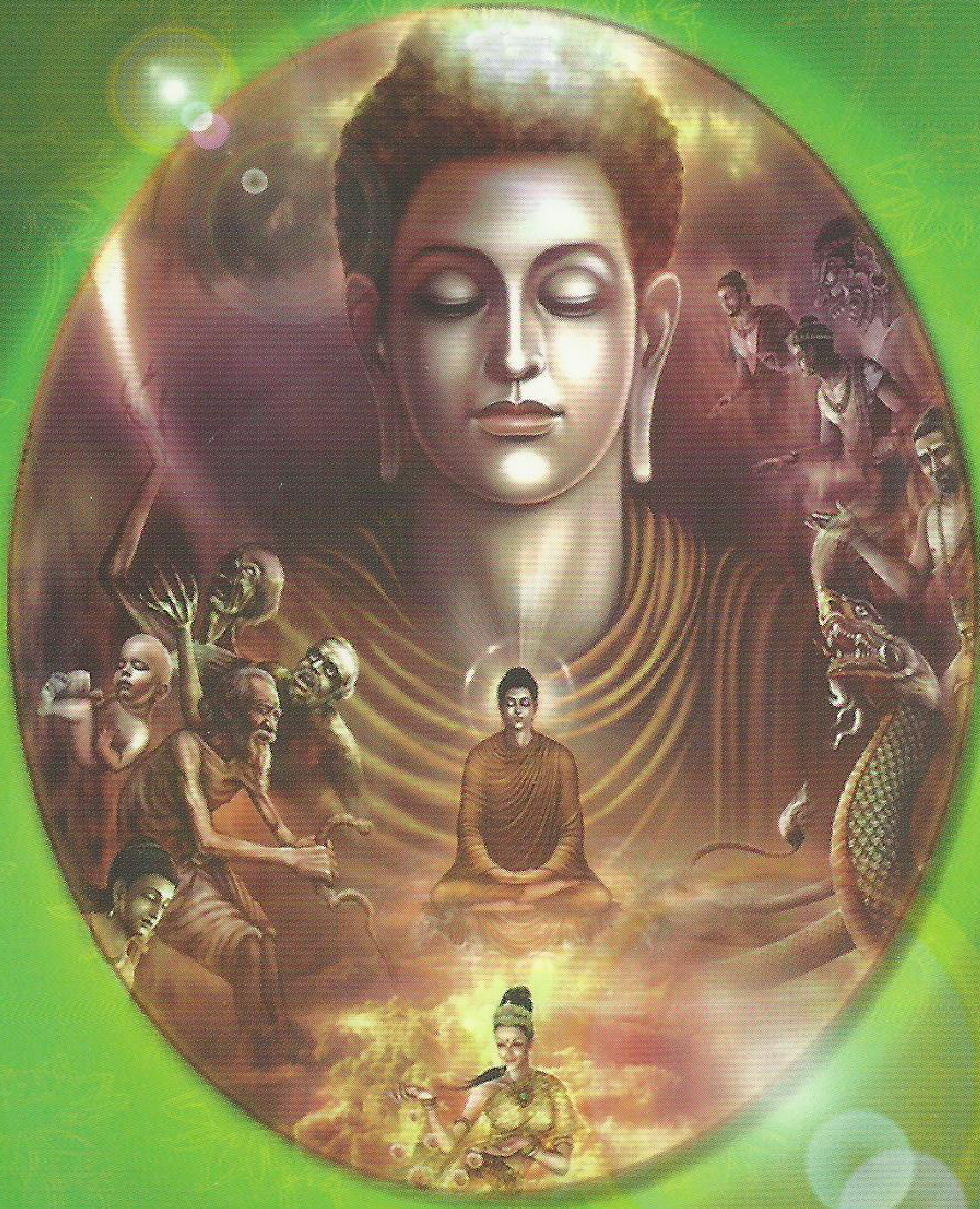

เรียนท่านผู้ร่วมงานบุญ..พิมพ์หนังสือเล่มนี้... **"พระพุทธเจ้าเป็นนักมังสวิรัติ"**
(ครั้งแรก 4000 เล่ม) ไปแจกที่งานมังสวิรัติเอเซียที่ จ.เชียงใหม่
ถึงวันนี้ เพียง 2 เดือน ได้รับความร่วมมือทั้งออกทุนและออกแรงอย่างอบอุ่น
จนหนังสือใกล้หมดแล้ว ทำให้ได้คืนต้นทุนที่จะพิมพ์ใหม่ได้อีกครั้งแล้ว
(แม้ไม่ได้ครบเพราะแจกฟรีไปกว่าครึ่ง แต่มีเจ้าภาพช่วยทำบุญหนุน)
จึงขอประกาศให้ทราบ เพื่อช่วยกันต่อไป จะพิมพ์เพิ่มอีก 5000 เล่ม..
(หากคิดไปวางขายตามร้าน จะแพร่ไม่ได้เร็วเท่านี้เลย นี้คือ
พลังของบุญนิยม..คนนิยมบุญแท้ๆ) เพื่อให้ปีพุทธชยันตี 2600 ปีของพวกเรา
มีความหมายว่า **"เราเป็นคนไทยคนหนึ่งที่ช่วยกันเคลียร์**
ประวัติพุทธได้ว่า พระองค์เป็นนักมังสวิรัติ..." สาธุๆๆๆ

ผู้ต้องการหนังสือไปเผยแพร่ เช่นแจกงานศพ
แจกร้านมังสวิรัติ ฯลฯ จำนวนมากจะจัดส่งจำนวนหนังสือให้ ..
(ประมาณคร่าวๆ เล่มละ 20 บ.)
โดยวิธี โอนเงินเข้ามา... โปรดส่งไปที่ น.ส. สุรีย์ แซ่เจี่ย ตามบัญชี...
(ให้เลือก สามธนาคาร เป็นประเภท ออมทรัพย์ ทั้งหมด)
คือ ธ.ไทยพาณิชย์ 132-2-10836-0
หรือ ธ.กรุงเทพ 049-0-18171-6
หรือ ธ.กสิกรไทย 055-2-48314-8

เมื่อโอนเงินแล้ว แจ้งชื่อที่อยู่ ผ่านเอสเอ็มเอสเข้าเบอร์มือถือของ..
ชมรมพรหมวิหารสี่ โทร. 089 135 7993, 085 188 3213
รวมเมตตาให้เป็นหนึ่ง เป็นพลังน่าทึ่งเปลี่ยนสังคมไทยให้ร่มเย็น สาธุ...

โอ, มหาบัณฑิต! เรามิได้เคยบัญญัติเนื้อสัตว์ไว้ในสูตรใด ๆ หรือกล่าวว่ามันเป็นของควรกิน หรือนับมันเข้าในประเภทของดีที่ควรกิน

โอ, มหาบัณฑิต ! อริยสาวกทั้งหลายไม่บริโภค แม้แต่สิ่งที่คนธรรมดาชอบกินนิยมกันว่าดี, เขาเหล่านั้นจะมาบริโภคเนื้อและเลือดซึ่งเป็นของควรปฏิเสธได้อย่างไรเล่า?

